

Khó Ngăn Cản

Contents

Khó Ngăn Cản	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61

Khó Ngăn Cản

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại phúc hắc công (chủ biên tập) đáng yêu trạch nam tác gia thụ (tác gia đam mỹ mớ

1. Chương 1

Cởi áo khoác trắng ra, lấy cái balo của mình, mở miệng nói với mấy đồng nghiệp cùng phòng là cậu đi trước, sau đó chạy đến nhà ga chờ xe. Một ngày bận rộn của cậu cuối cùng cũng xong. Nói cách khác, công việc ban đêm của cậu cũng bắt đầu.

Theo đám đông lên xe, trong đầu Đường Văn chỉ toàn nghĩ đến công việc này, mấy dự tính này, mà cậu vào ban đêm, viết một chương, trong tiểu thuyết chính là nhân vật phải gặp nhau, phải ngọt ngào một chút, không thì phải thương tâm một chút, dù sao từ biệt nhiều năm, bọn họ muốn gặp lại cũng phải làm sao cho động lòng người một chút, nên an bài trường hợp này thế nào đây?

Trước cửa xa là hai cô bé đang ríu rít nói chuyện, giọng đầy kích động, thanh âm có chút lớn, khiến người khác không thể không nghe thấy bọn họ đang nói gì.

“Uy, hôm qua cậu có xem tiểu thuyết của Mặc Văn không?? Hần viết đúng là thiên hạ vô địch thủ nha, xem thực sự hay lắm đó”

Đường Văn thân thể cứng đờ, môi trên lập tức nhếch lên mang theo ý mừng thầm, gần tới trạm kế tiếp, lại cẩn thận nghe hai cô bé nói chuyện. Bởi vì câu chuyện mà bọn họ nói, có tên cậu trong đó.

“Xem này, mấy ngày này văn đàn vắng lặng, trong lúc vô ý đọc thấy hần viết đúng là vô địch, liền chui vào đọc luôn. Thật là mãn nhãn nha, ngay cả H của nhân vật cũng thấy hay tuyệt, thật sự là cảm thấy mỹ mãn, đọc tiểu thuyết của hần viết, làm tớ thấy thật thất bại vì mình không phải nam nhân. Nếu tớ mà là nam nhân, tớ cũng muốn là đồng tính luyến ái, nếu được gặp một nam nhân khiến mình cuồng dại như vậy, tớ chết cũng cam tâm.”

Cậu càng lúc càng cười lớn hơn, nguyên lai, độc giả đánh giá văn cậu viết như vậy, hôm nay trên xe, được lợi không ít, cho cậu rất nhiều động lực.

“Hần viết cảnh H thực sự tuyệt, hoàn toàn không phải chỉ thấy toàn ***, tiểu thuyết hần viết cũng sát với hiện thực, đọc H mà tớ thấy chảy nước miếng luôn.”

Một cô bé giọng điệu thực tiếu nói lên tiếng.

“Nhưng mà, tiểu thuyết thứ nhất của hần có chút hay hơn, ở nhiều trang web lại bị kỳ thị, thật sự là đáng tiếc. Hiện tại những người viết văn đơn thuần giống hần càng lúc càng ít, bình thường toàn thêm V vào. Nghe lời hần nói, mơ ước lớn nhất của hần là được ở nhà cả ngày viết tiểu thuyết, bị biên tập thúc giục, được xuất bản chính tiểu thuyết mình viết, có điều, ở nước mình, xuất bản đam mỹ tiểu thuyết, hình như là không thể được.”

“Cậu đoán coi, Mặc Văn là nam hay nữ? Bình thường chuyên viết đam mỹ tiểu thuyết, hầu như đều là nữ nhân. Nhưng tớ xem khẩu khí mấy lời nhắn thì không giống lắm.”

Đường Văn ở phía sau toa, nghiêng đầu nhìn vào bóng mình in lên cửa kính xe, là nam nhân, đương nhiên rồi.

“Thần thần bí bí, profile của hần cũng rất mơ hồ, ai mà biết hần là nam hay nữ.”

“Kế tiếp, cậu nói hần sẽ an bài nhân vật thế nào, muốn cho bọn họ gặp lại, hay là vẫn tiếp tục xa nhau, đã trải qua bốn năm trời rồi, bọn họ vẫn tự tra tấn làm khổ nhau, nếu không cho bọn họ gặp lại, tác giả cũng quá vô tình, đọc tiểu thuyết hần viết, luôn làm tớ khóc đến thấm thiết nha, nhưng mà, hần không viết bi kịch, cái này thực khiến người ta hạnh phúc, ít nhất cũng không phải khóc từ đầu đến cuối.”

“Ai cha, thật muốn chạy nhanh về nhà, xem hần hôm nay có viết thêm gì không.”

Đường Văn rất cuộc nhịn không được, cười lớn, không có gì mới đâu, cậu còn chưa về nhà mà, tiểu thuyết gia vô địch thủ hôm nay không viết văn, thì làm sao có truyện mới. Nghe được mấy câu đánh giá cao của độc giả, cậu vui vẻ đến nỗi quên sạch mọi buồn phiền lúc làm việc hôm nay.

Nụ cười nhìn thấy phát gốc của cậu khiến hai cô bé phía trước gai mắt mà quay lại liếc xéo cậu một cái, bỏ lại một cậu, tên gốc, liền quay đầu lại tiếp tục nói chuyện.

Ngốc thì là ngốc, dù sao cậu khẳng định được rồi, tác phẩm của cậu có người yêu thích lại còn nhiệt tình bàn luận, đối với cậu chính là khích lệ lớn nhất.

Hai cô bé phía trước khẳng định nhất định không tin nổi, ngồi phía sau bọn họ là tên gốc cũng lại là tác giả yêu thích nhất của họ.

Đường Văn thật sự vui vẻ về nhà, tay chân vung vẩy, tuy rằng mấy động tác đó dùng trên người một nam nhân thật kỳ quái, nhưng cậu vẫn là quá vui vẻ.

Chuyện đầu tiên khi về đến nhà, chính là mở máy tính, xem có bao nhiêu người xem tác phẩm của cậu, mắt thấy đã có một vạn lượt người truy cập, cậu vui vẻ hô to một tiếng.

Tắm rửa qua loa rồi ăn cơm, sau đó bắt đầu làm công việc ban đêm của cậu, viết xong, tải truyện lên.

Cuộc sống cậu thực sự đơn giản, sau khi tốt nghiệp đại học, cậu làm việc cho một hiệu thuốc, bắt đầu việc xét nghiệm, công việc mỗi ngày phức tạp vụn vặt, đúng giờ liền làm việc, tiền lương thì không nhiều không ít, chỉ đủ nhu cầu cuộc sống của cậu, trả tiền thuê nhà này nọ. Cậu không thích nơi ồn ào đông người, cũng không thích cái cách mà mọi người lúc rảnh rỗi thường làm, hát không ra giai điệu, tập thể hình cũng không cần thiết, cậu có dáng người chuẩn rồi, cần gì tập thể hình. Quán bar sán nhảy cậu cũng thấy chán, mỗi ngày đều đi làm, tan tầm, về nhà, sau đó viết lách, nếu có thời gian nghỉ ngơi, vậy thì làm một giấc trên giường là xong. Tuy rằng ở chung cũng tốt, nhưng cậu chẳng hợp ai, đồng nghiệp rủ cậu đi chơi, cậu toàn từ chối, mấy cô gái đề cho cậu cái biệt danh: Trạch nam. Tên cũng như ý nghĩa, cuộc sống như hai đường thẳng, không có khúc quanh, tan tầm là về nhà, cuối tuần không đi chơi, mỗi ngày đều ở nhà, đúng là trạch nam, một nam nhân cũ kỹ đến chết, không hề có chút lạc thú cuộc sống.

Cậu đối với danh hiệu này chẳng có vấn đề gì, cậu chính là thích tan tầm về nhà, lên mạng này, viết tiểu thuyết này, trong đầu hiện ra từng câu chuyện tình yêu, rồi sau đó viết ra cho độc giả xem, đây chính là lạc thú của cậu, những người đó không hiểu, cậu cũng có cách khiến mình vui vẻ.

Đối với cuộc sống này, cậu thực sự thỏa mãn, , phi thường thỏa mãn, cũng không muốn tìm bạn gái, vì cậu biết, nếu có bạn gái, cậu lại phải hầu hạ một cô công chúa, thực vất vả. Không bằng chính mình ăn no ngủ kỹ, tự do tự tại, muốn lúc nào ngủ thì ngủ, muốn viết truyện lúc nào thì viết, muốn làm gì thì làm, thật vui vẻ, không cần bạn gái, đây là cuộc sống của cậu.

Kỳ thật, cậu cũng có một kế hoạch, tiết kiệm tiền, tận lực bớt chi tiền, sau có dùng thời gian được nghỉ hàng năm, cậu có thể ngồi xe lửa hành, dài ngắn không sao cả, nhưng là lửa hành làm cho cậu vui vẻ, cùng mấy tác giả hợp ý, cùng đi lửa hành, giải trí thể xác và tinh thần cũng có thể tăng cường kiến thức, còn cùng tác giả thảo luận các truyện viết trên thư viện mạng, nói sáng tác có lòng, không cần lợi nhuận, cuộc sống thật tốt nha.

Khổ nỗi viết đam mỹ tiểu thuyết đúng là chỉ toàn nữ nhân, trong một lần lửa hành, lại có tới ba nữ tác giả đi cùng nhau, cậu một chút cũng không dung nhập được, còn nữa ba mỹ nữ kia mười phần là đam mỹ lang, vừa thấy mặt cậu, liền bình phẩm từ đầu đến chân, kết luận một câu, Mặc Văn chính là tiểu thụ điển hình, là người bị áp dưới thân. Biến cậu thành dở khóc dở cười, bắt qua vui chơi cùng họ, thực ra rất vui vẻ.

Cậu cũng giống như tên, Mặc Văn, không có tiếng tăm gì, rất ít người biết đến cậu, ít người nhớ rõ cậu, tiểu thuyết cậu viết đứng thứ ba, tác giả đứng thứ ba, tiểu thuyết hạng ba, tuy không được đặt lên bàn lớn, nhưng vẫn có một bộ phận người đọc yêu thích, vì có người cổ vũ, có người cho cậu động lực, cậu cũng thích trên bàn phím gõ lạch cạch, nếu không thời gian viết tiểu thuyết, trong cuộc sống buồn tẻ này, viết tiểu thuyết, chính là niềm vui lớn nhất của cậu.

Cậu không dựa vào tác phẩm mà kiếm tiền nhuận bút, chỉ là tự viết đơn thuần, nói cậu là tác giả, cậu cho rằng cậu không có được cái cấp bậc thế đâu, cậu thì nhiều lắm nên gọi là một tay viết, là một tiểu thuyết gia hạng ba thôi.

Xem lại lời nhắn chính là việc cậu thích nhất, có người gọi cậu là tỷ tỷ, cậu nở nụ cười, nên cho biết thân phận của cậu, cậu là ca ca, không phải nữ nhân.

Có người nói, các tác giả thường đem niềm hạnh phúc của mình vào trong tác phẩm, cậu cũng có thói quen này, cho dù không ai còn muốn đọc văn cậu viết, cậu cũng có thể tự mình thưởng thức. (tự sướng)

Người bình thường, cuộc sống bình thường, chỉ duy nhất một điều không bình thường, chính là cậu có một cái đầu tốt, nhưng cái đầu này không quá cực linh mẫn, chỉ có linh cảm là tốt, nhwungx cũng không nắm chắc tốt, nên cũng chỉ xoay cho cậu cái hạng ba, cậu cực hận, hận mình lúc đến trường bị cái gì không rèn luyện công phu văn học, nếu lúc đó, đối với ông thầy dạy văn dạy cho có lệ thì cậu cũng có thể tích lũy từ ngữ, câu cú, cần thân miêu tả, thêm màu sắc đẹp để hấp dẫn lòng người.

Cậu cũng sớm nhận thấy, văn cậu viết kiếm không được tiền, nhưng ít ra có thể giúp cậu tạo ra nhân khí, tuy rằng được đánh giá chưa tốt lắm, nhưng vẫn còn có người xem, còn có động lực cho cậu.

Thanh âm bàn phím phát ra, thực sự dễ nghe, ngay lúc đêm khuya này, máy tính chính là bằng hữu tốt nhất của cậu, bật QQ, nhưng cậu vẫn ẩn thân như bình thường, chính là thấy bàn luận trong diễn đàn, cho tới lúc hứng trí, cậu cũng thốt ra vài câu, tấn gấu thiên nam địa bắc, một ngày của cậu như vậy là tốt lắm rồi.

Cậu ban đêm, so với cậu lúc ban ngày còn phấn khích hơn nhiều.

Cậu thích ban đêm, thích loại cuộc sống này, bình thần, nhưng là, cậu sống thực rất vui vẻ.

Thời gian gần đây, tác phẩm của cậu có chút trở ngại, hoa lệ này, đẹp dễ này, theo quan điểm của cậu, hay nhất chính là cảnh H, nhưng tiểu thuyết của cậu cũng bị một ít trang web cắt bỏ, đây chính là việc khiến cậu buồn bực nhất.

Nhưng mà, nào có biện pháp gì, có thể khiến toàn xã hội hài lòng, tư tưởng đại đa số dân chúng là cái gì không hợp đạo đức, đều phải cấm tuyệt. Đây chính là việc mà tác giả hạng ba là cậu không thể ngăn cản. Điều duy nhất cậu có thể làm ra mấy cái hình trầm mặc kháng nghị, hoặc là nặc danh mắng vài câu tư tưởng hẹp, hoặc là đối với những kẻ khinh bỉ đồng tính thì post một bài nói vài câu, cậu cũng chỉ có thể mang tác phẩm của mình sang trang web khác, cũng may, cậu đều là tác giả tạm trú, nên nếu chuyển sang trang khác, cũng không chịu nhiều ảnh hưởng.

Diễn hình là sau năm 80, sự thay đổi mới mẽ được tiết thu rất nhanh cho nên, trong mắt cậu, đồng tính luyến ái hay cùng người khác phải yêu nhau cũng cần được tôn trọng như nhau, cậu viết đam mỹ tiểu thuyết, cũng là hứng thú, mặc dù có chút thiên vị, lại không được xuất bản, nhưng cậu vẫn cứ thích.

Với tình hình trong nước thế này, cậu cũng chỉ có thể gửi tiểu thuyết cho một số trang web nước ngoài, ít nhất tác phẩm của cậu còn có chỗ mà lên tiếng.

Đem tác phẩm đầu tay gửi tới trang web, được đánh giá nhiều như thế, cậu giật cả mình, cao quá rồi, bất quá chỉ có hơn mười chương, thế mà được những mười vạn người cho điểm, thành tích này khiến cậu giật bắn, Đường Văn bật dậy, bắt đầu rống to (bịt tai a)

“Cuối cùng. Cuối cùng!”

Đắc ý rung đùi vui vẻ một phen, hắc hắc, cậu cũng có ngày hôm nay, cậu cũng có cảm giác tự hào, cảm giác thống khoái như thiên lý mã gặp được Bá Nhạc. Thật sự hạnh phúc, hôm nay cậu đã được đánh giá cao, vất vả nhiều năm không được gì, rốt cục, cậu vẫn lưng một cái a. (rắc rắc)

Có động lực này, chữ nghĩa Đường Văn tuôn ra, đem bàn phím gõ bùm bùm, tuy rằng trong chương này, nhân vật chính đang ai oán triền miên, nhưng cậu lại cười đến ngóc ngách ngách, thiếu chút nữa đem đoạn gặp lại cảm động lòng người viết thành truyện cười luôn, sửa đi sửa lại, rốt cục cũng sửa thành công.

Trong một giờ, đánh ba nghìn từ, hôm nay coi như hoàn thành nhiệm vụ viên mãn, sau đó, đến giờ giải trí của cậu, xem phim hoạt hình Nhật nè, gần đây cậu đang siêu mê mẩn Hoàng tử Tennis *, một trăm bảy mươi tám tập, lại thêm hai mươi mấy tập thi đấu quốc gia, làm cậu xem một tuần, cũng làm cậu sôi sục nhiệt huyết cả một tuần, xem đến đoạn Long Mã rốt cuộc chiến thắng Hạnh Thôn Tinh Thị, Đường Văn chạy quanh thư phòng hoan hô đứng một vòng (mẹ ơi!! Lau mồ hôi), đôi khi rảnh quá cũng phải kêu gào một cái, lấy cái vợt tennis ở một bên, lúc cậu xem Hoàng tử Tennis, liền nổi sung lên, chạy đi mua cái vợt,

tuy rằng không một lần nào chơi Tennis, nhưng cậu từng quơ được vợt bóng bàn nha, cảm giác chiến đấu cùng Long Mã quả thật thần kỳ.

Mùa hè, toàn bộ tiểu khu đều im ắng, chỉ có mình cậu mở cửa sổ phòng, truyền ra ngoài tiếng sỏi tru nghe như tiếng hoan hô, đối diện trước cửa là một dịch lạp quán, vừa lúc nhìn thấy cửa sổ mở toang của Đường Văn.

“Hơn nửa đêm rồi mà còn gầm rú cái gì hả, muốn chết à”

Đường Văn chạy nhanh đóng cửa sổ, tắt máy tính, đi ngủ, nhưng mà, xem xong Hoàng tử Tennis thì nhiệt huyết vẫn cuộn cuộn, cậu lặn qua lộn lại mà ngủ không được.

“Ngày mai phải đến trung tâm tập thể hình, ta muốn đánh tennis quá.”

Liền như vậy là xong xuôi.

(*) Prince of Tennis __ Hoàng Tử Tennis

Tên gốc: Tennis no ouji-sama

Tên khác: Prince of Tennis, Prince du Tennis, Hoàng tử tennis, Tenipuri

Tác giả: Konomi Takeshi

Nhà xuất bản: Shounen Jump

Tình trạng xuất bản: 330 chap và đang dc tác giả sáng tác tiếp

Thể loại: Action, Sport, School, Shounen

Tóm tắt: Cậu bé Echizen Ryoma từ Mỹ trở về Nhật và được bố cậu, tay vợt nổi tiếng Echizen Nanjiroh cho vào học ở học viện Seishun (cũng là nơi mà ông đã từng theo học). Ở đây cậu tham gia vào câu lạc bộ tennis nổi tiếng Seigaku, vượt qua đàn anh của mình để đoạt lấy vị trí chính thức. Từ đó, cùng với những đồng đội của mình, cậu đã làm nhiều bước đột phá lớn trong làng tennis học sinh, đưa Seigaku vào giải Quốc Gia. Liệu họ có thể đoạt được chức vô địch không, xin nhường câu trả lời lại cho bạn, những người đã, đang và sẽ yêu thích PoT

Ryoma chính là Long mã: Là nhân vật chính của truyện, thừa hưởng dòng máu tài năng của cha cùng với sự nỗ lực luyện tập hết mình của bản thân, cậu đã trở thành tay vợt đáng sợ khi mới ở tuổi 12. Tính cách kiêu ngạo lạnh lùng nhưng ko làm mất đi vẻ dễ thương của 1 cậu nhóc đã giúp cậu có 1 lượng fan hâm mộ khổng lồ ^^'. Tuy rất giỏi nhưng cậu lại ko có ý muốn trở thành người chơi tennis chuyên nghiệp mà chỉ theo đuổi ước vọng đã đưa cậu đến với tennis: đánh bại cha mình. Câu cửa miệng: mada mada dane

nguồn: hsnsl.net

2. Chương 2

Thời kỳ thay đổi, các trang web trong nước đều kiểm soát chống văn hóa đồi trụy, chỉ có một ít web nước ngoài là còn tiêu dao, mấy trang web đó kiếm được rất nhiều tiền lời, nhưng đam mê tác gia thì bị ức chế rất nhiều. Trong một đêm, tựa hồ như tất cả đều chuyển qua trang web đó, có một nơi để mọi người có thể hiện niềm yêu thích tiểu thuyết của họ, khiến cảm hận trong lòng họ coi như cũng có chút an ủi.

Thư viện Mộng Thành (thành trì mơ mộng của các chị em cô bác), vốn là thư viện online thuộc sở hữu của một nhà tư bản Đài Loan, thời kỳ thay đổi trong nước, trang web này là trang web được lợi nhất.

Người ta không thể kiểm tra vi phạm của nó, hoạt động bốn phương tám hướng, quảng cáo thư viện vang dội, còn treo giải thưởng trăm vạn nhân dân tệ chiêu mộ đam mê tác gia, sẽ xuất bản tiểu thuyết đam mê,

đây đều là mơ ước tha thiết nhất của mọi tác gia đam mỹ. Cho nên, trong thời điểm này, Mộng Thành thư viện được đánh giá rất cao, tác gia đều tập trung cả, thậm chí một số tác giả nổi tiếng trong nước, một số tác gia ngôn tình ở HongKong và Đài Loan, còn các tác gia đam mỹ cực kỳ nổi tiếng nữa, tất cả đều gia nhập vào Mộng Thành thư viện.

Tất cả điều này đều mang đến tiền tài, phòng biên tập thư viện được mở ra, chủ biên tập kiêm ông chủ thư viện thân phận tôn quý, đại danh là Quý Trạch đang bận tối mắt tối mũi. Hắn mỗi ngày đều trường kỳ họp hành, đối với mọi biên tập lớn nhỏ đều nói, tất cả đều phải nhân cơ hội này, đem tất cả các tác gia đủ thể loại ký tên vào hợp đồng, thư viện có phát triển lớn mạnh hay không đều dựa vào các tác gia đó, hứa cho bọn họ đầy đủ điều kiện, miễn là chương đầu tiên của họ viết lên thư viện, đem bản quyền truyện đó cho thư viện, mọi quyền hành đều giao cho thư viện, việc xuất bản cũng giao cho thư viện, sau đó đưa bọn họ lợi nhuận của mình.

Tác giả thôi, những kẻ tính tình cổ quái, nhưng giống như người ta hay nói, nhà nghệ thuật mà cổ quái thì mới là nghệ thuật cá tính.... Viết tiểu thuyết thì tính tình đương nhiên cổ quái, dưới tay hắn đều là những biên tập ngon ngọt, sáng suốt lại không khoe khoang, cũng giúp hắn thu về không ít tác giả, nhưng mà, vẫn có vài tác gia thâm căn cố đế, cần chính Đại biên tập ra tay.

Dưới tay Quý trạch có bốn đại biên tập (nghe như tứ cường ấy nhỉ), bốn đại biên tập này chưởng quản bốn phương diện: Ngôn tình, huyền huyền võng du (truyện tưởng tượng như ma pháp, phù thủy này nọ), tình yêu học trò, đam mỹ đồng nghiệp.

Bốn loại này lại phân ra thành nhiều loại khác, ví dụ như ngôn tình thì phân ra cổ đại, hiện đại, xuyên không, tranh quyền đoạt vị trong lịch sử, còn có nữ tôn, rất nhiều loại này loại nọ. Nhưng nhân nhân nhất phải kể đến đam mỹ đồng nghiệp, chỉ cần phân đam mỹ ra, nhưng là, đam mỹ đồng nghiệp số lượng cũng thật lớn, gần đây lại xuất hiện thêm nhiều tác giả đam mỹ, tác phẩm hay cũng nhiều, kiểm duyệt lại càng nhiều lên, không chỉ cần xem qua, mà còn phải dựa vào điểm đánh giá để đánh giá, tập trung bồi dưỡng.

Tác giả viết đam mỹ tiểu thuyết, lại càng cổ quái hơn.

Đây là tất cả cảm tưởng của biên tập.

Muốn bọn họ ký hợp đồng, họ trái phải đều từ chối, nói viết tiểu thuyết là vì yêu thích, không cần phải trở thành tác gia có hợp đồng, tạm trú thì được rồi, cũng sẽ không đem tác phẩm cho Mộng Thành độc quyền (oh! Yeah!! Độc quyền là thú nết – trích sách Kinh tế học). Bản thảo của hắn nhiều quá đâu, việc này sẽ phân tán độc giả, điểm cho trang web cũng bị giảm xuống.

Có thể ký hợp đồng, còn có cơ hội xuất bản, một vị tác giả đam mỹ vừa nghe thấy, thật giống như cuồng lên, cười lớn. Biến toàn bộ biên tập lớn nhỏ phải bỏ mình, đại biên tập quát roi ra ngựa (đánh trận sao chời) cũng bị đại thương quay về, một đám tác gia đam mỹ này, danh tiếng tuy còn chưa lớn, văn chương còn chút non nớt, nhưng mà, quan niệm thực mới lạ, kể chuyện hấp dẫn người, bất quá đều có chung điểm giống nhau, tính tình quái đản chả ai hiểu nổi.

Chưởng quản đam mỹ đồng nghiệp đại biên tập – Vu Hạo vô cùng đau đầu, cầm danh sách tiểu biên tập đưa cho hắn, danh sách các tác giả đam mỹ không chịu quy phục, dài thật là dài, rất khó đối phó.

“Chúng ta đã hết lời để nói, còn nói chỉ cần tham gia một lần thi đấu theo quý của đam mỹ tiểu thuyết, ba người đứng đầu sẽ được xuất bản sách, nhưng mà, bọn họ hoàn toàn không tin tưởng, chúng ta có gọi điện cho họ, bọn họ còn âm dương quái khí nói, khả năng Trung Quốc mà cho xuất bản được đam mỹ tiểu thuyết, còn khó hơn là làm cho Trung Quốc đồng ý cho phép đồng tính luyến ái kết hôn, hoàn toàn không có khả năng, nói chúng ta dám đối gạt bọn họ, bọn họ sẽ gạch tên trang web của chúng ta.”

Tiểu biên tập về mặt cực kỳ chua xót, trong thời gian quy định hắn không lôi kéo được một tác giả nào hết, là hắn làm việc bất lực hay sao vậy? Hoàn toàn là do tác giả quá khó nhằn.

Vu Hạo ngày hôm qua thức nguyên đêm, xét duyệt một đồng bản thảo, sáng nay đi làm lại bị chộp lại, mới sáng sớm đã bị tiểu biên tập phun thuốc đắng, hắn sao không đau đầu cơ chứ?

“Ta đi tìm Quý Trạch, là do hắn hạ mệnh lệnh nói phải ký với những người này, vậy cho hắn tự đi mà làm, việc nhiều như thế này, hắn không thể cứ nhân hạ cả ngày ngồi một chỗ ký văn kiện được.”

Vu Hạo cùng Quý Trạch là cùng hợp tác sáng tạo nên thư viện mạng này, là bạn học đại học, chẳng qua, Quý Trạch có một nửa huyết thống Đài Loan, ở trong trường đại học trong nước, họ là bạn rất tốt.

“Người đi đi, người đi mà thu phục bọn họ, chúng ta làm đến học máu ra, người cũng không được nhàn rỗi như thế nữa.”

Đem danh sách quảng lên bàn Quý Trạch một cái, hần thở phì phì ngồi xuống, Quý Trạch buồn cười, hần cũng có nhàn rỗi đâu, thư viện phát triển thật sự rất nhanh, hần làm cũng nhiều việc lắm.

“Lại làm sao vậy?”

“Mấy tên tác giả đó quá cổ quái, thủ hạ dưới ta toàn bộ bỏ mình. Ta cũng điện thoại nói chuyện với vài tên tác giả, bọn họ lạnh lùng từ chối mọi điều kiện tốt mà chúng ta đưa ra, nói cái gì cũng không muốn ký hợp đồng, còn có, tiến hành mấy cái thi đấu đam mỹ tiểu thuyết kia, cứ xem cái tình hình này, nhất định không làm được, người xem thành tích trận này đi, cái tiểu thuyết đứng đầu bảng ấy, còn không bằng một tác giả tạm trú điểm trung bình, viết thì dài dòng, lan man không chủ đề, cũng không có trọng điểm, căn bản là không phù hợp yêu cầu, cho dù có xuất bản cũng không ai thèm mua,. Ngược lại, danh sách tác giả trên tay người kia, hành văn không tồi, văn phong cực kỳ hấp dẫn người đọc, tuy rằng trong văn vẫn có tính lan man rất nhiều, nhưng nếu những người này mà tham gia cuộc thi, thì cực kỳ phấn khích.”

“Vậy suy nghĩ biện pháp thuyết phục bọn họ đi”

“Ta với người, ai ăn nói tốt hơn? Người không phải ông chủ sao? Bọn họ không thèm để ý đến ta, cứ như ta là tên xấu xa lừa đảo bản thảo của bọn họ vậy, người là ông chủ, thân phận tự nhiên rất tốt, người mà ra mặt, so sánh ra thì là cách tốt nhất. Cho nên, Quý Trạch à, chúng ta phân công đi, người phụ trách thu phục những tác giả này, còn ta, liền đem giải thi đấu đam mỹ này làm cho thật sinh động, thuận tiện nói chuyện với mấy công ty quảng cáo, thế nào?”

Quý Trạch có cảm giác kết nhầm bằng hữu, Vu Hạo quả là thông minh, đem hết phần khổ sai cho ông chủ như hần, tựa như không xem oai phong của hần là gì.

“Người xem xem. Làm gì có chuyện ông chủ lại phải ra mặt cùng tác giả ký hợp đồng chứ, mà tình hình là cuối tuần này, ta phải về Đài Loan, mẹ ta kêu ta nhiều lần rồi.”

Quý Trạch cũng xấu tính lắm, danh sách dày thế kia, ít nhất chỉ cần một phần mười tác giả thôi, hần phải đi khuyên nhủ từng bước từng bước, mấy ngày này hần cũng không có thời gian.

“Được rồi, người ngoan tí đi, chúng ta phân công, người một nửa ta một nửa.”

Thủ hạ của hần là đại tướng, tự nhiên phải trấn an hần, lấy danh sách kia, tùy tiện rút vài tờ ra.

“Trong số đó khó thu phục nhất là ai?”

“Mặc Văn.”

Vu Hạo có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Mặc Văn, Mặc Văn, nếu không phải vì tiểu thuyết của hần viết thực phấn khích, không thì hần sẽ chửi bới tác giả này một trận, hần chính là tên châm chọc lạnh lùng nhất, chính là hần nói: ‘Hừ!! Đừng có mà lừa người, đại lục mà đòi xuất bản tiểu thuyết đam mỹ? Đừng có mộng tưởng nữa.’

“Ngay cả người mà cũng thất bại?”

Vu Hạo đại hỏa bùng nổ, hướng Quý Trạch rống to.

“Người không biết hần nói với ta thế nào đâu, ta nói với hần, hy vọng trang web của chúng ta có ký hợp đồng với tác giả, chỉ cần thành tích tốt, đứng đầu, là có thể xuất bản tiểu thuyết, chúng ta cam đoan với hần mọi quyền lợi được hưởng, người có biết hần nói thế nào không? Hần nói: Thiên hạ nói quạ bình thường màu đen, nói cứ như thật vậy, chính là gạt người, có thể xuất bản tiểu thuyết đam mỹ?? Có phải hần mới là người phải bỏ tiền trước? Hần không có tiền đâu, hần cũng không tin có thể xuất bản tiểu thuyết, hần biết khả năng của mình, tác giả hạng ba như hần mà có thể xuất bản tiểu thuyết, thì chỉ có thể chứng minh một vấn đề, trang web của chúng ta trình độ quá thấp. Biên tập trình độ không cao, ông chủ mất mớ, hần chính là tạm trú thôi, có nơi để người ta đọc tiểu thuyết của hần là được, hần căn bản không cần được xuất

bản. Đứng đầu? đều là mảnh lời gặt người. Hắn sẽ không mắc mưu đâu. Sau đó, hắn lạnh lùng nói, hắn phải làm việc vất vả lắm, không muốn lãng phí thời gian, nói xong liền cúp điện thoại của ta.”

Quý Trạch cười to, vị tác giả này thật cá tính nha, xem ra là bị nhiều thư viện lừa rồi, nên mới oán giận như vậy.

“Vị tác giả này mồm miệng sắc bén, xem ra nữ nhân này trong cuộc sống cũng là người không có ảnh hưởng gì nhiều.”

Tự bảo vệ quyền lợi của mình, xem ra cũng không tồi.

“Nữ nhân cái gì, đó là một gã nam nhân, gần đây trong đám tác giả đam mỹ, duy nhất có mình hắn là nam nhân. Ta thấy kỳ quái, bình thường toàn là nữ nhân viết đam mỹ tiểu thuyết, một đại nam nhân, vì cái gì mà thiên vị loại tiểu thuyết này, còn viết rất sinh động. Bất quá, ta xem mấy lời hắn nhấn lại, đều nói nhân vật hắn viết không hề có chút nữ khí nào, đơn thuần là sự tình mà lập trường của một nam nhân muốn. Cho nên, tiểu thuyết hắn mới thật chân thực, đam mỹ tiểu thuyết chân chính, không hề trống rỗng khoa trương bịa đặt.”

Quý Trạch mở tiểu thuyết Mặc Văn ra, hơn mười chương, điểm đánh giá đã hơn mười vạn, đây là trang web gì mà một tác giả tạm trú có thành tích như thế, đúng như Vu Hạo nói, nếu hắn tham gia giải thi đấu đam mỹ, trận này sẽ thực sinh động. Nhưng hiện tại giải thi đấu đã bắt đầu một tháng rồi, tác phẩm của hắn lại chưa hoàn thiện, cho dù là một trong ba người được xuất bản, thật đúng là rất ít người sẽ mua.

Xem lời nhấn cho hắn, chỉ một ngày thôi mà hơn hàng chục, mỗi người đều mong hắn mau viết truyện mới nhanh một chút, nếu có thể khiến hắn ký V, thật là một khoản lợi lớn nha.

Điểm đủ để Mặc Văn trở thành vô địch thủ, hắn vừa đọc liền dính vào không ra, vừa mở đầu đã khiến người ta biết ai là nhân vật chính, ai cùng ai dây dưa không rõ, yêu đến khắc cốt ghi tâm, tuy rằng đặt câu có chút không hay lắm. Nhưng mà, đề tài không sai lệch, ngẫu nhiên lại có điểm sáng, tiểu thuyết của hắn, kết cấu đầy đủ, phức tạp rất nhiều, nhiều cảnh lôi cuốn rất ngoạn mục, ngay cả Quý Trạch từng duyệt vô số tiểu thuyết, cũng bị hấp dẫn.

“Chính hắn, ta nhất định phải đem Mặc Văn ký hợp đồng. Bắt đầu chính là hắn.”

3. Chương 3

Đường Văn mệt gần chết, trong phòng thí nghiệm lại có việc đột xuất, chân nọ đá chân kia cho đến lúc làm xong thì cũng quá giờ tan tầm rồi. Đột nhiên nghĩ đến hôm nay cậu vừa mua thẻ đánh tennis đang giảm giá của phòng tập thể hình, cậu lại mới mua một bộ vợt tennis nhét trong balo, dù thế nào đi chăng nữa, hôm nay cũng phải vận động một chút, bằng không sẽ lãng phí cái thẻ tập thể hình của cậu, cậu không thể lãng phí cơ hội này. Ban đêm đánh tennis, cậu có thể có nửa cơ hội chơi tennis một mình.

Lúc xem phim hoạt hình, rõ ràng Ryoma đánh tennis cực kỳ thoải mái, lại còn có tiếng đánh bóng cực kỳ hữu lực nữa, nghe vô cùng kỳ diệu. Cậu nhìn thấy rất dễ dàng, thế mà lúc chính cậu đối mặt với vách tường bắt đầu đánh, hết thấy đều không dễ dàng như thế, quả bóng đánh qua, cậu có thể đánh trả không tồi lắm, sau hai giờ đánh tennis, cậu gục luôn không dậy nổi, mồ hôi tuôn như suối, cuối cùng, cậu chỉ có thể miệng thở hổn hển ra khỏi trung tâm thể hình.

Hôm nay không viết tiểu thuyết, cậu chả còn tí sức lực nữa, ngày mai đi làm không biết chân còn bước được không? Kết quả của việc hưng phấn, thiếu chút nữa khiến cậu teo luôn.

Làm cho nhân vật trong tiểu thuyết lúc H trên không ra trên, dưới không ra dưới, cậu hôm nay thật sự kiệt sức rồi. Tuy rằng nghĩ thế, nhưng khi về nhà, vẫn theo thói quen mở máy tính, nhìn điểm đánh giá, rồi xem tin nhắn dành cho Mặc Văn, tất cả đều đang gào khóc, giục hắn mau viết chương mới, có độc giả còn nói, Mặc Văn à, người cũng thật tàn nhẫn nha, làm bọn ta gào khóc, mau làm xong chương H cho người ta đi, người không biết nam nhân đến đoạn quan trọng mà bị dừng lại sẽ bị gãy sao, sẽ bị XX cho mà xem.

Đường Văn cười đắc ý, miệng ngậm đồ ăn, viết H trên không ra trên dưới không ra dưới mới là H tuyệt mỹ, sẽ kích động khiến người ta chảy nước miếng, đây cũng là một kỹ xảo sáng tác, giống như đắc nhân tâm nói, ở đoạn quan trọng, sẽ nói: hạ hồi phân giải, chương sau tiếp tục a.

Tình dục cho họ biết thế nào là thể xác lẫn tình thần giao hòa làm một, vì vậy phải kiên nhẫn chờ đợi một ngày. Ăn uống no đủ, thỏa mãn tâm lý của tác giả kỳ quái, nhìn thấy độc giả đang bốc hỏa, mà tác giả lại đột nhiên im lặng, hưởng thụ sự thúc giục của độc giả, cảm giác có người ngóng trông, thật sự tuyệt lắm.

Điều này chứng tỏ tác phẩm của cậu được hoan nghênh, đối với cậu đây là động lực rất lớn.

Nếu hôm nay không viết xong cho họ chương H, có thể bị độc giả làm thịt luôn không??

Cho nên dù là mệt mỏi, tay cậu bắt đầu ngứa rồi, rất muốn viết một chút, vì vậy liền bật GV lên, xem cái này giúp cậu có một ít linh cảm, lúc viết H, sẽ giúp cậu chế ra nhiều cảnh hương diễm.

Trong GV, thụ bắt đầu cởi áo, Đường Văn bắt đầu viết, cũng chuẩn bị vào chính đề rồi. Nhìn vào hai diễn viên đang bắt đầu nhập cuộc, Đường Văn chuẩn bị đem toàn bộ động tác của bọn họ nhớ kỹ, cố hình dung viết vào trong văn.

Ngay tại giây phút quan trọng, đột nhiên vang lên tiếng động. Dọa Đường Văn nhảy dựng, trong chính nhà cậu, đột nhiên có âm thanh, làm chút tổ chất thần kinh của cậu nghĩ ngay đến có ma.

Tay chân luống cuống cầm được điện thoại, cả số cũng không kịp nhìn.

“Xin chào, tôi là chủ biên tập của Mộng Thành thư viện, tên Quý Trạch.”

Thanh âm Quý Trạch truyền đến, là thanh âm ôn hòa của một nam nhân.

Đường Văn nửa đầu còn đang nhìn số điện thoại, cũng không ngốc đến mức đi hỏi: người sao biết số điện thoại của ta? Có thông tin của tác giả thì hẳn nhất định có phương thức liên lạc.

“Nga, có việc gì sao?”

Mộng Thành thư viện, không phải là lúc trước cậu từng chuyển tiểu thuyết của mình tới sao? Lệ thuộc vào Đài Loan, văn hóa cũng thoáng hơn, tiểu thuyết của cậu ở đó được đánh giá rất cao.

Mấy ngày nay, biên tập lớn nhỏ của thư viện này vẫn tìm cậu nói chuyện, tuy rằng cậu không biết Quý Trạch là ai, nhưng vừa nghe nói đến Mộng Thành thư viện, nhưng cậu biết hẳn vì cái gì mà gọi đến.

“Là như thế này, tiểu thuyết của ngài đang có không gian phát triển lớn, thư viện chúng tôi muốn cùng ngài ký hợp đồng, muốn ngài trở thành tác giả chính thức của thư viện chúng tôi, thư viện có rất nhiều điều kiện, chỉ cần tiểu thuyết của ngài là truyện dài kỳ, ba mươi vạn chữ, là có thể ký V, sau đó, điều kiện còn tốt hơn, ngài nếu tham gia giải đấu đam mỹ, trở thành một trong ba người thắng, sẽ có thể xuất bản tiểu thuyết thật, thư viện chúng ta tuyệt đối không khát nợ tiền nhuận bút của tác giả đâu, tuy rằng đam mỹ tiểu thuyết ở đại lục ít người để ý, lại dễ dàng bị chính phủ tác động, nhưng thư viện của chúng ta đăng ký ở Đài Loan, cho dù muốn hoạt động ở đại lục, cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì, xuất bản tiểu thuyết không phải mộng tưởng, chỉ cần ngài thử một lần, chúng ta có thể bàn với ông chủ đề cử ngài.”

Đường Văn cười lạnh một tiếng.

“Thật có lỗi, sáng tác chỉ là hứng thú của ta thôi, cũng không muốn xuất bản tiểu thuyết làm gì.”

Gạt người cũng không cần phải thế chứ? Xuất bản đam mỹ tiểu thuyết? ở Trung Quốc? căn bản không có khả năng.

“Có lẽ ngài đối với thư viện chúng tôi hiểu biết không sâu, tôi có thể giới thiệu qua cho ngài một chút. Thư viện chúng tôi tổng bộ đặt ở Đài Loan, truy quét của chính phủ về văn hóa đều không có quan hệ gì với chúng tôi, tác phẩm của ngài cũng không bị ảnh hưởng gì, tác giả trú tạm cũng không có nhiều ưu đãi lắm, ngài...”

Quý Trạch còn muốn nói thêm nữa, Đường Văn nhăn mặt nhíu mày.

“Người có phiền hay không, ta đã nói là không muốn ký là không muốn ký, ta đã bị mấy tên biên tập vô lương lừa gạt đủ rồi, người nghĩ ta có thể tin người chắc? Ba hoa chích chòe đủ rồi, đến lúc thực tế thì sao,

kêu người ta vào thư viện thì nói nhiều lắm, rồi khi vào thư viện của người xong, tìm biên tập mỗi mắt cũng không thấy. Còn có, ta không phải thẳng ngực, cho dù người nói là thư viện của Đài Loan thì sao? Đài Loan không phải của Trung Quốc à? Ở trên địa bàn cũng Trung Quốc, còn muốn phân làm hai cực, người cho rằng Đài Loan của người sẽ không trả về cho Trung Quốc sao, chính là người một nước cơ mà? Ta nói cho người biết, Đài Loan là của Trung Quốc, sớm muộn gì cũng trở về Trung Quốc.”

Quý Trạch sững sốt một giây, dở khóc dở cười, câu chuyện bay đi tận đâu tận đâu, đang nói chuyện ký hợp đồng, sao nhảy qua chuyện lãnh thổ hợp nhất này nọ?? chuyện quốc gia đại sự này với mấy kẻ tiểu thị dân như bọn họ nào có quan hệ.

Đúng là tất cả các biên tập đều có thói quen là một khi đã lôi kéo được tác giả thì coi như xong việc, sẽ không để tâm đến nữa. Thói quen này hẳn phải ngăn chặn, hẳn muốn thư viện của hắn là nơi mang tính văn hóa cao, không phải chỉ là quan hệ giữa biên tập và tác giả, mà còn là quan hệ bằng hữu nữa.

“Hảo hảo, không nói thư viện chúng tôi thuộc về cái gì nữa, thư viện chúng ta là....”

Quý Trạch đang định thao thao bất tuyệt thêm hồi nữa, thì lại bị một thanh âm kỳ quái dập tắt, hắn căn bản không nghe lắm chứ, hình như chỗ Mặc Văn có tiếng gì đó, thanh âm cái loại sự tình này: đồn dập, còn có tiếng va đập, có tiếng người hô to, mau một chút, mau một chút.

Quý Trạch lộ ra một nụ cười như là ta đây hiểu rồi, cái vị tác giả Mặc Văn này hình như đang làm chuyện tốt, trách không được hắn không bình tĩnh.

“Người còn việc gì chưa xong à? Người không biết ta rất bận công việc sao??” (ôi mẹ ơi!! Há há)

Chết tiệt, hai cậu thất thần, không nhớ được họ dùng tư thế gì nữa, chắc phải xem lại lần nữa.

“Vậy được rồi, tôi cũng không dám quấy rầy thêm nữa, ngài làm việc tiếp đi. Mặc Văn, hình như chúng ta đang ở cùng thành phố thì phải?”

Ra là làm cái loại sự tình này? Trách không được vị tác giả này đối với tâm lý đồng tính luyện ái có vẻ thực hiểu biết. Bản thân hắn chính là một tên đồng tính, hiện tại bên người chắc còn một người nữa làm bạn mới đúng. Nữ nhân viết đam mỹ, đa phần là vì hứng thú, là đam mỹ lang, nam nhân mà viết đam mỹ tiểu thuyết thì đại khái chính là gay, bọn họ hiểu hết về đồng tính Ở làm cái loại này sự tình sao không? Trách không được vị này tác giả đối đồng tính luyện ái, không có biện pháp nào khác ngoài đem tình yêu viết vào sách, mới có thể chân thực đến vậy.

Vị tác giả này, hẳn thật sự muốn gặp.

Một tên đồng tính viết tiểu thuyết đam mỹ, hẳn thấy thật hứng thú. Hắn không phải trải qua quá nhiều tình yêu bất đắc dĩ, mà chính bên trong hắn phát sinh, tùy tiện một cái, đều là những câu truyện chân thật triển miên sâu sắc. Nếu mà ký được hợp đồng, thì phải gọi là một kho tàng vô giá rồi.

Hơn nữa, hắn còn một lý do cá nhân khác, hắn cũng là gay, nên rất muốn gặp vị tác giả này, cùng có hứng thú giống nhau mà.

Mới hỏi câu nọ, bọn họ ở cùng thành phố, kia quả là tốt quá. Thật sự là tốt.

Ưu điểm lớn nhất của hắn, chính là kiên nhẫn. Chỉ cần hắn hạ quyết tâm, không đạt mục đích thì không dừng.

.

“Người ở B thành??”

Đường Văn hỏi lại, Quý Trạch thần nhiên cười (đồ cáo), quả nhiên, đang ở thành phố, nếu không tình một chút, thật sự không thể nào biết.

“Bảo trọng thân thể, lưu thể lực đánh máy. Tôi mong chúng ta sẽ gặp mặt. Lần sau nói chuyện nhé.”

Cúp điện thoại, Đường Văn thấy kỳ quái mà nhìn chăm chăm vào điện thoại, cái gì mà lưu lại thể lực đánh máy? Cậu cho dù là đánh hai giờ tennis, vẫn có đủ thể lực mà hoàn thành ba nghìn từ a, gã biên tập này sao lại quan tâm đến thân thể cậu? Sợ cậu không đủ sức mà viết nốt truyện hôm nay sao?

Gặp mặt nói chuyện? Biên tập cùng với cậu mà lại gặp mặt sao? Bọn họ không biết, biên tập thư viện này thật sự quá nóng vội, đầu tiên là tiểu biên tập thanh âm ngọt như đường, cậu từ chối luôn. Tiếp theo là một người khác, nghe nói là đại biên tập, cậu vẫn cứ từ chối. Hôm nay lại đến tên Quý Trạch này, mà Quý Trạch là ai nhỉ? Hay là tổng biên tập lớn nhất trang web này? Cậu chỉ là một tác giả hạng ba, đáng để bọn họ coi trọng vậy sao, thật đúng là làm cậu thụ sủng nhược kinh, vốn là không có chút tiếng tăm gì, đột nhiên bị chú trọng quá mức, cậu tò mò quá đi.

Mà mặc kệ họ nói gì, cậu cũng không ký hợp đồng, yêu cầu của nó chính là rất cao, cậu biết mình đáng bao biên lương, đứng đầu là không thể, ký V lại càng không có khả năng, còn xuất bản đam mỹ tiểu thuyết? đầu cậu đâu phải đầu đá.... ban biên tập này chắc hẳn là đi bán bảo hiểm, nên mới có nhiều người mua sách. (ko hiểu nổi anh nghĩ gì)

Nhìn lại? Oa, tiền vị (phía trước), sau đó là hậu vị (phía sau), tiếp nữa lại sườn vị (oa!! Bên hông đó). Nhìn tần suất của tiểu thụ kia, nhất định là có luyện yoga, xem cái eo nhỏ kia, có thể uốn thành trình độ kia, thực sự khiến người ta khâm phục. Cậu thì không được rồi, hôm nay mới vận động hai giờ, toàn thân xương cốt đều la hét kháng nghị, cho nên mới nói, làm đồng tính á, vẫn là tiểu thụ phải chịu hết, cần dùng khí rất rất lớn trời cho mới làm được. (note: nếu muốn hiểu tiền vị, hậu vị, sườn vị thật chi tiết xin mời đọc nhieu yaoi là được!! ta thì hiểu hết à nha!! Haha)

Coi thật kỹ, bên trong TV truyền ra thanh âm ừ a ư, ngay trong lúc đó, bàn phím của Đường Văn không ngừng kêu vang, không ngừng một giây một phút, chỉ trong một giờ, ba nghìn năm trăm chữ đã hoàn thành, H hoa lệ tuyệt mỹ đã sinh ra. Lập tức tải lên.

Không đến nửa giờ, cậu mở lại tiểu thuyết, đã thấy có người nhấn lại, nói cậu viết cảm giác thật tốt, còn có một người tên là Thên Biên Vân (mây chân trời), nói hẳn hôm nay ngồi ở quán bar, sau khi đọc xong nhận không được muốn đi tình nhân mà phong lưu một đêm. Tên Thên Biên Vân này chính là Gay rồi.

Đường Văn thực bất đắc dĩ nha, tiểu thuyết cậu viết ra, chỉ là H thôi sao? Khẳng định rằng cậu viết khiến hẳn cao hứng, nhưng mà chỉ cần viết H thôi, cái này phải gọi là gì a.

4. Chương 4

Đường văn tuyệt đối không hề nghĩ đến, đại biên tập của thư viện Mộng thành sẽ tìm tới cậu, còn tới ngay nơi đang làm việc của cậu nữa.

Lúc Quý Trạch xuất hiện trước mặt cậu, Đường Văn nhìn người nam nhân anh tuấn này, lục lợi trí nhớ, bộ bọn họ có quen biết hay sao?

“Tôi là Quý Trạch, tối qua có cùng ngài nói chuyện qua điện thoại. là biên tập của thư viện Mộng Thành.”

Không có gì làm hẳn ngạc nhiên, gương mặt đối diện có chút trắng trẻo mịn màng của nam sinh, hẳn cũng nghĩ Mặc Văn sẽ y như vậy. Văn nhân đều có một loại khí chất, cho dù người này bình thường, nhưng trên người hẳn vẫn có một cỗ khí tức của văn nhân và phong thái của một trí thức. Mặc Văn giống một sinh viên mới ra trường, không có chút cao ngạo, lại sạch sẽ, tư thái nhã nhặn. Trên người mặc áo khoác trắng, lại tăng thêm vài phần nho nhã. Đặc biệt là ánh mắt có chút trong suốt, tinh khiết giống một viên ngọc đen láy.

Đường Văn giật mình, hẳn sao tìm được tới tận đây? Đây chính là nơi làm việc của cậu, trên lý lịch tác giả cậu cũng đâu có viết. Vị biên tập này thật có chút bản lĩnh. (chuyện! anh là boss mà ỉ)

“Tôi đến vẫn là chuyện muốn cùng ngài ký hợp đồng với thư viện, có lẽ ngài đối với thư viện chúng tôi có chút hiểu lầm, nên tôi có tình tìm đến tận đây là để cùng ngài nói chuyện thật kỹ, ngài hiện giờ có rảnh không?”

Lúc này, đồng nghiệp của Đường Văn cùng đi tới, vỗ vai cậu:”Có bằng hữu a, Đường Văn, khó có người nào đến tìm cậu, bạn cùng đại học hả?”

Quý Trạch đối người này cười.

“Chúng tôi không phải cùng học, tôi tìm cậu ấy là vì tiểu.....”

Đường Văn bước nhanh một bước, chặn miệng Quý Trạch, hung hăng trừng mắt một cái, Quý Trạch tò mò quá, cái này có gì mà phải giấu diếm, còn không cho hắn nói??

“Ha hả, là bằng hữu của tôi, anh giúp tôi làm việc này đi, tôi cùng hắn ra ngoài nói chuyện chút.”

“Thế cậu phải mau một chút, ông chủ kia đang cần gấp lắm.”

Đường Văn gật đầu, vội vàng vội vội kéo Quý Trạch ra khỏi phòng xét nghiệm đến phòng khách bên cạnh, nhìn trái nhìn phải thấy không có người, vẻ mặt Đường Văn cực kỳ buồn bực.

“Ai cho anh ở trước mặt bọn họ nói loại chuyện này. Bọn họ cái gì cũng không biết, anh ở đây để làm lộ bí mật của tôi hả?”

Quý Trạch càng thấy kỳ quái hơn.

“Có cái gì không thể cho bọn họ biết chứ, cậu là một tác giả mà, là một tác giả người ta chạm vào cũng bỏng tay, tiểu thuyết của cậu viết được hoan nghênh lắm, đây là việc phải vui vẻ mới đúng, làm gì phải giấu diếm.”

Cậu có tài hoa, làm gì phải che dấu, đây là ưu điểm của cậu, được khen ngợi là chuyện thường.

“Một đại nam nhân viết đam mỹ tiểu thuyết, không đáng được ủng hộ. Mỗi ngày giống mấy cô gái chít chít chất chất, đây đưa yêu hận tình cừu, bọn họ mà biết nhất định kỳ thị tôi, rồi cho tôi cạy tài khinh người, sẽ nói mát mẻ khinh bỉ tôi, người muốn tôi thất bại a?”

Có thể viết tiểu thuyết, đây là tài hoa, làm gì phải che dấu, người khác mà biết thì cực kỳ hâm mộ mà, vì cái gì mà dám khinh thường cậu chứ.

“Vậy được rồi, hiện tại tôi thấy cậu bề bộn nhiều việc, vậy tôi chờ cậu, cậu tan tầm rồi chúng ta tìm một chỗ nói chuyện cho thoải mái.”

“Không cần phải thế, tôi thật sự sẽ không ký hợp đồng, sáng tác chỉ là do có hứng thôi, chỉ dựa vào mấy đồng nhuận bút này, tôi chỉ có nước đói chết. Hơn nữa, thời gian này tôi cũng rất bận, anh thấy đấy, tôi cả ngày đều đi làm, căn bản không đủ thời gian an tâm sáng tác. Ba nghìn chữ tôi cũng đến giới hạn rồi, anh còn cho phải làm một vạn chữ là không thể làm nổi. Thời gian không cho phép, tôi càng không đủ sức lực đâu, đa tạ người có ý nâng đỡ, thật sự là có lỗi lắm.”

“Tôi chờ cậu.”

Quý Trạch đối với Đường Văn, có một loại chấp nhất khó bỏ qua, hắn nhất định phải đem Đường Văn ký hợp đồng, không chỉ vì tiểu thuyết của cậu thật sự phần khích mà còn vì người này không giống bình thường, đem cơ hội tốt như vậy đá đi, còn đối với thư viện online có một loại địch ý, không phải là người rất kỳ quái sao?

Ngu ngốc không nói được, Đường Văn cùng không muốn quản hắn, trở lại phòng làm việc, nhìn lại thí nghiệm của mình.

Đối với ... mấy bình bình lọ lọ này, tên kỳ quái quá, được phẩm kỳ quái, Quý Trạch tò mò lắm, nhưng không dám quấy rầy nên đành hạ quyết tâm đi theo sau cậu, không thèm để ý đến mấy chai lọ này có thể làm hỏng quần áo hắn.

“Đây là cái gì?”

Quý Trạch chỉ vào chai thuốc màu nâu nhạt.

“Kali dicromat.” (*)

“Cậu mỗi ngày đều tiếp xúc với mấy dược phẩm này, có thể bị nhiễm độc không? Chất kiềm này, đối với thân thể có ảnh hưởng phải không?”

Phải biết rằng, Kali dicromat là một dược phẩm độc xếp thứ hai trong các loại. Nếu hàng ngày tiếp xúc mấy thứ này, cậu sẽ có thể bị trúng độc.

“Không sao, chúng tôi không phải nữ nhân, cho dù kali có ảnh hưởng một chút đối với đường hô hấp, cũng không nguy hại lắm. Nếu nữ nhân hít một ít trong phòng, dù sao mấy thứ này cũng có độc, sẽ ảnh hưởng đến nữ nhân lúc mang thai. Đối với chúng tôi mà nói, chỉ giống như bị cảm vặt, ho khan một chút sẽ hết, còn lại cũng không việc gì nữa.”

“Vậy cậu sao không tìm việc khác, ngồi ở nhà, viết tiểu thuyết, từng tháng kiếm tiền nhuận bút, cũng đâu có vấn đề gì?”

“Trông tôi không muốn thế à, mỗi ngày đều được viết tiểu thuyết mình thích, được xem phim mình thích, quan trọng là cuộc sống của một tác giả sẽ không làm ảnh hưởng đến ai, nhưng mà, tôi biết khả năng của mình, tôi chỉ là một tác giả hạng ba, chỉ có mỗi một quyển tiểu thuyết là được hoan nghênh, không thể đến mức có thể đổi nghề được.”

“Thư viện chúng tôi có chế độ thưởng mà, cho dù tiểu thuyết tiếp theo của cậu không được hoan nghênh, thì cậu sẽ vẫn có thu nhập, cho nên cậu không cần lo lắng. Còn nữa, nếu cậu mà tham gia thi đấu đam mỹ, thành tích tốt, còn có thể xuất bản tiểu thuyết, đến lúc đó, phí xuất bản của cậu dày phải biết. Tác phẩm của cậu chúng tôi sẽ ưu tiên chuẩn bị từ a-z, cậu sẽ trở thành một tác giả hạng nhất, tiền đồ sáng lạn.” (kỳ thực ta vô cùng khâm phục anh Trạch, giống nv bán bảo hiểm hơn ông chủ! thực ghê rợn!)

Đường Văn cười lớn.

“Ông chủ của anh cho anh bao nhiêu tiền thế, sao quan tâm đến một tác giả như vậy?”

Tận dụng mọi điều để khuyên nhủ, vậy mà cậu cũng không chịu tiếp nhận mà cứ từ chối hần. Cậu chẳng qua chỉ là một tác giả hạng ba, đột nhiên được lễ ngộ cao như vậy, đúng là khiến cậu có chút thụ sủng nhược kinh.

“Tôi chính là ông chủ mà.”

Đường Văn hô một tiếng, làm bình tam giác vừa mới xét nghiệm nghiêng đổ xuống, thành quả đều bị hủy hết.

Giật mình ngược nhìn hần, không thể nào đâu, không có khả năng đó, ông chủ thư viện Mộng thành?? Ông chủ cố ý chạy tới tận đây tìm cậu? Cậu- thật sự có tài hao đến mức có thể khiến ông chủ phải ra tay sao?

Quý Trạch bước nhanh tới chỗ cậu. Vừa rồi hần thấy cậu vừa rót 1/7 axit sunphuric vào bình tam giác, chất lỏng đó chảy ra, cậu bộ không sợ bị nó làm phỏng tay sa?

“Cẩn thận một chút chứ, mấy thứ này mà chạm vào tay, sẽ làm cậu mất một lớp da luôn đấy.”

“Anh là ông chủ? Mẹ của con ơi, kinh khủng quá đi.”

Kinh khủng? Cậu đang nghĩ là gặp quỷ à, Quý Trạch dở khóc dở cười.

“Vẫn nên trách cậu trước, cậu cự tuyệt tiểu biên tập, đến đại biên tập ra ngực, cậu lại lạnh lùng châm chọc đá về, không tin tưởng cậu ta. Vu Hạo tìm tới tôi, nói là không ai có thể đối phó được cậu, nhưng mà cậu ta rất thích tài năng của cậu, lại sợ bỏ lỡ một tài năng, cho rằng tôi nói sẽ có phân lượng hơn, ngày hôm qua tôi gọi cho cậu, cậu cũng kiên quyết từ chối, làm tôi cũng hơi buồn bực. Nhưng mà, tôi thật sự thích tác giả như cậu, rất có cá tính, nên mới tìm đến đây, hy vọng khi gặp mặt nói chuyện, cậu có thể đồng ý. Sao nào, tôi là ông chủ khiến cậu giật mình à?”

“Mình đúng là vận đen đi rồi, nhưng mà vận đỏ đến mức làm ông chủ tới tận đây, vẫn chú ý đến mình như thế này, mình mà nhận lời, có phải không biết tốt xấu hay không nhỉ?”

Đường Văn thì thầm, mấy câu này lại lọt vào cái tai linh mãnh của Quý Trạch, hần giữ chặt tay cậu, có chút kích động, nếu sớm biết hần nói ra thân phận của mình thì Đường Văn sẽ đồng ý, thì hần đã nói quách luôn từ hôm qua rồi.

“Nói như vậy, cậu đồng ý?”

Ánh mắt Đường Văn rơi xuống trên tay hắn, cánh tay của hắn so với cậu thì lớn hơn nhiều, lại trắng nõn, nhìn là biết không phải dân lao động chân tay, ấm áp, mềm mại, đang kéo tay cậu, tâm cậu không hiểu sao có chút rối loạn.

“Đồng.... đồng ý?”

Lại ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt đó, ngập đầu niềm vui. Cậu có chút hoảng hồn, người này vui vẻ, là vì ... vì cậu sao?

Lắc đầu, đem cái ý nghĩ kỳ quặc trong đầu tuôn ra.

“Tôi đâu có nói, tôi không hề đồng ý. Anh mau thả tay tôi ra, tôi còn phải làm việc, còn nữa, mau tranh xa tôi một chút, không được làm phiền tôi làm việc.”

Quý Trạch có chút thất vọng, buông tay cậu ra.

“Tôi chỉ muốn hiểu thêm về công việc của cậu thôi, cũng sẽ không gây trở ngại gì. Tôi biết, văn nhân thường trọng thanh cao, giống như mấy nhà nho thời xưa, không sợ cường quyền, cho dù có muốn thế nào, cũng không thể làm nhục văn nhân.”

Hắn là ông chủ mà vẫn không thể khiến Đường Văn giảm bớt ác cảm, xem ra, muốn thuyết phục đầu đá này, cần kiên nhẫn rất nhiều đây.

Văn nhân đều thích thanh cao tự phụ, này là bệnh chung từ xưa đến nay.

Quý Trạch theo sau mông Đường Văn, không hề lộ ý đồ thuyết phục cậu nữa, địa điểm có vẻ không đúng, chỉ cần về vấn đề tiểu thuyết của mình, Đường Văn đều nhìn trái nhìn phải, không thấy ai mới hạ giọng nói chuyện với hắn, bọn họ cần tìm một nơi yên tĩnh, nơi này tuyệt không thích hợp chút nào.

“Cậu vì sao không mang theo găng tay, cậu xem ngón tay cậu đi, đều bị axit ăn mòn rồi.”

“Nếu mấy thứ này có thể khiến hô hấp các người suy yếu, sao không mang theo khẩu trang nữa.”

“Tình hình chung à, phải làm bao nhiêu xét nghiệm.”

“Vạn nhất cậu bị cảm, với tình hình chung, bao lâu thì khỏi? Mỗi ngày đều phải chịu đựng khí độc làm hại, có phải bị ho khan thật lâu không?”

“Cậu đối với công việc hiện giờ có lúc nào thấy buồn chán không?”

“Phòng này có bao nhiêu người, vì sao thấy có một mình cậu ở đây xét nghiệm đồ này vật nọ, bọn họ không hỗ trợ cậu à? Cậu bị mọi người xa lánh à?”

“Cậu đang xét nghiệm cái gì thế? Cần bao nhiêu thành phần? Một ngày làm bao nhiêu việc thế?”

“Cậu tốt nghiệp xong thì xin làm việc này luôn sao? Một tháng được bao nhiêu tiền?”

Chân mày Đường Văn run rẩy, Quý Trạch giống như bà tám lẩm miệng, nói và nói, cứ nói, nói mãi. Tất cả đồng nghiệp đều che miệng cười cậu. Hắn giống y như thằng ngốc, thấy cái gì cũng mới mẻ, ở phía sau cậu truy hỏi không ngừng.

“Câm miệng. Nói thêm một câu nữa, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh.”

Làm như ai cũng giống hắn, ngồi trong văn phòng rộng rãi, chỉ cần ký văn kiện, gọi mấy cuộc điện thoại, chỉ huy người làm việc liên kiếm một đồng tiền.

“Tôi chỉ quan tâm cậu thôi (lạ hồn) , cậu không hợp làm việc này đâu, tính ăn mòn quá cao, cậu nên đổi công việc khác đi.”

“Ta thích không được à?..”

“Cậu cũng thích viết tiểu thuyết, vì cái gì không làm công việc này.”

Đường Văn hưng hăng đem bình tam giác đặt lên trên bàn, âm thanh hơi lớn, giống như có thể khiến bình tam giác vỡ tung tại chỗ. Quý Trạch giơ tay cao, Đường Văn phát hỏa, chân mày cậu dựng ngược, ánh mắt trừng lớn, hắn thức thời ngậm chặt miệng.

Hắn chỉ là nhện không nổi muốn nói chuyện với cậu thôi, trong phòng xét nghiệm có tới ba, bốn người mà chỉ thấy mình cậu bận rộn. Hắn thấy chính là cậu làm quá nhiều việc, về nhà còn viết tiểu thuyết, sức cậu cũng có hạn, hô hấp lại không tốt, hắn chỉ là quan tâm thôi, làm gì mà nổi giận với hắn. Công việc này tuyệt đối không hợp với cậu, cậu cứ an tâm ngồi nhà viết tiểu thuyết là tốt, ký hợp đồng với thư viện bọn họ là tốt nhất.

“Tôi còn hai giờ nữa tan ca, làm phiền anh trong hai giờ này, cố gắng im lặng, tôi còn số liệu cần nộp, anh ở đây đã gây trở ngại cho tôi rồi, nếu còn quây trước giờ tan ca mà khiến tôi tăng ca, anh đừng ôm hy vọng hôm nay tôi viết được tiểu thuyết, vậy nên mời anh câm miệng.”

Quý Trạch không có biện pháp. Không đuổi hắn ra ngoài cũng là may rồi, tính tình Đường Văn, hình như không tốt lắm a.

Đường Văn bộ dáng thuần thực làm việc, Quý Trạch nhìn tay cậu, trên ngón tay có dấu vết của axit, đó là bàn tay của người hay làm thí nghiệm, không thấy trắng nõn thon dài, còn bị chất kiềm ăn mòn, lưu lại dấu vết. Trên mu bàn tay, còn có một ít sẹo nhỏ.

Trên ngón trỏ tay trái, còn dán một miếng băng vết thương.

Hỏi cậu, mới biết 100ml dung dịch màu lam nhạt trong bình kia là Silic đioxyt, ngón trỏ lỡ dính một chút, cậu liền chạy đến vòi nước rửa tay, sau đó dán miếng băng lên, cậu phát hiện ra miệng vết thương vẫn còn sưng lên.

“Silic có tính ăn mòn cao, miệng vết thương một khi bị nhiễm trùng, sẽ thẩm thấu vào bên trong, từ miệng vết thương đó sẽ ăn mòn rộng ra, (chời ơi chời!! edit mà tròn mắt vì sợ), vết thương này đã năm sáu ngày rồi, vẫn không có dấu hiệu lành lại. Tiếp tục làm việc xét nghiệm, trên tay không cách gì làm miệng vết thương liền lại nhanh, thật sự không dễ dàng, còn rất dễ bị vỡ ra.”

Quý Trạch có chút đau lòng, miệng vết thương không sâu, cũng không lớn lắm, nhưng mà, trơ mắt nhìn vết thương của cậu đã khép lại, rồi lại bị silic ăn mòn, một lần nữa vỡ ra, rất đau, rồi cứ lặp đi lặp lại, nhất định là khó chịu lắm.

“Công việc này, thật sự không thoái mái với cậu đâu.”

Những lời này là thật lòng hắn, không phải vì hắn muốn khuyên cậu cùng thư viện hắn ký hợp đồng nên mới nói.

5. Chương 5

Thời điểm Đường Văn tan tầm thì cũng đã sáu giờ chiều, cởi áo blu trắng ra, cậu khó nén được cảm giác mệt mỏi, lượng công việc quá lớn, mỗi ngày đều bận rộn như vậy, công việc của cậu giống như chiến dịch vậy, mỗi lần đều làm đến cực lực vất vả. Cậu thở dài, có nên đổi công việc khác không, có thể tốt hơn thì sao. Nhưng vừa nghĩ đến vốn mình học là khoa hóa học công nghiệp, công việc tốt như bây giờ là rất khó tìm, ý niệm tìm việc khác bị hủy ngay trong đầu.

Quý Trạch kéo cậu lên xe, tìm một nhà hàng ăn cơm.

Đã có người muốn đãi khách, Đường Văn cũng không khách khí, cậu đói bụng, ngay cả uống rượu trước khi ăn cũng không uống, liền ăn cơm luôn, ăn liên tiếp hai chén cơm, trên bàn tất cả món ngon đều bị cậu càn quét như ngày cúng thất tịch (cúng cô hồn đã quý í). Nhìn dáng cậu ăn thỏa mãn, Quý Trạch cười, có thể ăn uống ngon như vậy, có thể nói trong lòng không có gánh nặng, ăn ngon như vậy cũng là một loại hưởng thụ.

“Công việc của cậu không có thời gian nhàn rồi sao? Hôm nay nhìn cậu bận rộn như thế, mỗi ngày đều như vậy à?”

“Cũng giống hôm nay, công việc xét nghiệm có lúc bận tới mất vài ngày, còn sau đó thì cũng có lúc rảnh rỗi.”

“Mỗi lần cậu ăn đều như lang hổ, không sợ hỏng dáng sao?”

“Tôi cũng chả phải nữ nhân, cần gì để ý. Hơn nữa, ăn cơm phải ngon, không được bạc đãi bản thân.”

Lúc Đường Văn nói chuyện vẫn đang gặm nuốt miếng giò, nhắm nháp hết sức thỏa mãn. Khẽ hít mắt lại, được ăn ngon khiến cậu thỏa mãn vô cùng.

“Tôi cũng có vận động mà, gần đây đang chơi tennis, một tuần tập ba buổi ở nhà tập thể hình, bảo đảm dáng người tiêu chuẩn, mê hoặc ngàn vạn mỹ nữ nha.”

Quý Trạch cười to, Đường Văn này thật có ý tứ quá.

Nhìn cậu chậm rãi uống nước hoa quả, biết cậu ăn no rồi, vậy bắt đầu vì mục đích lần này thôi.

“Tuy rằng có thể khiến cậu khó tiêu hóa, nhưng mà tôi vẫn muốn cùng cậu thương lượng một chút, cậu cùng thư viện chúng tôi ký hợp đồng đi. Thư viện chúng tôi sẽ cấp tiền thưởng cho cậu, có thể xuất bản đam mỹ tiểu thuyết cũng không phải là gạt người, thư viện của tôi là đăng ký ở Đài Loan, cho nên ở đại lục không thể gây ảnh hưởng gì. Cậu cũng thấy đấy, tất cả các thư viện đều có lúc bị nghiêm cấm, chỉ có thư viện của chúng ta là vẫn hoạt động bình thường, cho dù là có truyện H, cũng không hề chịu khống chế. Trong thời điểm này, tôi có thể xác minh cho cậu, thư viện chúng tôi được đánh giá rất cao, chính là vị nhưng thư viện khác về cơ bản đã tự động cắt bỏ một ít tác phẩm vĩ đại, vì vậy chúng tôi có được nhiều cơ hội, cơ hội quảng cáo có rất nhiều, mà người tài trợ cũng không ít.”

Đam mỹ tiểu thuyết, nếu không có một ít chương H, thì sẽ không được đầy đủ (thanh thủy văn e ứ thik đầu), nếu không có thì nhưng tình cảm thăng hoa để ở chỗ nào, đây cũng là một loại thử thách, viết phải có cảm giác chân thật, đối với người viết cũng là một dạng khẳng định văn phong. Giống như thảo luận tiểu thuyết, tất cả nam nhân đều có thời điểm xúc động, đều có thất tình lục dục, không thể chỉ nói về tình yêu tinh thần, phải có cả tình thân lẫn thể xác giao hòa với nhau mới chính là yêu đến cực hạn.

Đại khái là vì hiện tại đồng tính luyến ái không phù hợp với tiêu chuẩn đạo đức, đại lục vốn có quy mô hoạt động, nhưng lại đóng cửa trang web đồng tính, không cho phép tác giả viết về đồng tính luyến ái nữa. Nhưng bản thân nó vẫn tồn tại, không thể chỉ vì bị cấm mà biến mất được. Thờ cổ đại còn có chuyện tình (ý e là chuyện tình Hán Ai đến vs Đồng Hiền), không thể vì bị cấm vận mà không tồn tại. Đây rõ ràng là chèn ép, là một loại khinh bỉ. Đạo của Khổng Tử không phải rất nghiêm khắc sao, vậy mà còn có Đồng Hiền đấy thôi? Sao cấm được, đây là một loại hình thức quốc tế, ở nước ngoài đã sớm đồng ý cho đồng tính luyến ái kết hôn, còn có thể nhận con nuôi, bọn họ vì cái gì mà lại khinh bỉ đồng tính cơ chứ.

Bọn họ cũng là người, cùng được ban cho tài phú trí tuệ, chẳng qua yêu đương có vẻ bất đồng thôi, theo ý tôi, đó vẫn là sống mà thôi. Nhưng mà đó còn là một biểu hiện thật sự của tình yêu, chỉ có yêu thật sự mới có can đảm nói ra, mới có can đảm thừa nhận tính hướng của mình.

Cho nên, thư viện của tôi tuyệt đối không để các nhân tố nào đó ảnh hưởng, tôi vẫn duy trì đam mỹ tác giả, mới có thể tổ chức cuộc thi đam mỹ, chiêu mộ tác giả đam mỹ bốn phương, có thể dùng tiểu thuyết của chính mình mà cải biên được cái nhìn của độc giả, của cái tư tưởng đạo đức, cái này hoàn toàn nhờ vào tài hoa viết văn của chính tác giả.

Cậu cứ đem bản thân mình đặt ở vòng luẩn quẩn tác giả hạng ba. Tôi có chút không ủng hộ, cách hành văn của cậu tốt lắm, mặc dù có chút hơi dài dòng, nhưng tình tiết thực hấp dẫn người, rất nhiều điểm sáng tạo, kết cấu cao thấp rất nhanh gọn, phục bút (đoạn văn nối tiếp với đoạn sau) cũng rất đúng. Cho dù đột nhiên cho xuất hiện nhân vật phụ, cũng không khiến người ta xem xong là quên, ngay cả nhân vật phụ cũng đều có màu sắc riêng, tùy tiện cho xuất hiện nhân vật phụ cũng khiến truyện có ý nghĩa hơn rất nhiều. Một tác giả tài hoa như vậy, tôi thật muốn ký hợp đồng. Chờ mong từng chương của cậu, càng lúc càng đắm chìm, tôi nghĩ nên cùng cậu thảo luận một chút về tiểu thuyết của cậu, chương tiếp theo cậu muốn an bài bọn họ thế nào, rất muốn hỏi cậu định cho họ kết thúc như thế nào, khiến tôi bị hấp dẫn như vậy, tôi không có lý do buông tha cho cậu.

Tuy rằng tính tình của cậu quá cổ quái, tuy rằng không muốn ký hợp đồng với thư viện chúng ta, cũng đắc tội với toàn bộ biên tập lớn nhỏ, đúng là một con thiên lý mã, tôi thật sự lyến tiếc, thật muốn đem tác phẩm của cậu, thậm chí là bản thân cậu, trên danh nghĩa đều đem về thư viện của tôi hết.

Bị người như vậy nói đến điên cuồng, Đường Văn căn bản không nói được một lời, há hốc miệng, cậu phải từ chối thế nào đây?

“Tôi không dám xưng mình là Bá Nhạc, nhưng cậu thì quả là một thiên lý mã, thực sự không muốn thấy cậu mai một tài hoa, cậu là cần một cơ hội lên sân khấu, bày ra chính bản thân mình. Tôi rất tin tưởng, thư viện chúng tôi sẽ đưa cậu lên ngôi cao nhất, sẽ cho cậu nhiều cơ hội, cho cậu trở thành một tác giả chuyên nghiệp chân chính, một đại tác giả đam mỹ tiểu thuyết thành danh nhất.” (dự đồ quá chời)

Quý Trạch nhìn Đường Văn đang ngây như phong, kéo tay cậu, ân tình đưa mắt.

“Gia nhập với chúng tôi đi, tôi sẽ cho cậu một đôi cánh bay lên trời.”

Nghe thế, Đường Văn rung mình một cái, tên này cũng văn nghệ quá, buồn nôn kinh, khiến cậu nhất thời không tiếp thu nổi.

“Xin anh, đại ca, làm ơn đừng nói như vậy được không? Tôi không phải nữ nhân để anh lừa gạt đâu, anh nói như thế, dễ gây hiểu lầm lắm, khiến người ta khó thích ứng quá.”

Quý Trạch bật cười to, Đường Văn thật sự quá thú vị, thật sự quá sức thú vị.

“Tôi còn dám không ký sao? Tôi mà không ký, thì xin lỗi anh trước, giống như tôi làm hại đời anh í. Làm ơn đi, đừng nói cứ như tôi lạnh lùng, độc ác lắm.”

Cậu cảm giác mình mà không ký thì cứ như tội nhân thiên cổ vậy.

“Tôi ký là vì lời anh nói, đồng tính luyến ái không phải tội, đồng tính trong lúc yêu cũng giống như yêu người khác phái, đều đáng được tôn trọng, bất quá yêu người kia không giống, chỉ là suy nghĩ của mỗi người thôi. Tuy rằng tôi không phải Gia Cát Lượng, nhưng người có ý chí lại không tính toán chi li như anh thực khiến tôi cảm động. Không thể phủ nhận, tôi bị kiểu võ mông ngựa của anh làm thoải mái, bị anh đưa lên cao thật cao, tâm thích hự vinh của tôi bùng phát rồi. Ký thì ký luôn đi, làm tác giả tạm trú cũng đã đánh mất nhiều cơ hội tốt rồi, bất quá, anh nói cấp tôi tiền thưởng, nhưng tôi cũng phải viết văn mỗi ngày, cơ mà tối thiểu cũng phải đủ tiền đóng điện nước nha.”

Đường Văn ngây ngô cười, cho dù là không được nhiều tiền nhuận bút lắm, nhưng cũng là tiền mà, là tiền cậu khổ cực thức đêm kiếm được, cuối cùng cũng có tiền đóng tiền điện, không tệ, vậy tạm thời tín nhiệm tên kia một lần. Nhưng mà, cậu vẫn không tin, đam mỹ tiểu thuyết được xuất bản.

“Thư viện chúng tôi không yêu cầu cậu một ngày phải viết đủ một vạn chữ, nhưng mà bốn buổi cuối tuần, mỗi lần ba nghìn chữ là đủ tiêu chuẩn. Cậu có thể làm đủ mà. Bất quá, tôi vẫn hy vọng cậu có thể ở nhà chuyên tâm viết tiểu thuyết, còn công việc kia sẽ làm phân tán tinh lực của cậu, mỗi ngày sau khi làm việc vất vả, lại phải thức đêm viết tiểu thuyết, tôi thực lo lắng sức khỏe của cậu.”

“Cho dù là tôi có tiền thưởng, tôi cũng cần công việc mà, tôi còn phải trả tiền thuê nhà, một chút tiền kia không đủ nhu cầu cuộc sống của tôi đâu.”

“Vậy tham gia cuộc thi đam mỹ đi, tôi đăng ký cho cậu, cũng có thể lộ cho cậu ít thông tin, cho dù là cuộc thi đam mỹ này thành tích của cậu không phải lý tưởng lắm. Tôi cũng sẽ đem tiểu thuyết của cậu đưa đến hội nghị xuất bản, chỉ cần ba trong bốn đại biên tập đồng ý xuất bản là được. Vậy là cậu có thể xuất bản tiểu thuyết rồi.”

“Chờ tôi xuất bản được tiểu thuyết, tôi sẽ nghỉ làm, chuyên tâm làm tác giả.”

Nhiệm vụ hoàn thành, kỳ thật cậu cũng không phải rất khó thu phục, chỉ cần ở các phương diện nói rõ ràng, thì cậu cũng dễ thu phục thôi.

Quý Trạch không để cậu có cơ hội hối hận, soạn một cái lời ra tờ hợp đồng, đưa luôn cậu cái bút, ngay cả tên hân cũng ký sẵn rồi, chỉ cần Đường Văn ký nữa là xong (phím).

“Anh sớm biết sẽ thuyết phục được tôi?”

Tuyệt đối là một âm mưu, nhưng cậu lại có cảm giác đâm lao phải phóng theo lao thôi.

“Tôi có tự tin mà, tôi mà xuất mã cậu còn không chịu đồng ý, chỉ có thể chứng minh một điều, cậu là người không dám tiến tới, không phải chúng tôi làm không được việc, mà vì cậu là thiên lý mã vô dụng, còn tôi chỉ có thể là Bá Nhạc thở dài thôi.”

Đường Văn tức giận bất bình, cậu sao lại vô dụng, cậu bắt quá là biết lý luận, biết rõ đại cục, mới có thể từ chối. Cho dù tới bây giờ, đối với Mộng thành thư viện vẫn có hoài nghi, nếu không phải tài ăn nói của Quý Trạch quá tốt, cậu căn bản không đáp ứng đâu.

“Anh nhất định là tốt nghiệp Đại học Luật, bảo sao ăn nói tốt như vậy.”

Quý Trạch thu lại văn kiện của mình, không chút giận gì mà nhìn cậu cười.

“Cậu nói đúng rồi, chẳng qua là,,mẹ tôi thực thích cổ đại thi từ, cũng thường xuyên viết một chút tùy bút, phát biểu một ít văn vẻ. Tôi tính chỉ định tặng cho mẹ tôi một nơi để tự do viết tiểu thuyết, thật không ngờ, cứ như vậy mà Mộng Thành thư viện sinh ra. Hơn nữa, còn ngày càng phát triển.”

“Anh mà không phát tài, vậy mới kỳ quái.”

Ngay cả ông chủ cũng đích thân đến, bám riết không tha như vậy, cả cậu ngang như vậy cũng phá được, còn ai dám không quy thuận chứ.

“Chúng ta cộng ly mừng hợp tác nào.”

Ký một cái chính là hợp đồng ba năm, trong ba năm này, tất cả tác phẩm Đường Văn đều đăng trên Mộng thành thư viện, không được đăng lại, một năm cam đoan phải viết ba cuốn tiểu thuyết ba mươi vạn chữ, tất cả đều thuộc độc quyền của Mộng Thành thư viện. Đây chính là khế ước bán thân của Đường Văn nha.

Vì gà đẻ trứng vàng của hắn, trong tay cầm khế bán thân của Đường Văn, Quý Trạch thật vui vẻ, nâng ly rượu lên cùng cậu cộng ly, Đường Văn bộ dáng không vui, còn có biện pháp nào chứ, ai kêu cậu cả tin, vừa nghe hắn cho mỗ tràng mã thí (rầm ngựa a), liền tình nguyện (bán thân) luôn.

“Đêm nay cậu không có dự định gì chứ, chúng ta cũng coi như là bằng hữu, đi quán bar ngồi đi. Thả lỏng một chút.”

Vừa nghe quán bar, Đường Văn có chút tinh thần.

“Tôi còn chưa đi bar lần nào, mỗi lần viết truyện có đoạn quán bar, đều phải cố gắng bịa ra, nó là cái dạng gì?”

Quý Trạch có chút giật mình, nơi này chính là B thành cơ mà, cả nước có mấy thành thị phát triển nhất thì cũng tính tới B thành, quán bar có rất nhiều. Cậu là người trẻ tuổi, lại chưa hề đến quán bar, có phải nam nhân không vậy?? Cậu có phải người của xã hội hiện đại này giống hắn không??

6. Chương 6

Đi vào quán bar lập lòe ánh đèn, Đường Văn trợn trừng mắt, nguyên lai, quán bar là thế này a, xa hoa quá, đèn quá ảm đạm, không khí tăm tối, đây là ấn tượng đầu tiên của cậu với quán bar.

Kêu cho cậu ly bia, lần đầu Đường Văn đến, phản ứng thật buồn cười, ngồi trên ghế chân cao, không ngừng loay hoay, ngó bên này nghiêng bên nọ, lúc thấy hưng phấn, lại vỗ vỗ tay hắn chỉ chỗ cùng xem, giống như thằng nhóc đơn thuần, lần đầu đến khu vui chơi.

“A,anh mau nhìn, bên kia có hai nam nhân đang hôn môi.”

Đường Văn giống như phát hiện UFO, may mắn tiếng DJ trong quán bar khá lớn, không thì không át được tiếng kinh hô của cậu.

Quý Trạch ngó lại, thấy hai nam nhân tây trang chỉnh tề đang thân mật hôn nhau,. Cái này có cái gì đáng tò mò, là Gay mà, không phải như thế thì sao gọi là Gay.

“Đừng nhìn chăm chăm người ta thế, có cái gì ngạc nhiên đâu, đồng tính luyến ái không phải ở chung đều như thế sao? Cậu viết đam mỹ tiểu thuyết, phải là rất quen mấy trường hợp này chứ?”

Ánh mắt Đường Văn giống như đóng đinh lên người ta, không sao chuyển trở về.

“Cái kia toàn là do tôi hư cấu, lần đầu được thấy tận mắt, ấn tượng quá đi. Cảm giác thật đẹp, thật lãng mạn, thật cảm động.”

Hóa ra, nam nhân có thể thân mật như thế, cậu viết tiểu thuyết toàn do cậu hư cấu, bây giờ trước mắt cái gì cũng chân thật, toàn những thứ cậu chưa thấy bao giờ. Vì sao cậu lại thấy một cảm giác thương tâm, trong thế giới này, có thể gặp gỡ được một người mà mình yêu, mà người này còn cùng tính hướng với mình, phải mất thật nhiều dũng khí mới có thể thừa nhận được phần tình cảm này, mới dám ở trước mặt công chúng cùng người mình yêu thân mật như vậy, thật sự là không dễ dàng. Có thể có phần dũng khí này, cậu phi thường bội phục.

“Lần đầu? Cậu lần đầu đi vào quán bar như thế này sao? Cậu không phải người chuyên viết tiểu thuyết đam mỹ sao?? Đối với loại chuyện này phải rất quen thuộc mới đúng chứ?”

Bằng không, sao cậu viết được chương H hương diễm kích thích, ngay cả hôn môi cũng có thể làm người ta ngạnh lên, mà đêm qua, hẳn nghe thấy âm thanh ngân nga kỳ quái, chẳng lẽ không phải cậu đang làm sao?

Nam nhân có thể hiểu thân thể nam nhân đến thế, không tin rằng lúc cậu viết H, cậu lại không có cảm giác gì.

“Viết đam mỹ tiểu thuyết nhất định phải là đồng tính luyến ái sao? Tôi không có cùng nam nhân kết giao, những nơi này đều là lần đến, tận mắt nhìn thấy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Bây giờ đến phiên Quý Trạch giật mình.

“Cậu, Cậu không phải đồng tính luyến ái?”

Đường Văn hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái. Nhịn không nổi tát lên tay hắn một cái. (đánh iu)

“Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi là đồng tính luyến ái hả. Hôm nay nhất định tôi phải móc con mắt tác loạn này.”

Quý Trạch biểu tình hết như vừa nuốt nguyên một quả trứng đà điểu.

“Vây... vậy cậu đêm qua, truyền tới âm thanh kỳ quái, chẳng lẽ không phải cậu đang cùng bạn trai tiến hành loại sự tình đó đó sao?”

Đường Văn không phải thẳng ngốc, việc này khiến cậu sinh khí, gơ tay lên, định đánh cái người không biết nói chuyện này, nhưng vẫn muốn làm bằng hữu với người này, khiến tay cậu gơ lên rồi, mà vẫn kìm nén tức giận bất bình mà buông xuống. Nhắm ngay bàn tay tên kia, hung hăng dùng sức, dùng hai ngón tay có chút móng, trên mặt tay của tên kia, véo một ít thịt, rồi nghiêng răng, xoay đủ ba trăm sáu mươi độ, lại dùng móng tay bấu chặt một lúc, rồi mới vừa lòng thả ra. (Nhéo này!! Vợ cho chồng bít tay này ^^)

Mặt Quý Trạch vằn vẹo, thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. (ái cha!! Đau)

Đường Văn thực hung ác, vừa hạ thủ xong liền thấy vết thương nổi tơ máu, biến thành màu hồng đậm.

Cậu chỉ có đánh nhau duy nhất là lúc đánh với mấy bé gái hồi mẫu giáo, bị mấy bé gái cấu như thế, đau lắm nha.

“Hừ.”

Đường Văn đối hắn hừ mũi coi như đã nguôi giận, nâng ly rượu lên uống.

Quý Trạch cười theo, là hắn không đúng, hẳn hiểu lầm người ta, chịu tội này là hắn đáng bị.

“Thực xin lỗi, ai biết là cậu đang xem phim chứ, tôi còn tưởng là cái loại sự tình đó đó, nên cậu mới gấp đến độ cúp điện thoại của tôi nhanh thế.”

“Trừ bỏ mối tình đầu thời trung học ra, tôi cũng chưa từng yêu ai nữa đâu. Anh dám hoài nghi sự trong sạch của tôi, ở đâu ra có loại người tư tưởng xấu xa thế. Anh không phải cũng xem nhiều AV sao, còn ra vẻ cái gì ông chủ thư viện chứ, anh chính là một tên ngụy quân tử không hơn không kém, tiểu nhân. Tên sắc quỷ.”

Ra cậu không phải đồng tính a, thất vọng quá, hần còn định thừa cơ hội này mà trao đổi này nọ với cậu một chút.

“Vậy ra cậu yêu người khác phái?”

Những lời này dường như đang hỏi Đường Văn, cậu có chút hoảng hốt, cậu là dị tính sao? Nhưng cậu hiện tại không thích nữ nhân, cũng chẳng có tâm tình gì cùng một nữ nhân nói chuyện yêu đương. Thật phiền phức, vậy sẽ quấy rầy cuộc sống của cậu, cậu đag sống tốt lắm, thật sự không cần xuất hiện nữ nhân làm gì.

“Tôi đối nữ nhân không có hứng thú, cuộc sống của tôi cũng không cần thiết, rất tự do, không cần phải thay đổi cảm giác lúc này. Nói thật, lúc cần một nữ nhân nhất, có lẽ là mấy việc giặt quần áo, lau nhà cửa, tôi bận quá, cũng có chút lười, lúc về đến nhà không muốn nhúc nhích, lại không chịu được bữa bộn. Khi đó tôi nghĩ, có một nữ nhân nào đó chịu giặt quần áo cơm nước cho mình thì thật tốt.”

“Vậy không bằng cậu đi tìm osin đi. Thời đại này nữ nhân không thích làm mấy chuyện nội trợ đâu, cậu đi làm, người ta cũng đi làm, không có quy định luật pháp bắt buộc nữ nhân phải làm hết việc nhà. Lại nói, nữ nhân hiện tại rất khó hầu hạ nha, đều là công chúa hết, nam nhân phải như thiên lôi chỉ đâu đánh đó, phải cẩn thận yêu thương, phải ôm việc nhà, chăm con, kiếm tiền nuôi gia đình, đây mới là vợ chồng bình thường a.”

“Cô ta sẽ quấy rầy cuộc sống của tôi, tôi có một giới hạn rất mạnh, đó là ai mà dám xâm nhập cuộc sống của tôi, thì hình như có chút bài xích. Ai nói độc thân không tốt, tôi cho rằng tốt lắm, trước mắt, không tính chuyện kết hôn. Một nam nhân lại có ý niệm này trong đầu, có phải là rất kỳ quái không, nhưng mà, tôi không chán ghét nữ nhân, cũng chấp nhận được đồng tính, chẳng lẽ tôi chính là đồng tính luyến ái thật sao? Tôi cho rằng tôi không phải, chỉ là thích cuộc sống độc thân. Thích ngày nào cũng chỉ một mình.”

Là straight?? Cậu chính là khiếm khuyết cân bằng tình yêu, lại còn rất mạnh nữa. Quý Trạch nâng chén rượu lên, che giấu nụ cười nhếch mép.

“Quán bar này là do một đôi đồng tính mở, bọn họ cùng sống với nhau đã mười năm, tuy rằng là trong cuộc sống không có đứa nhỏ, nhưng bọn họ vẫn yêu nhau như trước.”

“Thật vậy sao? Cho dù là nam nữ bình thường cũng không nhất định ở cạnh nhau mười năm.”

Quý Trạch nhìn bartender trong quán mỉm cười, người kia bên môi cũng mang theo ý cười. Quay lại phía sau, một người nam nhân từ phong bếp đi ra, tiếp lấy ly rượu từ tay bartender, trên môi của người kia hạ một nụ hôn nhẹ.

Cái vụ này khiến con mắt Đường Văn trợn trừng hết như con trâu ngốc.

“Hai người đó chính là chủ quán bar này, thật nồng nàn quá đi.”

“Kỳ thật, tìm được người yêu mình, cùng sống cuộc sống bình thản, có vợ là bạn hàng ngày, đây mới gọi là hạnh phúc. Người chân chính tương cứu mình trong lúc hoạn nạn.”

“Chúc phúc cho họ.”

“Kỳ thật đồng tính luyến ái hay dị tính ái cũng không vấn đề gì, có thể cùng người mình yêu cạnh nhau, không thể phân chia xem mình có phải đồng tính hay không, chỉ cần được yêu, vậy là đủ rồi.”

Đem thẳng nam này bẻ “cong”, đem cái người đối với tính hướng của mình còn đang mơ mơ hồ hồ này bẻ một cái. Khiến cho tên tác giả đam mê tiểu thuyết ham thích tự do như cậu trở thành một gã đồng tính, Quý Trạch thật cảm thấy hứng thú lắm.

“Đúng vậy, làm gì phải chia mình là loại người gì, có thể yêu là được rồi.”

Đây là vấn đề phức tạp bấy lâu của cậu, cậu một mực nghĩ, bản thân thì không thích nữ nhân, không muốn kết hôn, không muốn mất cuộc sống tự do, cuối cùng là vì cái gì, chẳng lẽ cậu là đồng tính luyến ái thật sao? Được hấn khai thông như thế, không nghĩ đến tại nơi này liền thấu hiểu được, đồng tính hay không thì chẳng làm sao cả, có thể yêu một lần là tốt lắm rồi.

Tựa như đang thảo luận tiểu thuyết, người đáng buồn nhất trên đời chính là cả một đời không yêu lấy được một người.

“Cậu bình thường ở nhà hay làm cái gì? Có cùng bằng hữu ra ngoài vui chơi không?”

Đường Văn hơi hơi say, ghé vào quầy bar, nhìn bartender, ừm, là một nam nhân mi thanh mục tú, lúc hấn không pha rượu, ánh mắt liền đuổi theo nam nhân đã hôn môi hấn. Xem ra, bọn họ cũng có nhiều chuyện xa xưa, cậu thật muốn biết, rất muốn đưa hai người này thành nhân vật trong tiểu thuyết cùng mình. (nổi máu nghề nghiệp ^_^)

“Đi làm, tan tầm, nấu cơm, giặt quần áo, thu thập trong nhà, sau đó lên mạng viết tiểu thuyết. Tôi bề bộn nhiều việc, không thời gian đi ra ngoài chơi, cũng không nghĩ được đi đâu, ở nhà thật tốt, muốn thế nào đều được, cho dù là tôi mặc áo ngủ cả ngày, cũng không ai quản tôi.”

Trạch nam, trạch nam trạch nam.

“Cha mẹ cậu đâu?”

“Lúc mười ba tuổi thì bọn họ ly hôn, sau đó đều lập gia đình mới. Tôi cũng thành người chẳng có ai quản lý. Sau đó thì tự mình tìm việc, mua nhà trả góp, có nhà của chính mình.”

Trách không được cậu sống cuộc sống dạng này, không tìm đối tượng yêu đương, cũng không ai quản, nếu mà là gia đình bình thường, cha mẹ hấn đã sốt ruột.

Thiếu áp lực gia đình, con đường này lại thành ra tốt một ít. (bỉ ối, vô liêm sỉ)

Lúc này, một nam nhân tuấn tú đi tới, thấy Quý Trạch, mắt liền sáng rỡ.

“Quý Trạch? Tôi còn nghĩ cậu đã về Đài Loan. Cậu về lúc nào sao không gọi tôi? Làm hại tôi một mực đi tìm.”

Tay hấn đặt lên vai Quý Trạch, cúi đầu định hôn Quý Trạch một cái, hấn liền quay đầu đi, trên mặt vẫn nở nụ cười, chỉ là rất lạnh lùng.

“Năm trước chúng ta có nói qua rồi, gặp là là bằng hữu, mà bằng hữu thì không thể hôn nhau.”

“Trái tim cậu thật tàn nhẫn mà, chúng ta cũng ở cùng đến ba bốn năm. Sao lại đối với tôi lãnh đạm lạnh nhạt như thế được?”

Nam nhân tuấn tú vẻ mặt oán giận, có chút oán giận nhìn thoáng qua Đường Văn.

“Cậu không phải có tân hoan mới liền quên người yêu cũ là tôi rồi sao. Cậu thay lòng đổi dạ tốc độ nhanh là người khác giặt mình đấy.”

“Hừ, so ra còn chậm hơn cậu.”

Đường Văn lần này cũng bị dọa cho sợ rồi, hóa ra.... hóa ra ông chủ mới của cậu, là Gay không hơn không kém a, kinh khủng quá, tin chấn động quá.

7. Chương 7

Quay về nhà, hôm sau, Quý Trạch nhớ tiểu thuyết vô địch thủ của Đường Văn, liền lên mạng mở web, sao lại thế này? Mười một giờ đêm rồi, cậu còn chưa tải truyện lên, đây là lần đầu thấy cậu như vậy, hay là công việc bận quá, không có thời gian viết? Đã sớm nói cậu bỏ việc đi, chuyên tâm mà viết văn.

Sáng sớm hôm sau, hấn vẫn mở trang của Đường Văn ra, vẫn chưa có truyện mới. Quý Trạch liền thấy kỳ quái, có lẽ công việc bận rộn quá, vậy đợi đến tối đi.

Buổi tối, tám giờ hấn lại kiểm tra một lần, mười giờ lại xem một lần, vẫn không có, đến rạng sáng rồi, vẫn không thấy có. Tin nhắn giục cậu viết truyện đã tới một trăm cái rồi, vẫn không thấy cậu nhắn lại, sao lại thế này?

Cho dù bận việc, cậu cũng chưa từng hai ngày chưa viết truyện, trước giờ toàn một tuần hơn bốn chương, bây giờ đã qua hai ngày, đang có vấn đề gì nhỉ?

Trước tiên hấn gọi một cuộc điện thoại, hỏi một chút sao lại thế, nhưng lại thấy giờ mới rạng sáng, chắc cậu đang ngủ, vậy thì nhắn nài một chút, trời sáng rồi nói sau. Đêm nay, Quý Trạch chính là ngủ không được, nghĩ đêm bọn họ hia tay, cậu biết hấn là Gay, ánh mắt trở nên phát quang, theo dõi hấn, giống như đang nhìn món đồ chơi mới sản xuất, rất có ý tứ muốn nghiên cứu hấn, neeys không sao cậu đối hấn luôn im lặng, Đường Văn thật sự muốn đem tất cả tình sử của hấn ra mà truy vấn cho bằng sạch.

Hấn cũng không che giấu tính hướng của mình, người gặp ở quán bar là tình nhân từ lúc hấn còn học đại học, đáng tiếc là, gã thay lòng, không chịu nổi tịch mịch, lúc hấn đang ở Đài Loan bận rộn công việc Thư viện thì ở gã kia tìm người khác, sau đó hấn biết, rất bình tĩnh chia tay thôi.

Hiện nay, hấn thật sự bận rộn, cũng không tính tìm tình nhân, mà hấn đối với Đường Văn rất có hứng thú, cũng vì cậu là nam nhân duy nhất viết đồng tính luyến ái tiểu thuyết, mới khiến hấn có hứng thú như vậy, mới có thể khiến hấn xuất môn đi tìm cậu. Mà theo Đường Văn nói, cậu không biết cậu có phải đồng tính hay không, điều này khiến hấn bức bối.

Có cảm giác như đang lừa gái nhà lành, hấn vẫn thuyết phục Đường Văn, hấn thật sự đối với Đường Văn vô cùng hứng thú, rất thú vị. Tuy rằng là một đại nam nhân, lại thật sự đơn thuần, không có cái mạnh mẽ kiên định của người trẻ tuổi bây giờ, là một trạch nam chính hiệu, người như vậy, chỉ cần có sự bảo hộ tốt, có thể sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ, hấn sẽ nắm cậu trong tay, đặt luôn trong nhà, nhất định là thế.

Có tài hoa, người lại đáng yêu khôi hài, không nông nổi, kiên định, biết khả năng chính mình, Đường Văn chính là như vậy, khiến hấn tâm động.

Cổ ý thiên vị với cậu, Đường Văn cũng là của Mộng thành thư viện, là tác giả đặc biệt do chính hấn xuất động mời về.

Đột nhiên liên tiếp hai ngày không có chút tin tức gì của cậu, hấn đúng là có lo lắng.

Sáng ngày thứ ba, hấn gọi điện qua, không ai nghe máy, Quý Trạch càng thấy kỳ quái.

Không có ở nhà? Cậu đã đáp ứng hấn phải viết tiếp tiểu thuyết, vậy mà không thấy người đâu. Quý Trạch cuối cùng không chờ được, lên xe đến nơi cậu đang làm việc.

Hỏi đồng nghiệp của cậu, mấy người đó càng kỳ quái hơn.

“A, không phải các anh là bằng hữu sao? Bằng hữu của cậu ấy rất ít, anh cũng không biết cậu ấy đi rồi sao?”

Một tên trạch nam, đương nhiên là không có nhiều bằng hữu, điểm này Quý Trạch hiểu được, cậu biến mất, cũng không ai biết là đi đâu sao?

“Nghe nói cậu ấy xin phép ông chủ, nói muốn đi lữ hành (du lịch), chúng tôi cũng không biết cậu ấy đi đâu. Còn tưởng là cùng anh đi chứ, hai người chẳng phải là bằng hữu sao, cậu ấy nói đi cùng bằng hữu.”

Quý Trạch trong lòng u ám, cuối cùng vẫn không hiểu hết cậu ta, hóa ra, bằng hữu của trạch nam cũng không ít, cùng bằng hữu đi lữ hành? Cuối cùng là bằng hữu quan trọng nào đây, hấn hiện rất muốn biết.

“Địa chỉ nhà cậu ấy các vị biết không?”

Người kia gật gật đầu, nói cho Quý Trạch.

Quý Trạch lái xe đi tìm Đường Văn, chờ ngay cửa nhà cậu, nhất định muốn chờ đến khi cậu về.

Biến mất ba ngày, lần lữ hành này cũng đủ lâu rồi.

Thật sự không có ở nhà sao? Quý Trạch gõ cửa, bên trong không có tiếng vang, Quý Trạch có chút trách móc, thật đúng là chưa về mà, cuối cùng là đi lữ hành tận đâu? Lần sau cậu mà xuất môn nhất định phải hỏi cho rõ ràng, muốn tiểu thuyết của cậu, muốn thân thể của cậu, trong lòng thấy bất ổn.

Xoay người định đi, hần lại nghe thấy trong phòng có tiếng gì đó nghe như tiếng té ngã, thần kinh hần rung lên, chạy nhanh đến đập cửa.

Trong nhà cậu có người, không phải là nói không có nhà sao? Cậu đã về rồi?

Qua năm phút đồng hồ, cửa phòng mở, Đường Văn một chân xuất hiện trước cửa, chân trái bị băng bó rất nặng, loay hoay chật vật.

“Đây là bị làm sao? Không phải bọn họ nói cậu đi lữ hành sao? Cậu đi kiểu gì mà đem chân trái biến thành như vậy?”

Quý Trạch giật mình đỡ cậu, ba ngày không gặp, cậu biến thành Kim Kê Độc Lập (gà vàng một chân).

“Bằng hữu hẹn tôi cùng xuất môn lữ hành, tôi vừa ra khỏi cửa đã bị xe đụng một cái, thành như vậy đây.”

Quý Trạch đỡ cậu vào phòng, phòng không lớn lắm, cũng sạch sẽ, chính là được bố trí thật sự ấm áp, gọn gàng phóng khoáng, đem cậu đỡ tới sofa.

“Nghiêm trọng lắm không? Lái xe có bồi thường không?”

“Nứt xương. Lái xe cũng không cố ý, trước mặt tôi khóc ròng, nói là trong nhà còn mẹ già phải dưỡng, đem ta đến bệnh viện, để lại tiền thuốc men, rồi tôi cho anh ta về luôn.”

Quý Trạch trừng mắt nhìn cậu vài lần, Đường Văn thật khờ, người ta mới khóc với cậu vài tiếng cậu đã mềm lòng, vạn nhất cậu bị thương nghiêm trọng, để lại di chứng gì thì làm sao bây giờ, cứ đơn giản cho lái xe đi, chính bản thân lại chịu khổ.

“Mấy ngày nay đều ở bệnh viện?”

Xoay người đưa cậu ly nước, cậu chỉ sống một mình, ngay cả uống nước cũng bị té ngã, bị thương thật bất tiện. Lúc này, cậu cực kỳ hy vọng có người bên cạnh chiếu cố cho mình.

“Phải.”

Cậu đúng là rất khát, ở nhà một mình, ngay cả uống nước cũng khó khăn, có bệnh cũng không người chiếu cố chăm sóc.

“Di động hết pin, tôi ở bệnh viện cũng không ai chăm sóc, bác sĩ nói tôi về nhà dưỡng cũng như nhau, tiền thuốc men cũng đắt đỏ, tôi lúc này mới về nhà, vừa về liền nghe thấy tiếng gõ cửa, muốn chạy ra thì bị va vào cái bàn.”

Đường Văn có chút ngượng ngùng, chuyện của cậu bị Quý Trạch phát hiện.

Trách không được mấy ngày nay tìm khắp nơi cũng không thấy cậu.

“Cái bộ dạng này mà còn định làm việc, chính bản thân cậu cũng không tự chăm sóc được chính mình, sống có một mình, có sinh bệnh cũng không ai biết, cậu nên đi tìm bằng hữu đi, ít nhất lúc khát nước cũng có người mang nước cho cậu.”

“Tôi có xin phép ông chủ, tháng này có thể không đi làm. Cũng không việc gì, tôi sống một mình cũng không sao, chỉ tại mấy ngày nay cũng bất tiện, nhưng không có gì nghiêm trọng, một tháng là ổn rồi. Anh yên tâm, tôi hôm nay về nhà, có thể viết tiếp truyện được, cuộc thi đam mỹ tôi cũng tham gia, sẽ không thất hẹn.”

Quý Trạch lần này nhìn thẳng mắt cậu, bất mãn lên tiếng.

“Tôi tìm cậu là vì chuyện tiểu thuyết hay sao? Cậu nghĩ tôi có nhiều thời gian vậy à, vì một tác giả mà phải hỏi hử người xưa, sợ hãi lo lắng.”

Đường Văn không dám phản đối, mặt đỏ lừ, vì cái gì mà hần để bụng thế nhỉ?

“Cậu cũng không có bằng hữu để có thể chiếu cố cậu cả ngày, cũng chính là cậu muốn tìm một gia đình muốn chiếu cố cậu cả đời? Thôi đi, vẫn nên để tôi quản đi, cậu đã cho là tôi vì tiểu thuyết của cậu mà không bỏ cậu được, tôi đây sẽ vì quyền phải giám sát cậu sáng tác đúng thời hạn, thuận tiện chiếu cố cậu, cậu đi đứng bất lợi, vậy trong khoảng thời gian này, tôi đành ủy khuất chính mình, cậu về nhà để tôi quản.”

A, ông chủ này cũng thật tốt quá, vì một tác giả hạng ba, mà đi chiếu cố cậu? Không thể không nói, ông chủ này đối cậu tốt như vậy, khiến lưng cậu có chút đổ mồ hôi lạnh.

Trên trời đột nhiên rớt xuống cái bánh đậu lớn, cậu sợ chính là bị cái bánh đậu này đè cho chết khiếp, chuyện tốt đột nhiên tới, đã tốt lại còn tốt hơn nữa, ngay cả ông chủ cũng đối với cậu vô cùng ưu ái. Sống nhiều năm bình thường như vậy, đối với mấy chuyện tốt đẹp như vậy khiến trong lòng cậu có chút run sợ, trong thiên hạ làm gì có chuyện tiện nghi như vậy?

Vì cái gì mà mỗi lần cậu thấy ánh mắt Quý Trạch nhìn cậu, cậu có chút không tự nhiên, giác quan thứ sáu của văn nhân thực mẫn cảm, Quý Trạch, cậu trốn được liền trốn, người này, tiếp xúc nhiều, có chút việc phải thay đổi.

Chính là, đề nghị của hắn cũng không sai, cậu sẽ không tìm người phục vụ, mà bên người cũng không có người có thể cả ngày chiếu cố cậu, ngoại trừ có chút cảm giác sợ hãi với Quý Trạch ra, với đề nghị của hắn, thật sự là tốt lắm.

Không phải tốn tiền, còn có người chiếu cố, đề nghị này, với cậu phi thường có lợi. Vậy, đồng ý thôi..

8. Chương 8

Đường Văn nói cậu không kén ăn đâu, vậy mà khi Quý Trạch mang món cá hấp đưa ra, chân mày cậu liền cau lại.

“Không thích à?”

“Tôi ăn hải sản sẽ bị dị ứng a.”

Quý Trạch đem rau cần đưa lên trước mặt cậu, không ăn được cá thì ăn rau xanh cũng tốt. Vậy mà Đường Văn còn cau có hơn.

“Cái quái gì đây, mùi gì mà ghê thế.”

Việc này không dễ làm rồi, Đường Văn đúng là một chủ nhân khó hầu hạ nha. Quý Trạch lấy giấy bút, ngồi đối diện cậu.

“Nói xem, cậu không thích ăn cái gì?”

Đường Văn thành thật đếm đếm trên ngón tay.

“Rau thơm này, thịt bò này, thịt dê này, cá này, hải sản này, món nào có vị kỳ quái đều không ăn.”

Quý Trạch mặt đen sì, vậy mà kêu không kén ăn, thế này thì là gì.

Làm một bát canh thịt, trong canh để từng viên thịt nhỏ, Đường Văn thực thích, ăn một hơi một chén lớn, nhìn cậu thích thú nuốt từng viên thịt, Quý Trạch bất giác nở nụ cười, không tồi, tên đầu tiểu trư này dường cũng tốt, mặc dù có chút kén cá chọn canh, nhưng vẫn thấy thích, vẫn ăn uống thật vui vẻ.

Chùi mép, vỗ vỗ cái bụng nhỏ, Đường Văn thực vừa lòng nha, phục vụ không tồi, tay nghề không tồi, cảm tình đối với Quý Trạch bay lên một đường.

“Vận động một chút, hay bây giờ bắt đầu viết luôn nhỉ?”

“Bây giờ bắt đầu luôn, đã chậm ba ngày rồi, bây giờ mà không viết truyện mới, tôi sẽ bị mắng chết.”

Quý Trạch giúp cậu, định đem cậu bế lên, nhưng vậy thì đột nhiên thân thiết quá, hẳn sẽ dọa cậu sợ mất? Vẫn nên đỡ một bên giúp cậu nhảy một chân đi, dìu cậu ngồi xuống, ở trên chân cậu đặt một tấm chăn.

Phòng Đường Văn ở rất nhỏ, hai phòng nhỏ một thư phòng, trông chật chội, chỉ có khoảng sáu mươi mét vuông, mà bây giờ, Quý Trạch nếu muốn tiến vào, hẳn đành đem laptop của hắn vào phòng trong.

Chờ cậu mở máy tính, pha cho cậu ấm hồ trà nóng hổi xong, hắn cũng có công việc phải làm, vừa ôm laptop vào phòng vừa kêu nếu có chuyện gì thì kêu một tiếng, đêm hôm mắt kém, miễn cho cái việc ngã lên ngã xuống.

Đóng cửa phòng một cái, hắn bắt đầu xử lý công việc của mình, hắn là ông chủ một thư viện trên mạng, cũng là một đại biên tập, xử lý rất nhiều việc., Vu Hạo lại đang đề cử mấy truyện mới, hắn xem qua thấy cũng không tệ, sau đó gửi một công văn yêu cầu phải ký hợp đồng, sau lại tiếp tục đàm phán quảng cáo, rồi thuận tiện cùng vài vị tác giả bí mật nói chút tình huống hiện tại của thư viện, cùng bọn họ xét duyệt chỉnh sửa bộ sách, nghĩ nên tuyên truyền mở rộng thể nào, ban đêm là lúc hắn nhiều việc bận rộn nhất.

Thời gian qua thật nhanh, hắn đứng dậy tính đi toilet, vừa mở cửa phòng Đường Văn, thấy cậu chắc đã sắp viết xong rồi, bây giờ đang hết sức chăm chú xem phim, một đại nam nhân, còn mê một phim hoạt hình, nhìn thế nào cũng thấy cậu là một tên nhóc con, đáng yêu hết sức.

Mang theo súng nịch, Quý Trạch lặng lẽ đóng cửa lại, để cậu vui vẻ một lúc đi, cũng chưa phải muộn quá, dù sao ngày mai cậu cũng không cần đi làm, thức đêm cũng không vấn đề gì.

Trở lại phòng, hắn lập tức mở trang tiểu thuyết của Đường Văn ra, bắt đầu đọc lại, hắn đọc chương thứ nhất, cũng nhiều người đang đọc lại giống hắn.

Tiểu thuyết của cậu thể hiện cách nhìn rất thẳng thắn, rất tự nhiên khiến người ta bị hấp dẫn sâu vào đó, rất muốn biết tiếp theo cậu sẽ an bài nhân vật thế nào, cả trăm người đọc đang rất không kiên nhẫn mà kêu gào cậu, nhưng đây cũng chính là mị lực của tác giả, nếu mà gặp tác giả có thực lực, có thể nắm bắt được tâm tư lẫn sự chú ý của độc giả, thế này mới gọi là tài nghệ cao siêu.

Hiện tại hắn cũng rất muốn mở cửa phòng bên cạnh ra, thắc mắc với cậu một chút, ờ thì, kế tiếp, nhân vật có lực đực mâu thuẫn chỉ không? Trong lúc gặp hoạn nạn bọn họ có tương cứu nhau thế nào? Rõ ràng là hai người yêu nhau, tới khi nào mới quẳng cái cục nợ kia, cùng nhau sống chung?

Ngay cả hắn cũng si mê thế, bản tiểu thuyết này, thực sự rất lợi hại. Cậu nói cậu là tác giả hạng ba, nhưng trong mắt Quý Trạch thì Đường Văn đã giống như đứng trong hàng ngũ tác giả hàng đầu rồi, văn của cậu thâm nhuộm ma lực, nhưng cái tên tác giả này, thực quá mâu thuẫn đi.

Nở nụ cười nhẹ, châm điếu thuốc, kể cả một tên lơ mơ như thế, hắn cũng sẽ có biện pháp đối phó, một người mơ hồ về tính hướng của mình, lừa một chút là xong.

Quả nhiên, cho cậu tham gia đại chiến đam mỹ lần này, điểm đánh giá liền vọt lên nhiều, có nhiều người đang hỏi cậu, có hợp đồng tiểu thuyết này không, có người nói rõ ràng rằng rất hy vọng bản tiểu thuyết mà họ theo dõi từ đầu đến cuối này được xuất bản để họ đi mua, bởi nó rất có giá trị kỷ niệm.

Đương nhiên phải là có hợp đồng, sau hợp đồng này, tiền lời của trang web cũng lên khá nhiều, cậu cũng sắp có tiền nhuận bút đầu tiên, mà theo cách cậu nói thì số tiền này chỉ dùng vào việc trả tiền điện nước thôi.

Thông tri cho chủ quản đam mỹ tiểu thuyết là Vu Hạo, hiện giờ cùng Đường Văn liên lạc, cùng cậu thương lượng một chút về hợp đồng, ngày mai hẳn sẽ mang hợp đồng đến cho Đường Văn ký.

Ít nhất là ba mươi vạn chữ, cậu hiện giờ đã viết tới hơn một nửa rồi, sau hợp đồng, thêm chút thời gian nữa, cậu sẽ kiếm được rất nhiều. Mau mau mà ký hợp đồng đi, không được lãng phí cơ hội kiếm tiền.

Vu Hạo thực ngạc nhiên, không thể tin được, Quý Trạch đi mới được có vào ngày, vậy mà liền thu phục tên Mặc Văn khó nhằn nhất, phải nói thêm lần nữa, đúng là ông chủ ra mặt có khác. Có tác dụng lớn vậy, thế thì thuận tiện đem tất cả đám tác giả khó chơi này thu phục luôn giùm đi.

Quý Trạch tặng hắn một chữ – Biển Ngay- liền cúp điện thoại, Vu Hạo được một tác liền tiến một thước, mặc xác hắn, chờ Đường Văn thương thế đỡ một chút, hắn sẽ quay về Đài Loan, cha già của hắn cũng gọi

hắn vài lần rồi.

Nhìn đồng hồ, đã đúng mười hai giờ rồi, cậu còn chưa ngủ sao?

Vừa định đi ra giục cậu đi ngủ, lập tức nghe thấy tiếng thét kinh hãi vọng ra từ phòng Đường Văn, Quý Trạch không chờ một giây liền xông ra ngoài, cậu bị làm sao rồi? Đang êm đẹp, la hét cái gì đây. Chẳng lẽ bị ngã?? Hay là đang xem phim ma nên bị dọa??

Bối rối mở cửa phòng, phát hiện, Đường Văn đang ngã trên giường, tay chân múa may rất hưng phấn, cùng lúc đang gào gào thét thét, trên mặt vô cùng hưng phấn kích thích, một chút biểu tình khác cũng không có, chỉ đơn giản là đang vô cùng kích thích thôi.

Quý Trạch vừa giận vừa buồn cười, cái tên này, ở nhà một mình lại phóng túng thoải mái thế sao? Vui cái gì mà vui vẻ thế?

Cậu không sợ cứ đá đập lung tung thế thì sẽ làm cái chân trái đang bó bột kia bị nứt ra hay sao?

“Hưng phấn cái gì thế? Nhìn cậu kìa, cứ như thằng nhóc con ấy.”

Một tay giúp cậu đứng lên, ánh mắt Đường Văn nhìn hắn đầy sao sáng.

“Tôi đang xem Hoàng tử Tennis nha, vừa rồi nhìn đại chiến tennis, trận chiến Ryoma quyết đấu với Ryoga, quá đỉnh, quá kích động, tài năng quốc gia nha, thật quá hưng phấn, siêu siêu thích Ryoma, quá đẹp trai đi.” (lau mồ hôi trán)

“Cậu sẽ không vì thích Hoàng tử tennis rồi yêu luôn tennis chứ?”

“Sao anh biết được thế? Chính vì cái âm thanh vùn vụt bộp bộp đầy ma lực đó nên tôi mới mua bộ cầu tennis nè, bọn họ thật quá bản lĩnh nha, Takeshi Konomi đúng là đại thần, yêu chết hẳn.”

“Vậy cậu đánh tennis thế nào? Tôi lúc học Đại học có tham gia CLB tennis, chờ cho cái chân cậu tốt lên, chúng ta hẹn lúc nào đó đi làm một trận nhé?”

Đường Văn tỉnh tể đánh giá Quý Trạch, uhm, trông tên này cũng có điểm giống Tezuka Kunimitsu nha, chẳng lẽ hắn cũng giống Tezuka Kunimitsu đi đánh tennis sao?

“Anh biết đánh tennis?”

Hỏi trước cho rõ ràng, bằng không đến lúc đó, cậu bị mất mặt cho coi.

Quý Trạch cười, xem ra cậu đúng là thích xem phim hoạt hình hơn.

“Tôi chỉ là thích tennis thôi, nhiều quy tắc cách chơi kỹ xảo như vậy, tôi một cái cũng chả biết, đều là do Takeshi Konomi viết ra, ai mà làm được chứ.”

“Ừ ha, cũng phải, tôi chỉ có đánh với bức tường ở phòng tập thôi, thiệt là, mỗi lần đều khiến tôi mệt đến phờ người, tennis thật không dễ chơi. Tôi chỉ là tên nghiệp dư thôi, chỉ cần anh không chê tôi chơi kém thì hẹn hôm nào đó chúng ta cùng làm một trận.”

Xem ra, thằng Đường Văn cũng dễ thôi, một người chỉ biết tập với vách tường, sao biết cách tấn công đây.

.

“Tiểu thuyết cũng viết rồi, thời gian cũng không sớm, ngủ đi.”

Cậu không phải tên ngớ ngẩn, mà là một thằng nhóc mới đúng, cho nên tất cả suy nghĩ đều như vậy, đều đứng ở góc độ một thằng nhóc mà suy nghĩ lo lắng, thế thì thật dễ dàng bắt được cậu, tấn công cậu, cho cậu tình yêu ngập tràn, làm cho cậu quen được yêu thương, khẳng định Đường Văn sẽ một mực yêu hắn mà thôi.

Mang theo một chút khuyến dụ, thanh âm dè dặt, dĩ nhiên là có chút khàn khàn hấp dẫn, giống như là ở hồng một đóa nhỏ nhích nhem, trong thanh âm có cả sự ái hương vị, khiến lỗ tai Đường Văn đỏ ửng.

Cậu tâm tư đơn thuần, rất ít tiếp xúc xã hội đến tối, ở nơi làm việc cũng là nửa phong bế bản thân, hết giờ làm cũng một mạch đi về nhà, việc này khiến cậu dù đã hai mươi ba tuổi rồi, nhưng tâm tính vẫn y chang đứa nhỏ, một đại nam hài, dễ lừa gạt.

Đường Văn gật đầu, đang định đóng máy tính, liền thấy QQ của mình lóe lên, có chút kỳ quái liền mở ra, lúc này mới phát hiện, ra là đại biên tập của Mộng thành thư viện là Vu Hạo đang muốn cùng cậu thương lượng hợp đồng. Người bên kia đã muốn phát câu, trách cậu mãi xem phim hoạt hình không thêm chú ý gì hết.

“Anh không phải đang ở bên cạnh tôi sao? Tôi cùng anh trực tiếp làm việc là được, cần gì thông qua người khác.”

“Tôi tuy cũng là biên tập, nhưng không phải là chủ quản biên tập Đam mỹ, là Vu Hạo phụ trách, hẳn ra mặt cùng cậu liên hệ là chuyện tình bình thường theo đúng trình tự. Cậu đáp ứng đi, ngày mai đem nốt hợp đồng ra ký là xong, đến tháng sau, cậu còn có tiền nhuận bút nữa. Văn của cậu cũng kiếm tiền mà.”

Đường Văn hắc hắc cười, cậu cũng có lúc dùng chính văn chương của mình kiếm tiền nha, thành công lớn, tiểu thuyết của cậu không những có người yêu thích truy lùng, mà còn có thể cho cậu tiền lời (khuyến mãi thêm ông chủ nữa kìa ^^). Đây là việc cậu chưa từng nghĩ tới, còn tưởng đây là thời kỳ hỗn loạn, thật không ngờ, thật không ngờ nổi, cậu cũng có lúc có thành tích lớn như vậy.

Đường Văn ôm hân, tay phải vòng qua lưng hân, đem hai chữ đồng ý viết lên lưng, ghé vào tai hân cười.

“Điểm đánh giá rất cao, một tháng sau cậu cũng kiếm được không ít tiền đâu, dù muốn hay không cũng phải mời cơm tôi đây. Tôi cũng được coi là công thần nha.”

“Tôi còn chưa trả tiền nhà, hay là vậy đi, gần khu mình có quán hai tệ một chén cơm bò, tôi mời anh.”

“Thực keo kiệt.”

Không nhẹ không nặng ở trên mặt hân cậu một cái, Đường Văn như hóa đá, cứng ngắc luôn.

Đến khi Quý Trạch hầu hạ cậu đi WC, đặt cậu lên giường, nói ngủ ngon, đóng cửa đi ra ngoài, Đường Văn lúc này mới thở hắt ra.

Kéo chăn cao trùm đầu, cậu thật sự chịu không nổi, nóng quá là nóng, từng ngum từng ngum thở phì phò.

“Mẹ ơi, chuyện này là chuyện gì đây?”

Bị ông chủ mình phi lễ, khiến cậu hết sức bức mình nha.

9. Chương 9

Ông chủ là một tên đồng tính, còn dám động thủ động cước với cậu, cái này không dám là điều tốt đẹp chi cả, không buồn bán không gian dối, vạn nhất, Quý Trạch gian trá tính kế với cậu, nói là chỉ cần cùng hân lên giường, làm tình nhân đồng tính của hân, mới cho phép cậu ra sách, đến lúc đó, cậu biết tính sao bây giờ. (tính thế nào cũng phải lăn lên giường thui ạ)

Cậu thì có cái gì hấp dẫn người khác đâu, ông chủ này sở thích của thật quái đản, làm thế nào lại đi hứng thú với cậu?

Chẳng lẽ là do cậu có body chuẩn?? Đường Văn che đầu cười trộm, cậu á? Body chuẩn á? Làm người ta cười chết, tất cả đồng nghiệp đều nói, đem cậu ném vào đám đông, cũng không ai thèm liếc con mắt đến. Nếu mà cậu trông đẹp mã, sao không thấy cái đám nữ sinh kia thăm mền chứ. Đúng rồi, hẳn là cậu hấp dẫn được mấy tên đồng tính, nên đám con gái không có hứng với cậu??

Cậu có tính tốt gì nhi? Ai cha, lúc mà cậu phát câu, bất kỳ một sinh vật gì cũng không được tới gần cậu trong vòng ba thước.

Xét đến cùng, Quý Trạch này thật âm hiểm, vì tiểu thuyết của cậu mà dám dùng đến mỹ nam kế.

Hừ, thực đáng giận, Cậu không phải đáp ứng rồi sao? Vì sao còn dám phóng điện lung tung, còn dám hôn cậu một cái, đây đều là vô lễ, lần sau hần còn dám thế, cho một cước đá bay luôn.

Thật sự là thất sách, cậu không nên ký hợp đồng với hần, để bây giờ hần dùng mỹ nam kế. Nếu là nữ biên tập xinh đẹp, hần là cậu còn xem xét lại.

Suy nghĩ cẩn thận, cậu hạ quyết tâm, không thể Quý Trạch lừa gạt, không được cho hần động thủ lần nữa. Nếu muốn có tình nhân, phải đi tìm mới đúng, cậu sẽ không khuất phục trước quyền thế, cậu phải là một nam nhân sắt đá, phải có cốt khí, có cao ngạo của văn nhân, mà cũng vì tôn nghiêm của chính mình.

Tốt lắm, nghĩ thông suốt rồi, vậy ngủ thôi.(thở dài)

Trở mình một cái, kiên định đi ngủ.

Ngày hôm sau, Quý Trạch gõ cửa kêu cậu rời giường, ngay cả nước rửa mặt đánh răng cũng chuẩn bị tốt rồi, trước mặt cậu ôn nhu cười cười, đối sách tối hôm qua nghĩ ngợi tựa như mất đi hiệu lực. Người ta nói không đánh người tươi cười, hơn nữa lại đối với cậu ngàn y trăm thuận hầu hạ chu toàn, cậu không đủ khả năng nghiêm mặt lạnh lùng, khiến tên kia xấu hổ được. Người ta là một ông chủ, còn hạ mình tôn quý bưng trà rót nước cho cậu, cậu mà không tiếp nhận, thật đúng là không biết tốt xấu.

“Cậu ở nhà một mình tôi không yên tâm, hay là cùng tôi đến chỗ làm đi, cậu cũng tiếp xúc một chút với đam biên tập. Bọn họ không giống những gì cậu nghĩ đâu, uống trà tâm sự, mỗi người đều bề bộn tâm sự, biên tập thực sự rất vất vả.”

“Tôi cái gì cũng không hiểu, đi cùng thêm phiền. Anh nếu bận rộn nhiều việc, không cần cả ngày chiếu cố tôi, tôi cũng còn một chân để đi.”

Cảm giác, hôm nay Đường Văn cùng hần có cảm giác thật xa lạ, nguyên nhân gì vậy? Đột nhiên xa lạ quá.

“Cậu một mình có thể đi WC sao? Một mình ăn cơm được sao? Cùng đừng làm tôi lo lắng. Tối chỗ kia rồi, cậu có thể lên mạng viết này nọ, cũng có thể cùng biên tập trao đổi bàn luận, cậu cho là vì cái gì mà một tác giả có thể đi vào trung tâm cùng biên tập mặt đối mặt nói chuyện chứ? Cậu không nghĩ mà xem, Vu Hạo là người thế nào? Hai người tuy chưa từng gặp mặt, nhưng ấn tượng của hần với cậu không tốt lắm đâu, cậu cứ co kéo khiến hần cáu gắt, giờ làm cho hần hiểu

Lời hần nói làm động tâm cậu, thật sự là cậu cũng muốn đi xem, thư viện chân thực nó là bộ dáng gì, cậu chỉ mới nhìn ban biên tập trên Tv, thật muốn thử nghiệm một lần.

“Tôi làm sao có được nhiều sách như thế, cậu cũng biết, thư viện hiện giờ có rất nhiều tác gia nổi danh, chỉ cần là tiểu thuyết cần xuất bản thì đã có rất nhiều, còn có một số ít tác giả nổi tiếng đem công ty thành phòng làm việc, nơi nào cũng có thể viết được tiểu thuyết, cậu cũng không muốn ngó qua một chút đại tác phẩm gia hay sao?”

“Có những ai vậy?”

Quý Trạch sờ sờ cằm, muốn lừa Đường Văn, cần mỗi câu rất lớn đây.

“Cậu thích tác giả truyện tranh kungfu đầu bếp đúng không, ngay tại công ty cũng có vài bức tranh đấy. Còn có đam mỹ tác gia sớm thành danh ở Đài Loan nữa, đôi khi cũng sẽ đến, cùng biên tập thương lượng vấn đề tiểu thuyết một chút, sau đó thuận tiện liền sửa lại bản thảo, nếu cậu thích, tôi có thể gọi hần tặng cậu một bộ đam mỹ tiểu thuyết, có kèm chữ ký đấy nhé.” (dụ gái a^^)

Đường Văn rất nhanh uống sạch ly sữa, khăn cấp lời hần kéo đi.

“Tôi còn muốn một bộ kungfu đầu bếp có chữ ký nữa cơ.”

Quý Trạch cười tủm tỉm, thật tốt quá đi mất, người như vậy, không chừng chỉ cần dùng vài ngày là được hần ôm trong ngực rồi.

Thời điểm Quý Trạch đóng cửa, Đường Văn ở ngoài đã giục hần mau mau chút, trừ Hoàng tử Tennis ra, cậu thích nhất chính là kungfu đầu bếp, truyện tranh đó phong cách thực hài hước, đem công phu cùng nghệ

thuật làm bếp phối hợp với nhau, mỗi một chương đều có một món ngon mỹ vị câu dẫn, làm cậu muốn chảy nước miếng rờn rờn, đã muốn sớm được diện kiến một chút vị tác giả này, hôm nay có thể được thấy mặt thật, cậu sao lại không hưng phấn chứ?

Cậu tự biết khả năng của mình, cũng chỉ có Quý Trạch là thưởng thức cậu (ý là tiểu thuyết của anh chứ không phải body cậu), kỳ thật, cậu biết mình là một tác giả hạng ba thôi, mà có thể cùng đại thần tác giả đam mỹ trao đổi cảm tưởng một chút, có thể đề cao năng lực sáng tạo của đại thần, cậu sớm đã muốn nghĩ bái sư học đạo một vị văn học giáo thụ, nhưng mà, đam mỹ tiểu thuyết không được hoan nghênh, người ta là giáo thụ quốc học nên khinh thường tác giả hạng ba như cậu, lại càng không thích đam mỹ tiểu thuyết, cậu xem như lao đầu vào vô vọng.

Nếu thừa cơ hội này kết giao bằng hữu với vài vị đại thần sáng tác, thật đúng là tam sinh hữu hạnh. Lấy văn kết bạn, tuy rằng văn này có chút kỳ quái, nhưng cậu vẫn thích loại việc phong nhã này.

Nhìn thấy cậu gian nan dựa vào hần mà đi từng bước, chỉ một lát mà đã lấm tấm mồ hôi trên trán, Quý Trạch rõ đau lòng, cố gắng thẳng lưng một chút, đem cậu ôm lấy đặt vào chỗ ngồi.

“Đừng lộn xộn, ngã xuống là không chịu trách nhiệm đâu.”

Đường Văn vừa định giãy dụa, nghe hần cảnh cáo dọa dẫm liền đặt tay ngay tại hông hần. Cậu mà động một cái, Quý Trạch ôm không được, mong cậu sẽ chạm đất, rơi xuống đau chỉ mình cậu chịu.

Mặt đỏ bừng bừng, có chút ngượng ngùng.

“Mọi người thấy cậu bó bột chân trái, chỉ biết cậu là người bệnh, tôi ôm như thế cũng không có ai chê trách đâu. Hơn nữa, cậu sợ cái gì, sợ bị người khác nói là đồng tính ghê tởm à?”

“Đồng tính luyến ái không ghê tởm, tôi mà thấy thế thì sẽ không bao giờ viết loại tiểu thuyết này. Anh là một ông chủ lớn nha, không sợ bị tổn thất danh sự sao?”

“Tôi không sợ, vừa hay, tôi hiện tại không có bạn thân tâm ý tương thông bên cạnh, cậu nếu đồng ý, chúng ta là một đôi tình nhân đi.”

Những lời này khiến Đường Văn đến từ “xí” cũng nói không ra, cậu chẳng biết nói thế nào, cậu chưa từng có ý nghĩ có một nam nhân đứng trước mặt mình đòi làm người yêu. Với lại cậu cũng không muốn đáp lại hần.

Quý Trạch thấy cậu trầm mặc, cười ha hả đem cậu vào trong xe, giống như sớm đã biết Đường Văn không trả lời là cái chắc.

“Hôm nay tác giả đại thần Đài Loan sẽ đến, nếu cậu có vấn đề gì, tôi sẽ an bài cho hai người nói chuyện. Người khác nói không sai, tính khí của nữ nhân là khó đối phó nhất, hơn nữa cũng khá giống cậu, thích lữ hành, nhưng lại có một khuyết điểm là lúc vui vẻ yêu đương thì quên sạch tất cả, biên tập phụ trách cô ta đều nhức đầu, mỗi ngày đều thúc giục, đến khi sắp hết hạn chót, điện thoại của biên tập không ngừng nghỉ, thúc giục khẩn trương. Cô ta luôn oán hận chúng ta thúc giục mãi, quản lý chặt quá. Nhưng mà sau khi hoàn thành xong tiểu thuyết lại trở lại bình thường, cùng mọi người trong ban biên tập là bạn tốt.”

“Cậu chắc là biết, cô ta viết hệ liệt đam mỹ văn, nam quốc văn, rất được hoan nghênh, tất cả tiểu thuyết của cô ta, đều được chúng tôi xuất bản, vấn đề này, cậu cũng nên tin tưởng tôi có thể xuất bản tiểu thuyết của cậu đi.”

Đường Văn càng hưng phấn hơn, đây đúng là đại thần, hôm nay không thể có chuyện tay không trở về, nhất định phải cùng cao nhân tiền bối hảo hảo nói chuyện. Sáng tác của cậu cũng có cảnh đẹp, linh cảm linh tính, nhưng phải nắm chắc thế nào đây, cậu phải hảo hảo nói chuyện với đại thần. Người ta chính là đã có tiểu thuyết được xuất bản nha, là tiền bối đó.

“Có thể có người ở sau lưng thúc giục tôi viết tiểu thuyết, thật quá tốt, càng có người thúc giục, càng chứng tỏ tác phẩm được hoan nghênh. Nếu tôi có người giục, tôi sẽ không thêm đi làm, ở trong nhà ngoan ngoãn viết thôi, nhất định không mắc bệnh lười biếng.”

Quý Trạch nở nụ cười.

“Được rồi, tôi sẽ giục cậu, cả ngày giục cậu viết tiểu thuyết, đến lúc đo cậu chớ quên những gì đang nói đây nhé. Cậu nói không ra khỏi nhà, tuyệt đối phải hoàn thành tác phẩm trước thời hạn.”

“Phải có một bộ tiểu thuyết được đại thần ký tên cơ, tôi còn phải cùng đại thần hảo hảo giao lưu, đúng rồi, tại sao anh không tổ chức một hoạt động giao lưu này nọ với các tác giả, để một ít tác giả hạng nhất cùng một ít tác giả không tiếng tăm gì trao đổi với nhau một chút, như vậy đối với các tác giả ở thư viện đều có nhiều lợi ích.”

Quý Trạch hiểu ra, cũng dễ làm thôi. Vào thời điểm nghỉ lễ của cả nước, tổ chức một đại hội giao lưu, thư viện làm chủ, không những có thể tăng tình cảm của các tác giả, mà còn có thể đề cao tăng cảm tình của thư viện lên, một công đôi việc.

“Dễ làm thôi, tôi hôm nay sẽ cùng tất cả các biên tập thương lượng một chút, nếu thông qua, hôm nay trên trang chủ của thư viện sẽ lên thiệp thông báo, chỉ cần báo danh tác giả, mặc kệ tạm trú hay có hợp đồng, mặc kệ danh tiếng thế nào, đều có thể tham gia.”

“Đúng, đúng, nhưng mà, thư viện các anh phải tìm chỗ tốt nhé, nơi họp ấy, tuyển cái nơi có điều kiện tốt ấy, không những có thể trao đổi, còn có thể lữ hành, như vậy người đến tham gia càng đông hơn.”

Đường Văn quả thật là người đồng hành tốt, ý tưởng không tồi, khiến hắn có thể cao hứng đến thế này, đại hội giao lưu lần này, phải làm.

10. Chương 10

Đam mĩ đại thần không phải nhân vật mất cao quá đầu (kiêu căng ngạo mạn). cùng đại thần nói chuyện thực vui vẻ, còn nói với cậu, gặp khó khăn gì cũng tìm đến nàng, trong tay nàng còn mấy bản đại cương chưa biết viết thế nào, nếu cậu có hứng thú, có thể thử xem. Nếu được, bọn họ còn có thể đồng sáng tác một cuốn tiểu thuyết nữa.

Quý Trạch chờ bọn họ tâm tình hai giờ liền mới gõ cửa tiến vào, thấy Đường Văn khuôn mặt vui vẻ tươi cười, hắn cũng bật cười.

“Chị họ à, sao rồi, em là Bá Nhạc, cũng đã tìm được một thiên lý mã đấy nhé.”

“Thật sự rất không sai đâu, cậu ấy chỉ cần bồi đắp một chút, tất sẽ trở thành một tác giả hạng nhất, ở Đại lục không phát triển được, may mắn là thư viện ở Đài Loan đăng kí, bằng không, bỏ qua thiên lý mã này thì cậu tổn thất lớn nha. Hảo hảo bồi dưỡng, cậu ấy nhất định trở thành trụ cột của thư viện đấy.”

Đường Văn có chút giật mình, đại mỹ nữ này lại là chị họ của Quý Trạch??

“Giới Văn học rất nhỏ. Mẹ cậu ta là học trò của mẹ tôi, cũng là dì của thằng nhóc này, tôi lại là nhân tài nên không thể nhảy sang thư viện khác để xuất bản, đành ký hợp đồng với thằng nhóc này, trở thành đại tác phẩm gia của thư viện.”

“Dì vẫn rất nhớ cậu đấy, bao giờ thì về đây?”

“Chờ cậu ấy thương thế tốt lên rồi nói, chị cũng thấy đấy, bộ dạng cậu ta thế này, em lo lắng lắm.”

Quý Trạch sờ sờ đầu của cậu một cái, thoáng nhìn qua cái chân trái của cậu.

Chị họ của Quý Trạch nhìn bọn họ cười cười, ánh mắt lại sáng như đèn pha, thầm đánh giá Đường Văn đang ngại ngùng. Hất tay hắn ra, không cho phép Quý Trạch đứng gần cậu nữa.

Đại mỹ nữ cười trộm, lại nhìn Đường Văn, trong mắt như phát quang. Đại mỹ nữ cũng không làm Đường Văn khó xử, xách túi nói phải đi, Quý Trạch liền tiễn ra cửa.

“Chị nói nhé, em họ thân ái, cậu đối với cậu nhóc kia có chút không an phận thì phải? Đừng có mà nói dối chị nha, chị đây mười phần thì cả mười phần là đam mỹ lang, ngày nào được nhàn rồi, chị đây đều ngồi ngoài đường sẵn mấy tên đồng tính đó. Đừng nghĩ lừa được chị.”

Quý Trạch vuốt cái mũi cười cười, chị họ của hắn quả thực cực kỳ độc đáo. Có ánh mắt chim ưng đấy.

“Mẹ em ở đó, chị phải giúp em nói vài câu tốt đẹp. Bà ấy biết em là gay, có vẻ còn không tiếp nhận được. Bây giờ mà mang Đường Văn về, em sợ mẹ kích động mạnh, bệnh tim tái phát.”

“Dì yêu cậu quá nên mới thế, không bằng cậu cứ đem tiểu thuyết Đường Văn viết đưa cho dì xem, tiểu thuyết của cậu ta được đánh giá cao, thật sự không sai. Chính là vì ngôn từ kết cấu có vẻ dài dòng quá, lần này chị về, sẽ đem một ít tư liệu giúp nâng cao khả năng sáng tác đưa cho cậu ấy, mà cậu không có việc gì thì cũng đưa cho cậu ấy xem một ít sách báo linh tinh. Thi từ ca phú cũng cho cậu ấy đọc nhiều một chút, dì thích nhất là phục cổ gì đó, tiểu thuyết cậu ấy viết nếu mang tính văn nghệ, có hương vị đường thi tổng từ, dì nhất định thích ngay.”

“Đúng rồi, dì hay mềm lòng, cậu cứ đem Đường Văn nói thành không cha không mẹ không người thân đi, trước đây sống ở cô nhi viện, lớn lên bị người ta khi dễ, ủy khuất vô cùng. Dì nhất định thương xót, đem cậu ấy trở thành con yêu con quý, nhất định không làm khó dễ cậu nữa.”

Quý Trạch chột cười, chị họ hắn tầm mắt bay cao, chỉ bằng hai điểm này thôi, hắn cùng Đường Văn, tuyệt sẽ không có áp lực gia đình.

“Đường Văn tựa như không thích cậu lắm, cậu không thu phục cậu ấy sao?”

“Cậu ấy đối với tính hướng của mình còn mơ mơ hồ hồ, tuyệt không dễ dàng, em phải tìm mọi động lực mạnh mẽ lắm mới có thể khiến cậu ấy ký hợp đồng, cậu ấy là người cá tính quật cường, hơi bướng bỉnh nhưng lại đơn thuần, đừng nghĩ cậu ấy viết tiểu thuyết có H, thực ra hết như một thằng nhóc thôi, lúc xem phim hoạt hình còn kích động đến mức kêu gào, đáng yêu chết được.”

“Bướng bỉnh đáng yêu thụ, dễ thu phục thôi.”

Đại mỹ nữ lấy trong túi xách ra một tập tiểu thuyết, đây là đam mỹ tiểu thuyết nàng sưu tầm được.

“Bên trên có rất nhiều tuyệt chiêu áp đảo tiểu thụ, mặc kệ cậu cường thế nào, vẫn là phải ôn nhu, một tháng sau, cậu tốt nhất là quay về Đài Loan, mang cậu ấy đi cùng, chị lần này trở về sẽ ở bên tai dì, không ngừng nói cậu ấy tốt thế này thế kia, dì nhất định sẽ có hứng thú với cậu ấy. Đến lúc đó cậu mà trở về một mình, dì nhất định phát hỏa. Một tháng thôi, phải 데 cậu ấy ra ăn, cam tâm tình nguyện cùng sống chung với cậu, chị họ cậu rất xem trọng cậu đấy nha.”

Một tháng? Tình yêu này không phải tốc độ quá sao? Hắn còn đang tính toán cùng Đường Văn tận hưởng cuộc sống, khiến tình cảm mãnh liệt thiêu đốt ngày nào lại trở về, hắn đang tính là phải cẩn thận, phải cho Đường Văn biết hắn là người tốt, thật là tốt, cam tâm tình nguyện cùng hắn sống cùng một chỗ, không phải chỉ vì muốn ăn cậu, vì quan hệ thân thể mà mới cùng một chỗ.

Bất quá lúc muốn về Đài Loan, hắn cũng muốn dẫn Đường Văn sang, khiến mẹ hắn nhìn thấy, được mẹ hắn thông qua rồi, vậy là hắn có thể toàn tâm toàn ý nắm tay Đường Văn.

Đại mỹ nữ đi rồi, Quý Trạch lật xem tiểu thuyết, vừa thấy văn bản liền bật cười. Cái gì đây, Kế Hoạch áp đảo Tiểu thụ à, thượng sách khổng chế bướng bỉnh tiểu thụ, rồi thì làm cách nào trở thành thượng công, làm thế nào khiến tiểu thụ đưa trái tim ra.

Nguyên lai, không chỉ một trăm diệu kế theo đuổi mỹ nữ, mà còn có Kế hoạch áp đảo tiểu thụ nữa cơ đấy.

Lật xem thư mục, điều thứ nhất, {cường thủ hào đoạt hình}, đầu tiên là bá vương ngành thượng cung, rồi dùng khổ nhục kế khiến tiểu thụ đau lòng, sao đó lại dùng yêu thương khiến tiểu thụ cam tâm tình nguyện, còn có chương trình được gạch chân màu đỏ áp dụng cho mỗi ngày, xử lý hết xong rồi mới được tình yêu.

Đường Văn tính cách kỳ lạ, không nói đến bá vương ngành thượng cung, giờ mà dám đột nhiên hôn nhẹ cậu, cậu liền giống hệt như bị người sao Hỏa bắt sống, coi như hết, không thích ứng được.

Điều thứ hai, {Kiên nhẫn hình}, đặt ra hạn là mười năm, mỗi ngày đều che giấu yêu thương lẫn đau lòng, làm bằng hữu của cậu, rồi một ngày tiểu thụ bình tĩnh, ngay trong lúc này, phải thường xuyên thân cận tiếp xúc không ngừng với tiểu thụ, phải có tâm lý cả đời nắm tay âu yếm người mình yêu, nhẫn nại, cực kỳ nhẫn nại, cuối cùng, tu thành viên mãn.

Mười năm? Khi đó, bọn họ đều tuổi trung niên, đời người có mấy lần mười năm mà lãng phí thế?, bà chị họ này đưa ra cái gì mà kế hoạch áp này áp nọ, một cái thích hợp cũng không có.

Điều thứ ba, {xuất kỳ bất ý hình}, một ngày nào đó uống rượu, đột nhiên trong phòng nói rõ ra, kết cục chỉ có hai thứ, tiểu thụ cả đời không qua lại với nhau nữa, bằng không sẽ lẫn mất đến nơi thật xa.

Điều thứ tư, thừa cơ ra tay luôn, chớp đúng cơ hội, ăn luôn, ăn xong rồi lúc sau nói yêu. Nhiều lắm thì lĩnh hai cái bặt tai, trong lúc ăn có khi xuất ra, rất là có lợi.

Một cái cũng không thích hợp, Quý Trạch ném qua một bên, hẳn biết là không tin tưởng được bà chị họ này mà, chị họ của hắn thần kinh bị đứt, đôi khi còn chẳng giống người, cách suy nghĩ rất kỳ quái, lời chị ấy nói, không thể tin được toàn bộ.

Cách mạng chưa thành công, hắn phải dựa vào chính mình, hắn tuyệt đối tin chắc rằng nhất định sẽ hạ được tên Đường Văn ngốc này. Cậu bướng bỉnh cũng dễ xử lý, ôn nhu cũng dễ khắc phục, cậu lạnh mặt không thêm phản ứng với hắn cũng dễ xử lý. Không khiến cậu phát hỏa, không so đo với cậu, cả ngày cần thận quan tâm cậu, chính là một tảng băng cũng có thể tan chảy. Cậu nếu phân ra khoảng cách giữa hai người, như vậy cũng tốt, dùng một chút ích lợi, khiến cậu cảm thấy hứng thú, có thể đặt cậu vào tay hắn.

Cậu phải được vui vẻ, cho cậu đi lữ hành nè, cậu đi làm thì hắn ở nhà chuẩn bị cơm chiều chờ cậu về, cậu nếu mệt mỏi, hắn sẽ mát xa. Năm rộng tháng dài, cậu sẽ biết hắn là tốt nhất, rồi thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông. Đường Văn bướng bỉnh lắm, không nên vội, sớm muộn cũng có một ngày, nhất định ngay cả dây lưng, từ trong ra ngoài, ăn sạch sẽ.

Không sợ Đường Văn ghét hắn, phải xem ai nghị lực hơn, hắn không tin Đường Văn chưa từng trải nghiệm tình yêu mà có thể địch được hắn bách chiến bách thắng.

Hạ quyết tâm, mở cửa gọi Đường Văn, bữa trưa đến rồi, phải bồi dưỡng tình cảm chứ.

Cậu đang gác một chân, đứng bên cạnh giá sách cao, nhìn hết quyển tiểu thuyết này đến quyển tiểu thuyết khác.

Quý Trạch vòng ra sau lưng cậu, một tay âm thầm đặt lên thắt lưng cậu, giúp cậu đỡ một nửa thân thể, khiến cậu bớt mệt hơn, cũng sẽ không sợ bị ngã sấp.

“Thích bản nào đều tặng cậu hết đấy. Người ta nói đọc ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ cũng biết đọc. Tích lũy chút màu sắc đẹp đẽ, tôi thật sự muốn đọc tiểu thuyết cổ đại cậu viết.”

“Cho tới bây giờ cũng chưa thử qua, lần sau sẽ thử một chút. Sách này nọ tôi có thể ôm về nhà không?”

“Chỉ cần cậu ôm được. Chân có mỏi không? Nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta đi ăn cơm. Lát nữa về, cậu ở phòng ngủ của tôi ngủ chút đi, buổi chiều tôi đưa cậu đến bệnh viện tái khám.”

“Cho tôi mượn máy tính của anh dùng đi, tôi muốn mở một trang mới, đài tiên sẽ viết đề cương.”

“Cậu bây giờ muốn viết truyện mới?”

Không phải cậu đang chống đỡ hết nổi rồi sao, viết liên tiếp hai truyện mới, tinh lực con người cũng hữu hạn mà thôi, thấp liên hai ngọn nến, không phải là chuyện tốt, hai truyện có thể sẽ không đạt yêu cầu, không bằng trước tiên chậm rãi viết một truyện, rồi mới viết tiếp cái khác.”

“Tôi biết ý anh mà, tôi cũng biết khả năng của mình, chỉ sợ linh cảm đột nhiên biến mất, tôi không tìm được tư liệu sống, cảm giác giống như không gạo để nấu cơm, rất khó chịu. Tôi chỉ đem đại cương viết trước đã, rồi chậm rãi thêm mắm dặm muối, chờ đến khi viết xong truyện này, truyện tiếp theo ý tứ cũng liên kết đầy đủ, viết mới thuận tay. Tôi viết tiểu thuyết trước giờ đều vậy, nghĩ đến nội dung tiểu thuyết, có khi chỉ vì nghe người ta nói một câu, đại khái tôi cũng có nhiều chuyện cũ, mặc kệ là ngồi trên xe, đang làm việc hoặc đang xem phim hoạt hình, một nửa cái đầu chỉ nghĩ đến tình tiết trong tiểu thuyết. Tôi viết tiểu

thuyết chưa bao giờ nghĩ đến việc viết ở đâu, tình tiết ý tưởng đều theo ý nghĩ phát triển theo. Đây là tiểu thuyết của tôi, tự do tự tại, không hề trói buộc.'

Đường Văn có lẽ chỉ đứng hạng ba trong làng văn, không thể xem đã là tốt nhất, hành văn có lúc kéo dài, có đôi khi lúc cần miêu tả lại chỉ lướt qua, ngay đoạn mẩu chốt, cậu miêu tả cũng rất ít. Nhưng mà, tiểu thuyết của cậu thực mới mẻ độc đáo, dễ dàng lôi kéo người đọc hăm sâu vào ngôn từ của cậu. Cậu đối với việc viết tiểu thuyết, thật sự rất nghiêm túc. Nếu cứ theo hướng này tiến tới, nhất định cậu sẽ thành công.

Không khỏi đối với Đường Văn tôn kính, đối với hần tất cả văn nhân mặc khách đều có cảm giác kính ngưỡng. Làm việc mà mình thích, mặc kệ mọi ý kiến lẫn của cải tiền bạc, chỉ đơn thuần viết tiểu thuyết của chính mình, tự do tự tại bay nhảy, trong văn từ cho phép lý tưởng của mình cất cánh bay, đây mới thực sự khiến người ta kính nể.

11. Chương 11

Đường Văn tưởng sẽ được nghỉ một tháng an nhàn, ai biết được cậu tiêu dao được có nửa tháng, lại nhận ngay điện thoại ông chủ. Ông chủ sốt ruột nói mới nhận một đồng nguyên liệu, cần cậu phân tích ngay mà đây lại là lần mua bán giá cả trăm vạn, hy vọng cậu cố gắng chịu khó một chút, nhanh nhanh đi làm.

Đường Văn không có cách nào, ăn cơm người thì bị người quản, cho dù chân cậu vẫn còn đau, ông chủ vẫn kiên trì kêu gào cậu.

Quý Trạch mày mặt nhăn nhó, hần thấy ông chủ của Đường Văn thật đáng ghét, chuyện này là sao, cậu bị gãy chân cơ mà, còn muốn cậu một thân mang bệnh đi làm việc, ông chủ không đau lòng nhưng mà hần thì đau. Cậu đi một chân vài bước cũng không chịu nổi, công việc kia bắt buộc phải đứng cả ngày, cậu có thể chịu đựng nổi sao? Về đến nhà không phải sẽ đau muốn chết à?

"Nghỉ việc, nghỉ việc đi, cứ nói là đến thư viện làm biên tập, không làm công việc này nữa, ông chủ em đang ngược đãi em."

Đường Văn đứng dậy đi lấy cái áo blu trắng, Quý Trạch dè cậu lại, hần vẫn luôn cẩn thận trân trọng Đường Văn như bảo bối, làm việc một chút xíu thôi cũng không cho cậu làm, sợ cái chân cậu lại thêm đau khó chịu.

Đường Văn ngồi trên sofa, lấy quần áo của mình, đây là chồng quần áo của hai người bọn họ xếp lên nhau. Cậu lấy từng cái từng cái một, lấy áo sơ mi rồi ca vát đã được cẩn thận là phẳng, đồ ngày mai cậu sẽ mặc.

Mấy ngày qua ở chung sáng tối, trong lúc đó cả hai đã sớm dưỡng ra một kiểu ăn ý, Quý Trạch sẽ không làm ồn cuộc sống của cậu. Quý Trạch không cho phép cậu làm việc nặng, ăn cơm xong tự hần sẽ dọn dẹp, gọt hoa quả cho cậu, pha cho cậu ly cà phê. Hần lại còn giặt giũ nấu cơm, giúp cậu tắm rửa đi WC nữa.

Giống như là cả hai đã cùng sống chung lâu lắm rồi, không có khoảng cách, ăn ý mười phần, nói cái gì cũng tùy ý, làm cái gì cũng thoải mái. Ngay cả Đường Văn vốn đã nghĩ ra kế hoạch phản đối cũng sớm bị Quý Trạch lật đổ.

"Em ngày mai sẽ nói với ông chủ, chỉ hỗ trợ mấy ngày thôi, chờ chân em hoàn toàn lành lặn, em sẽ đi làm lại."

"Việc này em phải biết, chỉ làm có vài ngày thôi. Tuy bác sĩ bảo rằng xương nứt không nghiêm trọng, nhưng mà còn bị bong gân nữa, chạm nhẹ một chút sẽ dễ bị lệch xương, đến lúc đó lại nặng thêm, thâm lắm. Còn công việc của em nữa, lúc làm xét nghiệm là phải đứng suốt đúng không, em muốn xét nghiệm một đồng nguyên liệu gì đó rất nhiều, giờ lại tổn thêm một đồng nữa, ông chủ lại giục làm gấp, em có thể nghỉ ngơi lúc nào chứ? Em đúng là bướng bỉnh quá, có bao nhiêu ủy khuất cũng chịu đựng, làm một ngày biết đâu chân lại bị phù thũng(sưng tấy) lên thì sao, thừa cơ hội này nghỉ việc đi, anh không đành lòng nhìn em chịu khổ."

Đối với quan tâm của hắn, Đường Văn đau khổ trong lòng, có người quan tâm cậu như vậy khiến cậu cảm động.

Vỗ vỗ cánh tay hắn.

“Em nếu trụ không được, liền gọi điện cho anh, anh đến đón em về nhà mà.”

“Em thật là, cứ đầu muốn chết, chịu khổ chỉ có mình em thôi.”

Quý Trạch xoa xoa đầu cậu một cái, trong mắt tràn ngập sung ái, hy vọng bản thân cậu chịu chiếu cố mình nhiều một chút.

Đường Văn cầm tay hắn hạ xuống, nắm tay hắn, đây là lần đầu cậu không lẩn trốn quan tâm của hắn, nhìn thấy ánh mắt ôn nhu kia liền nhìn trân trân vào đó.

“Mấy ngày này em vẫn cảm kích anh lắm, Quý Trạch à, trong khoảng thời gian này em thực rất vui vẻ, sinh bệnh, có người bên cạnh cẩn thận chiếu cố, có người dặn dò quan tâm. Khiến cho em cảm thấy, bên cạnh nên có một người, thật sự không sai.”

“Nếu biết anh tốt như vậy, không bằng đáp ứng đi, làm người yêu của anh. Con người anh không có hoa tâm, chỉ cần chúng ta yêu nhau, sẽ có thể cùng nhau sống cuộc sống thật tốt, mỗi ngày đều sống như vậy, em không hy vọng cùng anh ngày đêm làm bạn sao?”

Lời đã nói ra, nhu tình mật ý có thể làm động tâm cậu, quả nhiên, Đường Văn cũng đáp lại hắn rồi.

“Cho chúng ta một khoảng thời gian đi, để chúng ta thích ứng một chút, đừng vì xúc động nhất thời mà sau đó hứa hẹn này nọ, rồi mới phát hiện giá trị nhân sinh quan của chúng ta không giống nhau, khi đó hai người đều bị tổn thương. Chúng ta nên từ từ, chậm rãi ở chung, chậm rãi dung hợp, rồi cảm thấy có thể kết giao cả đời ở chung, đến lúc đó, chúng ta mới có thể thật sự cùng một chỗ.”

Đây là điểm mấu chốt, một người tự do quen sẽ nghiện, cuộc sống cô đơn của cậu cũng tốt lắm nên không hy vọng nhiều cậu sẽ muốn sống với người nào đó. Nhưng mà, Quý Trạch đối với cậu tốt lắm, người như vậy cậu không muốn bỏ qua, mới có ý niệm thử thách trong đầu, chỉ có thử thách này, mới có thể biết được cậu có khả năng bỏ qua ý nguyện sống độc thân hay không, bọn họ hai người có thích hợp hay không, có thể cùng nhau cả đời, yêu nhau, sẽ là một đời. Đây mới là tình yêu, mới là cuộc sống.

Cậu viết tiểu thuyết, so với người bình thường thì có lối suy nghĩ bình tĩnh hơn, tuy rằng tiểu thuyết cậu viết ra đều có kết cục viên mãn đại đoàn viên, nhưng cậu cũng biết nhiều việc trên đời, không như ý mình không mười thì cũng tám chín phần. Cậu không để tâm đến người thổ lộ với mình là một nam nhân, cũng không để ý sẽ trở thành đồng tính luyến ái, chỉ là, phần tình cảm này, không thể có chỗ thiếu hụt, không thể có tỷ vết gì, đây là tình yêu hoàn mỹ cậu tôn sùng. Chỉ là các phương diện đều thích hợp mới có thể cùng một chỗ, bọn họ mới không thể nói rằng mình đã yêu sai người rồi, tình yêu này không nên có, sẽ làm tổn thương người. Yêu, chính là chuyện cả đời. Thật vất vả mới có thể yêu một lần, vậy nên cần hoàn mỹ một ít.

Cậu đã nói ra lời này, nghĩa là mọi cố gắng kiên trì không ngừng của hắn dù khiến cậu động tâm, nhưng lí trí khiến cậu không thể gục hoàn toàn, yêu càng sâu, đau càng lớn, mới có thể khiến cậu cam tâm tình nguyện. Nếu đây là lời khiêu chiến, hắn sẵn sàng nghênh chiến.

Đối với chiến dịch lần này, hắn vẫn đang cực kỳ hứng thú, nhất định phải làm đến cùng.

“Em đối với vợ (nguyên văn không thể sửa a) chỉ có một yêu cầu, tuy là đồng tính thì không có hôn nhân trói buộc, nhưng mà, mặc kệ tinh thần hay thân thể đều phải là của đối phương. Thì phần tình cảm này mới đáng tôn trọng.”

“Này cũng là yêu cầu của anh, ai nói không có hôn nhân trói buộc? Nếu chúng ta cùng một chỗ, anh sẽ cho em một hôn lễ.”

Những lời này làm Đường Văn giật mình, hai nam nhân kết hôn? cha mẹ hắn còn không giết bọn họ a. Có thể được không? Không thể nào.

“Em còn nhớ người gặp ở quán bar lần trước không, anh cùng hắn kết giao hơn ba năm, rồi hắn phản bội anh, nên mới chia tay. Không yêu hắn nên anh cùng hắn trong lúc đó quả thực có nhiều chỗ không thể hòa hợp được, mới khiến hắn ra ngoài tìm người khác.... đã biết lí do nên không thể dây dưa tiếp. Bọn anh cũng từng yêu nhau, cũng đã nghĩ tới kết hôn, nhưng không thích hợp. Đường Văn, anh xem trọng em tuyệt đối không vì tiểu thuyết của em, anh cảm tạ tiểu thuyết của em, cũng cảm tạ thời kỳ hỗn loạn văn hóa này, khiến chúng ta có thể gặp nhau. Em không cần lo lắng anh đối với người kia còn tình cảm nhớ mãi không quên, anh có thể nói cho em biết, anh thích em, em hiện tại chính là người anh yêu thương nhất, anh muốn yêu em một đời, muốn bảo vệ người đơn thuần đáng yêu này cả đời.”

“Anh yêu một người, sẽ có ý nghĩ cùng người đó sống chung cả đời, cũng sẽ cho người đó một danh phận, anh có thể đứng trên đường lớn hét với mọi người rằng, anh yêu một nam nhân, sẽ cùng người đó kết hôn, chúng ta thật sự yêu nhau lắm. Đây là niềm kiêu hãnh của anh, không thể để người sẽ sống với anh chịu ủy khuất được. Cho nên, chúng ta nhất định sẽ kết hôn, trên lễ đường, nhận được mọi lời chúc phúc.”

Cùng một người nam nhân kết hôn a, Đường Văn nghĩ, hình ảnh kia có chút không tưởng tượng được, cảm giác thật tò mò.

“Tốt lắm, không cần làm khó đầu của mình, đi ngủ đi, ngày mai anh đưa em đi làm. Trước khi tan tầm nhớ gọi anh trước, anh sẽ đưa em đi bệnh viện kiểm tra lại, nếu bác sĩ nói, em thật sự không thể tiếp tục làm việc, thì lập tức nghỉ việc đi.”

“Anh bá đạo quá.”

“Ngoan, đây là vì anh đau lòng em mà.”

Ôm cậu , giúp cậu lên giường, đắp chăn, hôn lên trán cậu.

“Ban đêm đi vệ sinh liền gọi anh một tiếng, đừng để bị ngã.”

Đường Văn trong lòng ngọt ngào, có thể gặp được Quý Trạch, thật sự là điều tốt đẹp.

Ngày hôm sau, Quý Trạch để ít thuốc giảm đau trong túi của cậu, thuốc giảm sốt, thuận tiện bỏ vào ít đồ ăn, hoa quả, còn đem áo blu trắng của cậu gấp gọn gàng để trong túi luôn. Nhìn thấy cái túi chật cứng, Đường Văn thực đau đầu, cậu đâu phải đi dã ngoại, không cần chuẩn bị nhiều thứ như thế.

Đắn đo xem liệu đã đủ chưa, sau rồi mới ôm cậu xuống lầu, dằn dờ lần nữa, ngàn vạn lần không được cố mang vật nặng, có thời gian thì phải an vị nghỉ ngơi một chút, không cần cứ dùng chân phải đứng thẳng, cẩn thận chân phải cũng bị phù sưng luôn, chân trái cũng cẩn thận một chút đừng va chạm chỗ nào, cơm trưa cố không được ăn món cay nóng gì hết.

Nếu thật sự chịu không nổi, phải gọi hắn đến đón, nếu ông chủ bảo cậu làm việc chậm, không hoàn thành số liệu liền lập tức nghỉ việc luôn.

Tự mình đưa cậu đến phòng thí nghiệm, cùng đám đồng nghiệp của cậu nói mọi người chiếu cố cậu, đừng để cậu ngã, còn đưa một ít điểm tâm coi như là lễ cảm ơn, đến khi cả đám đồng nghiệp bảo nói là hắn cứ yên tâm, chỉ cần bọn họ giúp được liền giúp, sẽ không làm Đường Văn bận rộn.

Đường Văn trở mình xem thường, lần nữa bảo hắn nhanh đi làm đi, cậu đâu phải đứa nhỏ ba tuổi, cậu đi làm cũng nhiều năm căn bản cũng không vẫn để ý cẩn thận như vậy, hắn đối với cậu lo lắng chiếu cố cẩn thận không có nghĩa là tất cả mọi người đều phải như vậy với cậu. Đều làm việc lĩnh lương như nhau, người ta hỗ trợ cũng chỉ là nghĩa vụ, không phải trách nhiệm. Việc này hắn đã đi quá giới hạn rồi.

Quý Trạch trước khi đi còn lưu luyến không chịu rời, kéo cậu lại cảnh cáo, nếu chính mình cố chịu đau, thì về đến nhà cậu cẩn thận hắn xử lí cậu như thế nào đây.

Đi ba bước lại quay lại, rồi mới chịu đi hắn. Đường Văn thờ dài một hơi, gặp một bà mẹ như thế, dù thương nhưng cũng là một gánh nặng.

“Đường Văn, bằng hữu này đối với cậu thật tốt, phải cố mà quý trọng nhé.”

Tất cả mọi người vây quanh cậu, giống như cậu không đối với Quý Trạch tốt tí nào, giống như là vô lương tâm vậy. Cậu chả lẽ là người vô lương tâm sao?? Bất quá lúc bình thường, cậu chỉ có thể tự xem trọng

chính mình thôi.

12. Chương 12

Vừa đến giờ tan tầm, Quý Trạch đã đứng canh trước cửa, không thềm chờ cậu cởi áo khoác ra, hắn đã chạy nhanh đến, đem đồ này vật nọ của cậu sắp xếp lại hết, trước mặt người khác còn đỡ cậu đi ra ngoài. Ngay trước mặt đồng nghiệp ôm lấy Đường Văn mang đi.

“Mệt mỗi không, hôm nay bận lắm không?”

“Mẹ nó, làm một hơi hai mươi mấy cái thí nghiệm, thiếu chút nữa mệt tới tắc thở. Hôm nay em làm lượng công việc của cả ba ngày cộng lại.”

“Đã nói là em nghỉ việc đi, chúng ta bây giờ tới bệnh viện đã.”

Lên xe rồi, hắn liền vén ống quần bên phải của cậu lên, không ngoài dự đoán của hắn, áp lực chân trái đều dồn hết lên chân phải, cả cơ thể đều dồn hết lên một chân, đương nhiên sẽ bị sưng, chân phải cậu đã sưng đỏ lên rồi.

Quý Trạch thấy mà xót xa, chậm rãi xoa nhẹ chân cậu, cả đoạn đường đi, Đường Văn đều mệt đến không chịu nổi, dựa hẳn vào ghế, mệt mỗi đến mức nói chuyện cũng vất vả.

“Bác sĩ cũng không có cách gì đâu, về nhà thôi, em nằm nghỉ một lúc, đứng nguyên một ngày nên thất lưng cũng sắp gãy rồi.”

Quý Trạch cũng không dừng lại, hắn là tài xế nên đi hay không không phải do cậu quyết định.

Giúp Đường Văn một chút cũng không tình nguyện đi đến bác sĩ chỉnh hình, bác sĩ nói là do đứng quá lâu khiến chân sưng, về nhà ngâm nước ấm một chút, cố gắng đợi đến lúc bớt sưng không thì đợi chân trái tốt hơn rồi mới tiếp tục làm công việc đứng lâu như vậy.

Về đến nhà, đầu tiên hắn chuẩn bị nước tắm ấm áp, rồi đỡ cậu vào bồn, sau đó đi lấy áo ngủ cho cậu, lúc cậu mở cửa bước ra, Quý Trạch ôm cậu đặt lên ghế sofa, sợ cậu chân ướt lại ngã, thương thể nặng thêm.

Đầu tiên là sấy khô tóc cậu, sau đó đặt một tấm chăn lên bụng cậu, lúc này mới chuẩn bị một chậu nước ấm, quỳ xuống bên cạnh cậu, nâng chân phải cậu lên, đặt lên thành chậu, đem khăn nhúng nước ấm bắt đầu cọ nhẹ lên vết sưng tấy, hơi nóng xuyên qua lỗ chân lông, cảm giác căng cứng khiến cậu hơi đau. Đường Văn giật mình, Quý Trạch liền đỡ cậu kêu cậu chớ có động dậy.

Nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm chân cậu qua lớp khăn nóng.

“Em đỡ nhiều rồi, cũng không đau lắm.”

“Hừ, em còn dám nói không đau? Em không thấy chân em bị sưng tấy lên sao? Đã nói là phải cẩn thận rồi mà, em vẫn cậy mạnh, chịu tội đi.”

Cố ý bóp mạnh tay một chút, Đường Văn mặt nhăn mày nhíu.

“Em nói xem, ngày mai là anh giúp em xin nghỉ việc hay là em tự xin nghỉ nào?”

“Làm người phải phúc hậu một chút chứ, ông chủ ở đó có việc gấp, cho dù là bằng hữu muốn em giúp em cũng không thể từ chối được, nói thế nào nhỉ, em muốn kiên trì hoàn thành hết công việc. Ngày mai cũng không cần làm nhiều xét nghiệm như vậy nữa, em sẽ cẩn thận làm đến hết ba bốn ngày, sau đó sẽ hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Sao lại cần, cần liền vào lợi, cần rằng không phải là không đau, vậy mà em đòi kiên trì.”

Quý Trạch có chút tức giận, tính đứng lên không thềm để ý đến cậu nữa, cái tính bướng bỉnh của Đường Văn làm hắn đau đầu, nói thế nào cũng không thông được.

Đường Văn kéo hẳn lại, có chút ý muốn lấy lòng.

“Anh xem, em đi làm về cũng không chậm trễ viết tiểu thuyết, cho dù là trong hợp đồng có nói đến bốn ngày cuối tuần mới cần hoàn thành nhưng dù có dư dả thời gian thì phần công việc này em vẫn hoàn thành đủ cả hai công việc, không có mâu thuẫn gì nhau hết. Em cũng là người tham tiền a, tiền nhuận bút viết tiểu thuyết có thể giúp em giải quyết tiền điện nước, có thể giúp em trả tiền nhà, còn công việc kia có thể giúp em dành tiền dưỡng lão, em tính hết rồi, nếu dựa vào một năm được hai mươi vạn mà nói, thì không đến vài năm, em có thể thành phú ông rồi, rồi cho dù em có già đi nữa, em cũng không cần lo lắng không ai chăm sóc.”

“Chẳng lẽ anh kiếm tiền không đủ cho cuộc sống hai ta sao? Cho dù là chúng mình có già đi, cũng có thể mượn một đồng bảo mẫu.”

Đường Văn á khẩu không trả lời được, trong kế hoạch của cậu, không có sự tồn tại của Quý Trạch, cho dù sau này, chờ đến lúc cậu già, cậu với Quý Trạch cũng không chắc có thể cùng nhau sống một đời, cậu vẫn bảo thủ ý định sống độc thân cả đời mà.

Quả nhiên, Đường Văn á khẩu không trả lời được khiến Quý Trạch híp mắt lại.

Đột nhiên trong nhà có khí thế áp đảo phía trên đầu Đường Văn, chế trụ vai cậu, Đường Văn sợ hãi, Quý Trạch có bộ dáng dọa người quá.

“Đường Văn, đừng nói là trong tương lai của em không hề có sự tồn tại của anh. Là ai từng nói với anh, kết giao chính là cả đời cùng một chỗ?? Là ai nói với anh, bên cạnh có người cẩn thận chiếu cố khiến mình thật cảm động, rất muốn tìm bạn đời, sau đó cùng mình kết hôn? Vì cái gì, em nói hoàn toàn khác với những gì em đang làm, hay em cho rằng, chúng ta cả hai người đều không có kết quả, chờ đến lúc về già, em là em, anh là anh. Không có khả năng nắm tay nhau định cư ở nước ngoài? Chúng ta không thể yêu nhau cả đời phải không?”

Nói thật, cậu đúng là chưa nghĩ xa được đến vậy, cậu chỉ nghĩ, bọn họ ở chung, xuất phát cũng vì tiểu thuyết của cậu, rồi cũng chấm dứt sau vụ tiểu thuyết này. Chờ đến lúc tiểu thuyết của cậu kết thúc, Quý Trạch cũng sẽ biến mất mà thôi. Lời thề này, tình cảm này, biến mất không chút tung tích.

Mà cho dù bọn họ có thật sự vẫn cùng một chỗ, ai dám cam đoan có thể thiên trường địa cửu?? Ai chịu cho ai một tình yêu đến đầu bạc răng long, thế sự biến ảo quá nhanh, lời thề sao chịu nổi khảo nghiệm của thời gian chứ, ba năm rồi năm năm yêu nhau, mười năm rồi tám năm tình mỏng manh, rồi sẽ lại đến thời kỳ mỗi một, rất có ngay lúc đó sẽ chia tay, để lại cho đối phương nỗi đau khắc cốt铭心.

Yêu rồi cho nhau những thương tổn thì chi bằng không nên yêu.

Đây là ý nghĩ vẫn luôn tồn tại trong đầu, mới khiến cậu không hề nghĩ tới tình yêu, đối với nam nhân nữ nhân đều không có hứng thú. Điều cậu sợ nhất chính là thật sự bước tới rồi tất cả đều biến thành khoảng không.

Cha mẹ cậu, trước khi kết hôn cũng không phải yêu đến sinh ly tử biệt sao? Hai người từng yêu nhau như vậy, rồi sống suốt mười lăm năm sau, cũng không cho nhau thêm phần tình cảm mãnh liệt gì, không hề yêu nhau nữa thì ly hôn??

Cảm kích Quý Trạch làm bạn, cảm kích hẳn chiếu cố cậu, nhưng cậu sợ chính là kích động nhất thời này, đợi không được mười năm hay tám năm đã chia tay mất rồi. Quý Trạch là nhân vật như thế nào, vây quanh hẳn là mỹ nữ như mây, nhìn không có khuyết thiếu gì, tư tưởng phóng khoáng, thực dễ dàng hồi phục. Mà cậu thì làm không được, cậu luôn để ý rằng cậu không phải là người đáng giá, nếu cậu bị thương tổn, e là phải dùng thời gian cả một đời để liếm lành vết thương, việc này quá mức thống khổ.

Ban đêm không ngủ được, cậu liền nghĩ đến Quý Trạch, cậu nghĩ mình có gì đáng giá để Quý Trạch yêu thích si mê, nghĩ đến mức đau đầu, cuối cùng chỉ có một kết luận, đó chỉ là nhất thời hứng khởi.

Hứng thú biến mất thật sự rất nhanh, yêu thì thế nào? Yêu cùng không yêu cũng là một ý niệm.

Xét đến cùng, vấn đề nếu chỉ có một, thì phải là: cậu sợ hãi, cậu là người nhát gan, cậu sợ bị thương tổn, tâm lý tự ti quá nhiều, một ông chủ thư viện, một tên trạch nam tác giả hạng ba, cậu nào dám yêu.

Quý Trạch tức điên rồi, bắt lấy bờ vai cậu hung hăng đẩy.

“Em là một tên đầu gối, có phải chỉ cần em và anh kết hôn, trên lễ đường cùng em nói lời thề, em mới chịu tin anh muốn cùng em sống cùng một chỗ? Có phải em định chờ đến khi anh chết, chui vào quan tài rồi, em mới có thể khẳng định, anh sẽ không rời xa em? Hay là chờ anh thượng xong em rồi mới có thể dập tắt được có quỷ niệm đó trong đầu em? Có phải tiểu thuyết của em đều có chung một loại ý tưởng?? Được lắm, anh liền thượng em, làm em, để em chết tâm luôn.”

Nếu Đường Văn dám nghĩ hèn chỉ nói suông chứ không dám làm vậy thì phải cho cậu một chút đau thật, đem cậu ăn sạch, sau đó giống như Hoàng đế mà nói với cậu rằng cậu đã là người của hắn, chết cũng làm quỷ của hắn, như thế chắc cậu mới yên tâm.

Áp đảo cậu, tay hắn lần mò lên cổ áo cậu, Đường Văn sợ tới mức kêu oa oa, lúng túng tay chân cản lại, cậu nào dám nghĩ đến việc đêm nay thất thân lần đầu của mình, vậy mà lại phát sinh ra tình huống như vậy.

Giữ chặt tay hắn lại, cổ liệu mạng ngăn cản.

“Quý Trạch, đừng như vậy mà, em tin anh rồi, không được sao?”

“Anh biết, tất cả đám văn nhân đều đa sầu đa cảm, suy nghĩ lung tung là thiên tính, em chính là điển hình, cả ngày ngồi ngốc cân nhắc cái gì hử, anh đối với em không tốt à? Cũng không tín nhiệm thái độ làm người của anh? Đã nói là cho chúng ta một đoạn thời gian hảo hảo ở chung, vậy tại sao em không đem anh vào kế hoạch tương lai của mình? Vì cái gì mà em không thể tưởng tượng rằng khi chúng mình sáu mươi tuổi có thể cùng nhau nắm tay ngắm ánh hoàng hôn?? Vì cái gì mà không nghĩ đến khi chúng ta bảy mươi tuổi cùng tựa vào nhau trên xích đu, bên chân là chú chó nhỏ dẫn đường. Anh đối với em không phải hứng khởi nhất thời, đối với em là chân tình thực sự, em còn hoài nghi cái gì? Thời gian sẽ chứng minh tất cả, nó sẽ chứng kiến chân tình của anh, vì cái gì mà em không cho chúng ta thêm thời gian?”

Quý Trạch ghé vào cậu rỗng to, Đường Văn thật cổ có chút ủy khuất, cậu đâu dám nghĩ tới, cảnh tượng lãng mạn như vậy không thích hợp với cậu chút nào.

“Anh... anh tốt như vậy, còn là ông chủ lớn, còn em, em chỉ là một tác giả hạng ba, cùng anh không xứng. Anh sẽ dễ dàng tìm được mục tiêu kế tiếp, rồi tiếp tục sống cuộc sống vui vẻ, em chỉ có thể chịu đau lòng đến chết, cho nên...”

Quý Trạch dõi theo ánh mắt cậu, quả nhiên ủy khuất trăm phần, thở dài, cái tính tự ti chết tiệt của cậu, thật sự rất đáng hận mà.

“Anh khó nói trước là chúng mình sẽ không cãi nhau, anh cũng không dám cam đoan chúng mình có thể cùng sinh cùng tử, anh không dám nói tình yêu chúng mình mãi mãi tươi đẹp, nhưng mà, anh có thể nói với em rằng tình yêu đến giây phút cuối cùng sẽ trở thành một loại tình thân, em sẽ là một bộ phận không thể dứt bỏ của anh, một người thân không thể mất đi được, chúng ta có thể trở thành người quan trọng nhất của đối phương, đây không phải là cuộc sống sao? Đây không phải mới là hôn nhân sao? Sau khi chúng ta kết hôn, sống cuộc sống bình thường, anh sẽ không chỉ nói yêu em ngoài miệng, em viết tiểu thuyết của em, trong thế giới văn đàn phát huy màu sắc đẹp đẽ của mình, anh sẽ đem tiểu thuyết của em xuất bản, cùng em nghiên cứu tiểu thuyết, hưởng thụ hương vị cuộc sống. Vì đối phương mà chống đỡ khó khăn mới là quan trọng, cộng hỉ đồng bi, tương cứu trong lúc hoạn nạn, cùng nhau đến già. Đây là điều anh muốn làm nhất với em.

Đừng nói em chỉ là một tác giả hạng ba, còn anh là một ông chủ mà chẳng xứng với vừa cái gì. Cứ theo thời gian, em thành công, trở thành một đại tác giả, anh còn phải dựa vào em mà kiếm miếng cơm ấy, anh mới trở thành người nịnh bợ em. Em tự ti? Anh mới là người tự ti nhất, thừa dịp em chưa thành danh đem em về, chờ đến khi em thành công vẫn phải là bạn đời của anh. Em vang danh bốn biển, anh bắt quả vẫn sắc mùi tiền thương nhân. Ai mới là người phải lo lắng đây?”

Đường Văn bị hắn nói đến nở nụ cười tươi, Quý Trạch giả bộ cười khổ, màn cân não này, coi như lại bị hắn thuyết phục rồi.

Đan tay mười ngón với nhau, hắn cúi đầu, chậm rãi hôn lên môi cậu.

“Tiểu đứta ngốc, em ngốc đến mức nào mà nghĩ anh sẽ bóp chết em. Em thật đáng yêu vô cùng, sẽ có người bị em dày vò đến chết mất.”

Trái tim rối loạn bất an, lại được lời của hắn trấn an lại. Giống như được đóng dấu trong hợp đồng, nụ hôn này chính là lời thề.

13. Chương 13

Đường Văn vẫn cứ không chịu nghỉ việc, chờ đến tối lại bị Quý Trạch lôi lại hôn vài cái. Bị hắn hôn đến hồ đồ, cậu nhân cơ hội nói với hắn, viết tiểu thuyết sẽ không trì hoãn, công việc kia cũng ứng phó được, Quý Trạch nói luôn, chỉ cần em hôn anh một chút anh sẽ đồng ý. Đường Văn quả thực hôn hắn liền, giống hệt hai tên ngu ngốc, nhưng cả hai đều thật sự cao hứng.

Cuối cùng cũng có thể tháo thạch cao ra, Đường Văn ở bệnh viện vui đến mức nhảy nhót vài cái, cuối cùng cũng lành hẳn rồi.

“Anh không cần mỗi ngày đến nhà em nữa, em có thể sinh hoạt bình thường rồi.”

“Anh tự nhiên có cái cảm giác như nghe niệm kinh xong liền sát hòa thường. Sao đây? Em khỏe rồi liền không cần đến anh?”

Quý Trạch nghiêng đầu, cười tủm tỉm.

“Sao có thể chứ, em sợ là sợ anh chạy đi chạy lại thêm một thôi.”

Cậu quen sống cuộc sống độc thân, đúng là đang tưởng niệm lắm.

“Vậy thì chuyển đến chỗ anh đi, nhà anh lớn lắm, anh sẽ chuẩn bị một thư phòng thật lớn cho em, ba kệ toàn là sách cho em nghiên cứu thoải mái.”

Đường Văn lắc đầu, chết cũng không đi, không có lý do gì sao có thể ở cùng nhau, tình cảm bọn họ còn chưa tới mức đó, không đi không sao, đi liền bị thất thân cho coi, đây là do tất cả tiểu thuyết đều viết vậy mà.

Quý Trạch ôm cậu, cảm giác lên vai cậu, vòng tay ôm thắt lưng cậu.

“Anh sắp bận nhiều việc lắm, cơ hội để chúng ta gặp cũng sẽ khó, anh thật sự không bỏ em được.”

“Em không đi đâu, anh nghĩ em và anh còn thất lạc nhau a.”

Sự vụ ở thư viện ngày càng nhiều, hắn là ông chủ kiêm đại biên tập, hắn toàn xử lý chuyện đầu thừa đuôi thẹo, mấy ngày rồi chiều cổ Đường Văn là lúc hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi, nếu bây giờ hắn không ở cùng Đường Văn nữa thì cơ hội hai người gặp mặt sẽ rất khó khăn. Cả hai đều đi làm sẽ không có thời gian gặp nhau hàng đêm làm bạn.

Đáp ứng Quý Trạch mỗi ngày nghe ba cuộc điện thoại, có chuyện gì xảy ra nhất định phải nói cho hắn biết. Nếu có thể tan tằm sớm, hai người nhất định phải hẹn, hắn không thể vô duyên vô cớ biến mất, ra khỏi thành phố nhất định phải gọi điện cho hắn thông báo một tiếng, Quý Trạch lúc này mới đáp ứng Đường Văn, trả lại cho cậu cuộc sống đơn thuần.

Bất quá, nhìn Đường Văn mừng thầm, bắt đầu khôi phục cuộc sống êm đềm độc thân, hắn thề trong lòng, cứ cho tiêu dao vài ngày đi, rồi chờ đến một ngày, hắn sẽ đem cậu vào nhà hắn ở, lúc đó, dù hắn muốn gì, Đường Văn nhất định phải nghe lời hắn. Tối thời điểm đó, hắn sẽ đem Đường Văn từ trong ra ngoài ăn rồi lại ăn vài lần mới bỏ.

Khôi phục cuộc sống độc thân, Đường Văn đột nhiên phải đối mặt với không gian chỉ một mình mình hô hấp, có chút khó nói, con người a, là một sinh vật kỳ quái, có thói quen trong cuộc sống rồi sẽ không muốn thay đổi, rồi sau khi thay đổi lại không phục những ngày trước kia, cậu lại khó thích ứng. Ngay lúc đấy của

bước vào, cậu lại có ảo giác, Quý Trạch đang mặc tạp dề, xuất hiện trước cửa phòng bếp, kêu cậu nhanh chóng rửa tay, ra ăn cơm.

Đem ba lô ném lên ghế sofa, Đường Văn ngã mạnh xuống ghế, cậu mệt chết đi được, đúng là, trong khoảng thời gian được Quý Trạch hầu hạ, cậu căn bản là không phải động dậy, về đến nhà liền có một cảm giác an ổn. Thế nhưng sự trống trải này khiến cậu hận không thể lập tức cầm điện thoại gọi Quý Trạch, làm nũng với hắn, bảo hắn sớm qua đây một chút.

Quên đi, cậu không thể vì vẫn còn yếu ớt, mà đem hắn mang vào cuộc đời mình được, cậu không phải vẫn luôn cô đơn sao? Nhấn nhện chịu đựng là tốt rồi.

Không có hắn làm mấy món ăn ngon miệng, vậy đi nấu mì thôi, chẳng phải trước kia cậu vẫn thường xuyên ăn sao?

Nhưng ngay cả chuyện cậu phải đứng dậy nấu mì cậu cũng không muốn làm, cậu a, vẫn là luôn được hầu hạ, thật không tốt, vạn nhất, ngày đó hắn không xuất hiện thì không biết cậu còn sống hay không? Nở nụ cười tự giễu, cậu còn muốn bảo vệ chút tôn nghiêm kiên cường cuối cùng của mình.

Di động vang, cậu nhắm mắt đứng lên cầm máy nghe.

“Đói bụng không, về đến nhà chưa? Muốn ăn cái gì? Chính em mệt vậy còn nấu cơm được sao?”

Nghe thấy tiếng nói ôn nhu trầm thấp của hắn, Đường Văn xót mũi, không lên tiếng, có người quan tâm cậu như vậy, khiến cậu thực xúc động. Một người cô đơn nhiều năm, bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, cậu bệnh nằm liệt giường vẫn phải cố gắng đến bệnh viện truyền nước biển, khi đó thấy người khác đều là cha mẹ chiều cố, tình nhân làm bạn, cậu lại chỉ có thể chính mình khóc trong chăn. Vốn nghĩ rằng, chỉ cần mình tự yêu chính mình là được, ngày qua ngày vẫn có thể sống tốt, hắn lại vừa gọi điện cho cậu, quan tâm cậu một chút thôi vẫn khiến cậu chua xót, nguyên lai, cậu cũng có người yêu mình.

“Mệt mỗi?”

Thanh âm Quý Trạch thấp xuống mấy độ, xuyên thấu qua microphone, đâm vào tim Đường Văn.

“Àn.”

Nước mắt Đường Văn theo khóe mắt rơi xuống, không dám mở miệng, chỉ có thể phát ra giọng mũi. Lúc này, cậu nhớ Quý Trạch, cậu đang rất muốn, rất muốn hắn hiện ra trước mặt cậu, cậu muốn ôm hắn nói hắn là một tên đầu gỗ, cậu muốn hắn làm đồ ăn, cậu muốn hắn bầu bạn với cậu ngay bây giờ.

“Tiểu đứm ngốc.”

Bên kia điện thoại thanh âm Quý Trạch tạm dừng một chút, tuy rằng hắn hiện giờ không thấy được Đường Văn, nhưng hắn có thể tưởng tượng ra, Đường Văn một ngày mệt nhọc về đến nhà, bật đèn lên, trong phòng chỉ là tịch mịch, cậu có bao nhiêu cô đơn. Nghe giọng cậu là hắn biết cậu đang khóc, mang theo chút ghen ngào, hắn nghe được lòng thêm đau. Đường Văn vẫn sống được vui vẻ, chính là, thời điểm mỗi mệt, tổng lại sẽ rất yếu ớt, cậu vẫn luôn là người cô đơn tịch mịch, bây giờ còn nghiêm trọng hơn.

Là hắn không tốt, hắn không nên vì công việc của mình quá bận mà rời cậu đi.

“Mệt mỗi phải đi tắm rửa, ăn một chút đồ ăn, rồi đi ngủ, ngoan một chút nha.”

“Em hôm nay làm cả một ngày xét nghiệm, căn bản chưa có thời gian ngồi xuống nghỉ ngơi nữa, ngay cả cơm trưa cũng tùy tiện ăn mấy miếng, vất vả đến khi tan tầm. Chính là về đến nhà rồi, trong nhà không khí lạnh như băng.”

Đường Văn tổ khổ với Quý Trạch, cậu mệt mỗi lắm, hai chân chỉ muốn gãy, thắt lưng cũng mỏi đến không đứng nổi, nhưng về đến nhà, cũng chỉ có thể tự nấu mì gói mà ăn.

Quý Trạch bỏ giấy bút trên tay xuống, bắt lấy áo khoác, cầm chìa khóa xe, đi ra ngoài, lúc vào được thang máy đột nhiên nghĩ tới hiệu di động sẽ bị ngắt, vẫn là đi thang bộ thôi, như thế hắn mới có thể cùng Đường Văn nói chuyện tiếp, cậu cần người làm bạn, nếu điện thoại bị cúp, cảm giác sẽ như bị cả thế giới vứt bỏ, ý nghĩ của đám văn nhân mặc khách luôn tinh tế mẫn cảm như vậy đây.

“Mệt đến không muốn ăn đồ ăn gì sao? Không thì làm chút đồ ăn đơn giản thôi, trong tủ lạnh anh có làm chút đồ ăn sáng mấy hôm trước, còn trong lò viba có ít đồ ăn đấy, em hâm nóng một chút rồi ăn đi.”

“Em không muốn cử động, em mệt muốn chết, em muốn ngủ thôi, không có anh ngủ không được, lúc sinh hoạt chung em còn không biết em muốn làm gì, chỉ có thể nằm trên sofa nhìn trần nhà ngẩn ngơ.”

“Vậy mở máy tính đi, xem tiểu thuyết của em, em nghe anh nói nha, tiểu thuyết của em hiện tại thực sự được hoan nghênh, được người ủng hộ rất cao, còn hai tháng, cuộc thi đam mỹ sẽ kết thúc, dựa vào điểm đánh giá của em bây giờ, em nhất định được vòng nguyệt quế. Em không phải từng nói xem tin nhắn sẽ làm tâm tình tốt hơn sao? Hôm nay tin nhắn rất nhiều, mở lên nhắn lại đi.”

Mở cửa xe, một tay lái xe, thẳng đường quốc lộ, hẩn đảo mắt tìm kiếm xung quanh, ở chỗ nào có bán đồ ăn đặc sắc, lúc này em ấy đang đói đến khó chịu, không thể để em ấy chờ lâu được, nói muốn tới nấu cơm cho em ấy không bằng trực tiếp mua đồ ăn ngon một chút cho em ấy.

“Thật sự xảy ra chuyện này sao? Em nếu có thể xuất bản tiểu thuyết, em sẽ không đi làm việc kia nữa.”

“Thật sự mà, cho dù là tiểu thuyết của em không đứng tên trong ba hạng, anh cũng muốn xuất bản sách của em, nhất định đưa em lên thành tác gia chuyên nghiệp, một đại tác phẩm gia chạm tới là phỏng tay.”

Đường Văn cười lớn, được Quý Trạch sủng ái vậy làm tâm cậu ngọt ngào.

“Em sẽ bị tất cả các tác giả khinh bỉ, nói em bám váy quan hệ để nổi danh, cùng anh không minh bạch.”

“Vậy em hãy viết tất cả tình cảm của mình vào tác phẩm, viết thành một tiểu thuyết thật hay, hấp dẫn thật nhiều người, đến lúc đó, tiểu thuyết nào được nhiều người ủng hộ nhất anh sẽ cho xuất bản. Anh lấy quyền làm việc riêng, rồi sao nào? Anh không thể cho vợ yêu đạt được tâm nguyện thì còn tính làm người yêu tốt như thế nào? Vợ yêu à, yêu anh đi, em vừa được danh vừa được tiền nha.”

Chậm rãi dỗ dành cậu, trong lòng hẩn, Đường Văn chính là tiểu hài tử cần tình yêu gấp đôi, nên hẩn sủng ái cậu, vui vẻ như ăn mật ngọt.

Dừng xe, đi vào khách sạn, nhìn thực đơn, chọn vài món đồ ăn Đường Văn thích, ghi lên giấy ý bảo gói lại cho hẩn, làm ơn nhanh một chút.

Lúc này hẩn đang an ủi Đường Văn, còn đang làm việc này chỉ sợ người bán hàng nói chuyện quấy rầy hẩn, ngay sau khi viết xong, người bán hàng thấy vị tiên sinh (dở hơi) này không hạ điện thoại xuống, cười rất ôn nhu, nói chuyện nhỏ nhẹ ngọt ngào, nhất định là đang nói chuyện với người yêu, hiểu rõ tình hình, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị.

Một lúc sau, Quý Trạch đem đồ ăn ra, lại lên xe đi.

“Àn, thấy chưa? Anh thích nhất tin nhắn kia, cái tên tận chân trời nào đó không biết là ai nhắn lại, hẩn lại còn nhảy nhót khi đọc chương H em viết chứ, còn nói em lược giản chương H quá, đến đoạn nhân vật hai người thân mật trong văn phòng, viết có chút không cẩn thận, phải bổ sung thêm. Em viết đi, anh sẽ bật đèn xanh cho em, sẽ không cắt chương H của em đâu.”

Đường Văn tâm tình sau khi đọc tin nhắn liền tốt lên nhiều lắm, bên tai còn vang lên thanh âm của hẩn, tâm tình cô đơn cũng nhanh chóng biến mất.

Quý Trạch phóng rất nhanh, mau chóng đến dưới nhà cậu, thở dài một hơi, hoàn hảo, Đường Văn vẫn đang được hẩn an ủi.

Chạy nhanh cầm theo đồ ăn này nọ lên lầu, lặng lẽ mở cửa, Đường Văn là một tên ngốc, đã sớm nói qua rồi, cậu còn đang ôm điện thoại, dù Quý Trạch đã ngay sau lưng cậu, vậy mà đầu còn chưa thềm quay lại, vẫn ôm điện thoại nói với Quý Trạch.

“Người đó vẫn như cũ nhắn lại tin rất thú vị a, hẩn nói nếu em mà ngược đãi nhân vật, hẩn sẽ khóc đến chết, hẩn dám ury hiếp em chứ.”

“Đúng vậy, nếu em còn làm việc đến nửa sống nửa chết, anh cũng sẽ khóc đến chết.”

Đường Văn cảm thấy có chút kỳ quái, thanh âm đột nhiên trở nên gần quá, sao lại thế này?

Quý Trạch xuất kỳ bất ý, cúp điện thoại, Đường Văn vẻ mặt buồn bực nhìn di động, vì cái gì đang êm đẹp lại cúp điện thoại??

Quý Trạch thấy cậu vậy thật đáng yêu vô cùng, thật sự chịu không nổi, trên mặt cậu hung hăng hờn một cái, Đường Văn chỉ kịp kêu lên một tiếng.

14. Chương 14

Hầu hạ Đường Văn ăn uống no say, cậu vẫn ngất ngưởng cười meo meo, Quý Trạch có chút buồn cười, dọn dẹp phòng khách sạch sẽ, gọt hoa quả, đưa tới trước mặt cậu.

“Sao nào? Cảm động không? Bất ngờ nhìn anh từ trên trời rơi xuống.”

“Quý Trạch, anh là người rất tốt.”

Quý Trạch ngồi cạnh cậu, kéo cậu ngã lên vai hắn.

“Yêu anh thêm chút nào chưa? Đã muốn sống cùng anh chưa? Chỉ cần hai đứa mình sống cùng nhau, anh mỗi ngày sẽ về nhà nấu cơm này, giặt đồ này, đem em hầu hạ thật chu toàn. Còn em cũng sẽ không còn thấy cô đơn nữa.”

Đường Văn vẫn tiếc cuộc sống độc thân của cậu lắm, cùng một người sống chung, ngày đêm làm bạn, mâu thuẫn sẽ sớm có, rồi đến lúc đó, tình yêu sẽ không còn tốt đẹp như trong mơ nữa.

.

Nhìn thấy cậu vẫn chần chừ, Quý Trạch cũng không để ý nữa, vỗ vai cậu, giúp cậu bớt bối rối, cho dù bây giờ chưa đáp ứng, hắn cũng không cưỡng ép cậu, điều này chỉ chứng tỏ hắn biểu hiện còn chưa đủ, cần yêu thương cậu gấp bội, thì cậu mới hiểu rõ tâm của hắn.

“Em hôm nay còn muốn viết tiểu thuyết nữa không? Nếu muốn, thì viết nhanh đi, viết xong thì nghỉ ngơi, mệt cả ngày rồi, nếu không thì nghỉ một ngày nhé?”

“Hôm nay viết H chương, em không thể không phúc hậu một chút nha, ngày hôm qua viết đoạn đầu H chương rồi, hôm nay mà không cho đọc giả một chương H thống khoái, bọn họ còn không đem em ra làm thịt sao?”

“Vậy em phải làm nhanh nhé, anh làm em ít thức ăn khuya, em viết xong ăn một chút rồi đi ngủ.”

“Em không có thói quen ăn đêm, anh đi làm việc của anh đi, em làm hai giờ là xong hết.”

Đường Văn xoa tay, muốn bắt đầu luôn, Quý Trạch cũng không muốn làm phiền cậu.

Đóng cửa lại, để Đường Văn yên tĩnh viết tiểu thuyết, Quý Trạch mở máy tính ra làm việc tiếp, một lúc sau ngẩng đầu lên xem đồng hồ thấy đã hơn một giờ rồi, Quý Trạch đứng lên, đến bếp rót một ly sữa nóng, cầm theo mấy miếng điểm tâm cho cậu.

Lặng lẽ mở cửa ra, Quý Trạch ngẩng ngẩng cả người.

Trong phòng, Đường Văn không hề viết tiểu thuyết, mà cậu đang hưng phấn bưng bưng xem phim, là xem phim, nhưng mà, trong phim hắn thấy hai diễn viên đang làm một cuộc vận động kịch liệt, không mặc đồ, tiếng thở dốc không ngừng, làm người ta sôi trào nhiệt huyết.

Đường Văn tắt đèn tối thui, chuyên tâm chăm chú xem phim, vẻ mặt như đang nghiên cứu GV.

Không phải đang viết tiểu thuyết sao? Vậy mà giờ xem cái này? Hơn nửa đêm hôm rồi, cậu tuổi trẻ nam nhi cường tráng, không sợ xem mấy thứ này rồi nổi hỏa dục hay sao?

Còn nói hôm nay phải viết H chương, chẳng lẽ cậu muốn xem GV để viết H chương?? Quý Trạch cười cười, Đường Văn thật tài hoa nha.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, đưa sữa tới trước mặt cậu, liếc qua tập giấy của cậu, mở ra, hần thấy một bên cậu dùng bút ký vẽ tư thế còn một bên dùng bộ dáng nghiên cứu tinh thần rất chuyên chú, nếu bỏ mấy tính đi, hai người ở tư thế đối mặt này, giống y như bạn học đang ngồi trên giảng đường với nhau.

“Viết được nhiều chưa?”

“Mới được một nửa, em đang xem tư thế của bọn họ, lần đầu H của họ em tính dùng tiền vị, nhưng lần này em không thích tư thế đó lặp lại nữa. Thực ra, em đang nghĩ một tư thế nào đẹp hơn một chút, lúc xâm nhập phải có một niềm hạnh phúc vui sướng, còn có sự lãng mạn nữa, không mang nhiều ***, nhưng muốn người xem xúc động, chương H này phải thật kỹ thuật, nếu viết mà chỉ thấy nhục dục, thì thà đi viết tiểu thuyết cấp 3 cho xong. Đam mỹ tiểu thuyết không thể thiếu H, nhưng H cũng không được quá đà.”

Tất cả độc giả đều yêu thích H của Đường Văn quả thật là rất đúng đắn, ngay cả hần xem xong cũng rất xúc động, tiểu thuyết của cậu có nhiều điểm xuất sắc, giống như chính cậu cũng nói, đam mỹ không thể thiếu H, nhưng H mà quá đáng thì chẳng khác gì tiểu thuyết đồi trụy, sẽ rất thấp kém, cũng không còn là tiểu thuyết mỹ cảm nữa.

“Em cố lên, anh sẽ chờ để xem.”

Quý Trạch không đi ra ngoài, đến bên gần giường cậu, hần cũng cô đơn nhàm chán nhiều ngày, bây giờ ở đây lại xem GV, thôi thì coi như xem phim điện ảnh vậy. Chỉ hy vọng hần xem xong, không phát dục hỏa là được.

Hần cũng từng sống chung với một người đàn ông, cũng từng phát sinh vài lần 419 (tình một đêm), tất nhiên cũng biết mùi vị, nếu không phải vì thương Đường Văn, muốn tình cảm hai người thêm gắn bó, hần đã sớm nghĩ cách ăn Đường Văn rồi.

Trên màn hình chiếu thân thể đang rên rỉ ư ư a a gì đó, khiến hần có chút xúc động.

Nương theo ánh đèn, thấy Đường Văn mặc dù đang chuyên chú xem GV để nghiên cứu, nhưng cái lỗ tai thì đỏ hồng hần lên?? Hóa ra cậu xem mấy thể loại này cũng biết thẹn thùng a.

Quý Trạch có chút buồn cười, lần trước hần nghe trong điện thoại thấy âm thanh này còn tưởng Đường Văn đang vận động chứ, nếu không vì cậu đã nói cậu chưa từng biết yêu là gì, thì hần sẽ nghĩ cân thân kinh bách chiến lắm, bây giờ mới thấy, hóa ra cậu xem mấy thể loại này cũng sẽ thẹn thùng đấy. Không phải mỗi lần viết H chương cậu đều tham khảo thể loại này sao? Không nói là thân kinh bách chiến, cũng không có kinh nghiệm thực sự nhưng cậu nhìn cũng không trẻ không già, vẫn vô cùng đơn thuần.

Quý Trạch lặng lẽ lại gần cậu, khẽ thổi một hơi vào lỗ tai cậu.

“Sao nào? Có thấy cảm giác gì chưa?”

Đường Văn thân thể cứng ngắc, rồi mới hung hăng đẩy hần ra.

“Về phòng anh đi, đừng ở đây quấy rầy em, anh làm ảnh hưởng linh cảm của em bây giờ.”

“Chỉ có người đã lạc vào cảnh giới kỳ diệu mới biết loại vận động này có lạc thú như thế nào. Em có muốn anh dạy cho em một chút không, để em viết không khuyết mất tình cảm.”

“Anh cút đi, có lạc thú cái quái gì, em không cần đâu.”

Bàn tay Quý Trạch lặng lẽ lần mò lên thắt lưng cậu, xoa xoa một chút, có chút thịt chỗ này nha, sờ sờ thấy mềm mềm, hần thích chí.

Hôn một cái, ôm cậu đung đưa thân thể cậu.

“Dù viết hoa lệ thế nào cũng sẽ không khiến bản thân xúc động, em phải thường xuyên trải qua cảm giác này mới thấy được, em viết H mà bản thân em cũng không thích chút nào, cho dù là mọi người có nói em viết hay lắm, em cũng không cảm nhận được đâu. Đó là vì chính em chưa nếm quá mùi vị nơi đó, em nha, cần phải biết khai phá thật tốt mới được.”

Đường Văn ngây ngẩn cả người, sao anh ấy biết được nhỉ? Cho dù cậu được độc giả khen ngợi, cậu viết H rất khá, nhưng mà chính bản thân cậu không thấy hài lòng, hoa ra, nguyên nhân là như thế sao? (đã trúng ma ngôn xảo ngữ của anh Trạch)

“Cho nên, chúng mình thử xem thế nào, em có thể thử nghiệm một phen.”

Đường Văn gương mặt đỏ bừng, thiếu chút bật máu, không nghĩ bây giờ mình sắp thất thân.

“Anh đúng là đại sắc quỷ.”

Đường Văn la ó, vừa định đứng dậy đá hấn một cước, đã bị Quý Trạch ôm vào lòng, áp chế môi cậu, lập tức làm Đường Văn bắt mất thần trí, ngơ ngác ngác bị hấn ôm lên giường, lúc hoàn hồn sau nụ hôn mãnh liệt của hấn, cậu phát hiện quần áo đã bị cởi sạch.

Giây dụa muốn thoát thân, nhưng mọi sự chống cự đều bị Quý Trạch ép lại.

Ngay cả tiếng kêu gào của cậu cũng bị Quý Trạch hôn làm nghẹn ở trong họng, mà kêu lên chỉ có thể là thanh âm ư ư a a giống như trên máy tính đang chiếu.

Sau đó, có người đã bị mò mẫn đến thần hồn điên đảo.

Sau đó, truyền đến một tiếng cười nhẹ, kêu hai tiếng Vợ yêu, rồi bảo bối ơi, ngoan một chút, ngoan một chút để anh ăn nào, chịu một chút là có thể biết được tư vị này như thế nào.

Sau đó, truyền đến một tiếng hét thảm, vô cùng thê thảm, tiếng hét cực lớn, sau đó lập tức bị chặn lại.

Lại sau đó, truyền đến tiếng ư ư a a, không được nữa, thả em ra, ư ư, a a, anh là đồ cầm thú, vân vân linh tinh này nọ.

Lại tiếp tục sau đó, giường kêu cọt kẹt, không ngừng rung động.

Vang khắp phòng sau đó, thanh âm kêu to dần trở nên khàn khàn, chỉ nghe rõ một câu, anh mà không dừng lại, con mẹ nó em sắp chết rồi nè!

Khắp nơi khắp nơi sau đó, khụ khụ, đêm quá giờ tỵ, vận động không có dừng lại.

Chúc mừng Quý Trạch, đã ăn cho bằng sạch.

15. Chương 15

Lại nói, cuộc vận động này tới quá nửa đêm mới kết thúc, cái tên hỗn đản ăn được món ngon liền liếm mép thỏa mãn, cẩn thận đứng dậy, khê hôn nhẹ lên mặt Đường Văn.

Đường Văn cố gắng dồn hết sức tàn mới có thể nâng được chân phải lên, hung hăng đá vào bụng Quý Trạch.

Quý Trạch kéo chân cậu lại, hôn lên, cười lớn, đắc ý đắc đắc.

“Em mà không cẩn thận anh sẽ lại giúp em thử nghiệm một lần nữa, mùi vị cũng không tệ há, em xem đi, so với việc bản thân tự giải quyết lúc xem GV thì tốt hơn là cái chắc, lần sau em viết chương H mà không có cảm giác, nhớ tìm anh, anh sẽ cho em ngập tràn cảm xúc.”

“Anh cút đi.”

Đường Văn lúc này ngay cả xoay người cũng khó, mẹ nó, ngày mai đi làm thế nào bây giờ? Thất lưng cậu đều bị tên hỗn đản này bẻ cong veo rồi.

Quý Trạch hôn nhẹ cậu, đi đến nhà tắm mở nước, hấn muốn giúp cậu tắm rửa một chút, thư giãn sẽ bớt đau cơ hơn.

Lúc hắn quay lại phòng ngủ, lại thấy Đường Văn đang gồng gượng mặc đồ ngủ, tùy rằng trong quá trình mặc đồ này, chỉ cần cậu cử động một chút thì đau đến nhe răng trợn mắt, miệng không ngừng mắng mỗ Quý Trạch là hổ đói, là cầm thú, là tên đại đại hỗn đản, cứ gây sức ép cho cậu.

“Mau mau nghỉ đi, em muốn làm gì, thì nói với anh một tiếng là được.”

“Em phải viết tiểu thuyết, anh tránh ra đi, đừng cản trở, tiểu thuyết hôm nay chưa có tải lên này.”

Đẩy hắn ra mang theo chút giận dữ, nói ăn thì cứ ăn, làm gì mà gây sức ép cậu thành cái bộ dạng này? Cuối cùng cũng biết, trong tiểu thuyết nói tiểu thụ sau khi bị tiểu công áp một cái, sẽ phải nằm lên giường vài ngày, cậu còn tưởng là do mấy tác giả nữ đem nam nhân thành nữ nhân, đại nam nhân, có chút đau đớn ấy thì xá gì. Điều kiện đầu tiên là tiểu công phải ôn nhu chăm sóc, không được ăn tươi nuốt sống người ta, vậy thì tiểu thụ ngày hôm sau có thể đứng lên bình thường rồi. Nhưng Quý Trạch lại là dạng người ăn no lại ăn nữa, ăn đến không ăn được nữa mới chịu thỏa mãn, thân thể tiểu thụ suy yếu là chuyện đương nhiên rồi.

“Chờ em khôi phục thân thể chút rồi nói sau đi, lần đầu tiên của tình huống này em phải nghỉ ngơi vài ngày mới có thể bớt đau được, Chờ em hoàn toàn bình phục rồi sẽ viết, bằng không, có thể sẽ khó chịu lắm.

“Viết theo hợp đồng mà, mỗi tuần đều phải viết, cuối tuần này viết thêm hai lần nữa mới được nghỉ ngơi, hợp đồng đã ghi rõ là em vi phạm sẽ bị trừ tiền, em còn chưa kiếm được tiền nhuận bút mà đã bị trừ tiền thì chết.’

Quý Trạch đắp chăn cho cậu, vỗ về cậu một chút.

“Ngoan, đừng nghĩ mấy chuyện này nữa, trang web này không phải của anh sao? Anh chỉ cần nói với biên tập một tiếng để em nghỉ ngơi mấy ngày là được, không cần cứ theo qui tắc này nọ, cũng không trừ tiền của em đâu. Hơn nữa, em sợ cái gì, em mà bị trừ tiền, anh sẽ đưa toàn bộ tiền lương với cổ phần công ty cho em, em muốn xài thế nào đều được hết. Người đã là của anh rồi, vậy của anh cũng là của em.”

“Em không muốn được đặc cách cái gì hết, làm vậy khiến mọi người sẽ nghĩ em là kẻ chuyên dựa vào anh mới có thành tích, đối với em đây là một kiểu vũ nhục.”

Quý Trạch thở dài.

“Qui tắc của đám văn nhân đều thanh cao như vậy phải không nhỉ? Làm như dính chút quyền thế là làm bẩn tác phẩm của em vậy, em với mẹ anh giống nhau như đúc, anh tính đem tập văn xuôi của mẹ đi xuất bản, bà ấy liền mắng anh nói anh không biết thưởng thức tài hoa của bản. Bà sẽ không dựa vào bất cứ ai để thành công, vậy mới coi là cống hiến tài hoa của bà. Quay nguyên một vòng lớn, văn của bà chả phải anh là người xuất bản sao? Anh không phải chỉ nghĩ đó là mẹ anh thôi đâu, em là vợ anh, anh mới muốn giúp đỡ hai người vì tài hoa thật sự đó chứ, anh giúp em còn vì thương em nữa, em không được hiểu sai con người anh.”

Đường Văn biết hắn thương cậu, nhưng cậu không muốn bị người ta nói cậu lấy quyền mưu tư. Cậu ngoan ngoãn dựa vào vòng tay hắn, giống như chú mèo nhỏ.

“Em cũng biết làm người rất khó. Hơn nữa, các độc giả đều chờ tiểu thuyết của em, em không thể mặc kệ bọn họ được, em sẽ bị họ mắng cho thối đầu mất.”

“Nhưng em đâu ngồi được, hiện tại em không thể nào ngồi lên ghế đâu, em mà ngồi viết hai giờ sẽ phải nằm ba ngày đấy, thôi để ba ngày sau viết đi.”

Đường Văn lắc đầu không muốn, chậm mang đồ ăn thức uống cho độc giả, rất thiếu đạo đức, đang viết H nửa chừng mà bỏ thì chính cậu cũng khó chịu.

“Quên đi, nghe anh này, em nằm trên giường, đọc nội dung tiểu thuyết, anh phụ trách đánh chữ, phụ trách tải truyện, em nghĩ tốt tiểu thuyết đi, viết một giờ là được nửa chương rồi.”

Đường Văn mặt mày hớn hở, trên mặt hắn hôn chụt mấy cái liền, làm Quý Trạch sung sướng như hoa nở, ngồi trước máy tính, mở chương đang viết, quay đầu lại nhìn Đường Văn.

Đường Văn tựa nửa đầu vào đầu giường, đắp chăn mắt hơi híp lại, nhìn thoáng qua chương văn.

“Đôi môi anh như cánh hoa nhẹ nhàng hạ xuống xương quai xanh của cậu, anh luôn cảm thấy xương quai xanh của cậu thật vô cùng duyên dáng, làm anh lưu luyến rời đi, đầu lưỡi mang theo chút nước hạ xuống vành tai cậu, tinh tế cần nhẹ, chậm rãi dùng răng nanh giúp cậu thả lỏng lại mang theo chút đau đớn, làm anh hôn cậu cả nửa giờ cũng không chán.”

Quý Trạch trong lòng mặc niệm, ngón tay đánh bàn phím rất nhanh, đánh từng từ từng từ cậu đọc.

“Cần nhũ đầu trước ngực cậu, làm nụ hoa nho nhỏ đó nở rộ như đóa hoa tươi thắm, nở rộ trên môi anh, đóa hoa nhiễm chút nước lại càng thêm dịu dàng, càng thêm hồng thắm dựng thẳng, trên làn da trắng nõn của cậu, thật giống như một đóa hoa hồng mai, đẹp đến mức anh điên đảo tâm hồn.” (Tía má ơi!! Có ai cứu ko?)

Đường Văn nhắm mắt lại, cậu vừa nói lại không tự kiềm chế được nhớ lại mấy giờ trước, Quý Trạch cũng làm động tác đó với cậu, làm cậu mặt đỏ tim đập.

Quý Trạch yên lặng cười, một chi tiết nhỏ cũng sẽ khiến cậu phải liên tưởng nhiều lắm đây.

“Tay cậu ôm lấy đầu anh, giống như đang kháng cự mà cũng giống như không muốn buông tay, người nam nhân này, cậu yêu anh nhiều năm rồi, đến bây giờ mới có thể ôm anh, loại biểu đạt này chứng tỏ tình ý của hai người, cũng chỉ có giờ phút thể xác và tinh thần giao hòa với nhau, mới có thể minh chứng một điều, anh, ngay giờ phút này, đang bên cạnh cậu.”

“Anh cũng sẽ ở bên cạnh em, mãi mãi ở bên cạnh em.”

Quý Trạch nói một nhỏ một câu. Trong câu truyện này, Đường Văn để hai nhân vật chính vốn là bạn học với nhau từ nhỏ, rồi đến lúc tiến vào xã hội, sau lại bị chia xa, đến khi có thể gặp lại, ôm ấp chính là cách biểu đạt tình ý của họ, mới có thể quý trọng nhất. Nói tóm tắt vài câu ngắn ngủn, nhưng trong tiểu thuyết, tiểu thụ chịu đựng lo âu thấp thỏm, cuối cùng có thể gặp lại, là người vô cùng kiên định chờ đợi khát vọng.

“Anh đánh máy đi, đừng có đánh ngang suy nghĩ của em.”

Không cần phải thổ lộ với cậu, nếu không cậu không có cách nào mà viết đủ chương truyện hôm nay.

“Chỉ có giờ phút này, mang theo đau đớn giao hòa, mới có thể chứng minh anh sẽ không rời đi, lời thể của cậu mới có thể thành hiện thực. Người yêu của cậu, anh lại dùng sức một chút, cho dù có đau đớn cũng vì muốn cho cậu, cho cậu cảm giác đau đớn mới có thể hạnh phúc cùng một chỗ với anh.”

“Vợ yêu của anh à, chỉ có thể sống cùng với em, chúng ta mới có thể đạt được hạnh phúc.”

Quý Trạch quay đầu lại nhìn cậu một cái, cười với cậu, làm Đường Văn đỏ mặt.

Không phản ứng lại, cậu tiếp tục nói cho xong tiểu thuyết.

“Khi tăng hơi mỏng kia mờ đi, thì sẽ không còn điều gì ngăn cản chúng mình chân chính tương thông, không cần dùng bất cứ cái gì hết, đừng để em không thể cảm nhận chân thật về anh, thời gian chờ đợi quá dài đã làm em không muốn chờ thêm một chút nào nữa, hãy làm em vui vẻ, hãy nhanh khiến cho em cảm nhận được anh đang ở bên trong cơ thể em.”

“Phải thêm dấu ngoặc kép không?”

“Có, phải thêm dấu ngoặc kép, đây là lời cậu ta nói, lời trong lòng í, nói ra sẽ khiến tiểu công thêm kích động, Trần H này tăng thêm vài phần không khí cho xem.”

“Quả thật là đã tới thời điểm cực đại rồi, em mà nói ra những lời này, anh lập tức điên luôn. Đừng nói là ngày mai em không dậy được, anh sẽ cho em một tuần cũng không xuống được giường.”

Đường Văn ném cái gối về phía hắn, Quý Trạch mới chịu ngoan ngoãn đánh đoạn văn này.

“Thời điểm anh tiến vào mang theo đau đớn xé nát, nhưng loại đau đớn này làm cậu bật cười, cuối cùng, bọn họ cũng có thể dung hợp, cho dù có đổ máu, cho dù ngày chờ đợi thật gian nan, cậu cũng chịu được hết, hiện giờ, hai người đã có thể cùng một chỗ, thật muốn mãi mãi duy trì tư thế này, đến khi chết mới buông xuống, thật tốt biết bao, ít nhất, hai người họ có thể dung hợp đối phương trong cơ thể, đến chết cũng không tách ra.”

Tiếng đánh chữ cạnh cách dừng lại, Quý Trạch chờ đợi, Đường Văn định viết tiếp câu gì nữa, nhưng hẳn chờ đến năm phút đồng hồ, Đường Văn sau lưng cũng không thấy nói năng gì.

Cậu không muốn tiếp tục viết thêm nữa sao?

Quay lại, cậu đã dựa hẳn đầu xuống gối, rơi vào giấc ngủ nặng nề.

Vận động đến hơn nửa đêm, còn miễn cưỡng bản thân viết tiểu thuyết, còn đi làm cả ngày, có thể không mệt sao?

Quý Trạch lặng lẽ đắp lại chăn cho cậu, đem tay cậu bỏ vào chăn, hôn lên trán cậu. Lúc này mới khẽ khàng nói.

“Em đã say ngủ bên cạnh anh, nhìn thấy gương mặt em lúc ngủ thật giống một thiên sứ tinh khiết, nhìn thấy em ngay cả khi ngủ cũng không buông tay anh, anh hôn lên trán em, trong lòng chan chứa xúc động. Anh thầm cảm tạ ông trời, đem em đến trước mặt anh, anh cảm tạ tất cả thần linh trên đời, đã để chúng ta yêu nhau, cảm ơn em, trong sinh mệnh cô đơn trống vắng của anh, vì có được em mới có thể hạnh phúc. Em yêu của anh, anh yêu em, chúng ta ở cùng nhau nhất định sẽ hạnh phúc. Vì chúng ta không thể tàn nhẫn không cho đối phương hạnh phúc, chỉ có thể thấy em anh mới có được nụ cười, anh mới có thể có cảm giác, trời sao có thể xanh trong đến vậy, mọi thứ có thể tốt đẹp như vậy. Bao nhiêu đau khổ lẫn hạnh phúc, trong đêm nay đều tan biến, chúng ta sẽ bảo vệ lẫn nhau, làm bạn với nhau, cuộc đời chúng ta, vì có đối phương nên mới tồn tại, mới có thể muôn màu muôn vẻ.”

Quý Trạch đánh nốt truyện rồi tải lên, đóng máy tính lại, ôm lấy Đường Văn, ôn nhu hôn lên gương mặt cậu.

“Vợ yêu của anh, cuộc sống của chúng mình vì có đối phương nên mới tồn tại, mới có thể càng thêm tốt đẹp, chúng mình cùng nhau mới có thể làm hạnh phúc tồn tại.”

16. Chương 16

Ngày hôm sau, Đường Văn mở tiểu thuyết của cậu ra, phát hiện tin nhắn để lại càng lúc càng nhiều, nhưng lại xuất hiện một vấn đề.

Chương H cậu viết vẫn được hoan nghênh như trước, nhưng mà, có rất nhiều tin nhắn độc giả thắc mắc, cái chương H này có chút không giống với văn phong trước đây của cậu, độc giả “Mây nơi chân trời” thì nhắn trực tiếp hỏi đoạn tiểu thuyết trước tiểu thụ luôn trong quan điểm sâu khổ vì tình yêu, cho dù là H chương cũng là miêu tả cẩn thận từ phía quan niệm thân thể tiểu thụ phải chịu đựng, cái chính là, văn ngày hôm qua cậu viết hoàn toàn lấy từ phía tiểu công mà viết ra quan điểm, nhân vật chuyển biến đột ngột, có phải tác giả cũng vì có người yêu rồi mới lấy góc độ chính xác hơn không, nhân vật đột nhiên chuyển biến chẳng lẽ đã có quan hệ gì đó với tiểu công rồi, có phải ngày hôm qua mới đi công ai.

Đương nhiên, người ta còn mang theo giọng điệu trêu chọc đùa cợt hỏi, hỏi cậu vì sao mà chuyển biến quan điểm thế, nhưng mà trong đầu Đường Văn thì nghĩ, bọn họ đúng là thần thám mà, mắt độc giả đúng là sang như tuyết, thế nhưng sao cậu dám nói, hôm qua cậu là bị người ta công.

Tiểu thuyết của cậu hôm qua có thay đổi gì sao? Cậu nhớ rõ cậu mơ màng nói xong nội dung rồi thì sau lại chẳng nhớ gì nữa, giống như cậu không có thay đổi lập trường, nằm trong lòng nam nhân, bị nam nhân kia đặt dưới thân, luôn khiến cậu thấy xót xa đau lòng thay nhân vật chính, nên mới thiên vị một chút. Vậy là viết tiểu thuyết cũng là xuất phát từ lập trường tiểu thụ.

Có cái gì bất đồng sao? Mở truyện ra, phát hiện tiểu thuyết hôm qua tải lên hoàn toàn căn bản không giống với cách cậu viết, cũng không phải không diễn đạt được nội dung cậu muốn viết, tuy rằng cũng không sai nhiều, năng lực viết cũng tốt lắm, cũng khá phiền tình, nhưng hoàn toàn không phải ý tứ của cậu.

Nhất định là Quý Trạch, nhất định là do tên quý này viết mà, hôm qua anh ăn no uống no, nhất định là đem thể nghiệm thực tế viết lên rồi.

Bất quá đúng thật là cậu thích nhất mấy câu cuối, người yêu nhất của anh, cuộc sống vì có em mà càng trở nên hoàn mỹ hơn.

“Về sau anh đừng thêm nếm truyện của em nữa, độc giả nhấn lại nói tiểu thuyết hôm qua rất kỳ quái, còn hỏi em mới công ai xong à?”

Quý Trạch cười, đưa cho cậu chén cháo.

“Anh thích giúp em đánh chữ, bản tiểu thuyết này cũng có một phần công lao của anh, nếu nói tiểu thuyết của tác giả là do tâm huyết kết tinh, nhân vật chính là đứa con của tác giả, tiểu thuyết của em có hai đứa nhỏ lận, anh cũng có phần, vậy đứa con của em cũng là con anh, chúng ta là hai ông bố, có được hai đứa con trai này, cũng thật thành công.”

Hắn lại hưởng về phía hạnh phúc thở dài.

“Anh thật hy vọng hai đứa con nhà mình có thể được hạnh phúc, đúng là trong tất cả ngôn từ tốt đẹp nhất, câu tuyên ngôn tình yêu này là hay nhất. Ba ba của đứa nhỏ à, em nên thiện lương một chút, đừng có ngược đãi hai đứa con của chúng ta.”

Đường Văn cầm hai chiếc đĩa trên tay run run, cuối cùng nhịn không được phi một cái bay đến trên đầu Quý Trạch, thuận tiện cầm bát lên, anh mà còn nói hươu nói vượn, cái bát này liền bay theo cái đĩa.

Quý Trạch đưa cho cậu cái thìa.

“Ba ba của đứa nhỏ à, em mau ăn cơm đi, đừng nóng giận mà.”

“Em lập tức viết cho tất cả độc giả biết, hôm qua người viết H chương là một tên đại đại hỗn đản, mặc kệ chuyện của em.”

“A? vậy họ hỏi vì sao có thể thêm nếm vào tiểu thuyết của em, rồi vì sao muốn thể còn giúp em viết tiểu thuyết? Nếu bọn họ mà hỏi thêm vì sao muốn thể rồi còn ở lại chỗ này? Em sẽ trả lời thế nào? Là vì hôm qua không có hạ được ai, là bị người nào đó công? Nếu tin này lọt ra ngoài, em nghĩ độc giả có thể điên luôn hay không? Mới đây họ sẽ biết em là nam nhân, tất cả độc giả có khi sẽ giống y như anh nghĩ trước đây, sẽ hỏi em có phải đồng tính luyến ái không, mới có thể viết tiểu thuyết đam mỹ. Em nói có tên hỗn đản giúp em viết tiểu thuyết, bọn họ sẽ liên tưởng thế nào? Suy nghĩ của đám đam mỹ lang kia chính là vô cùng phi thường nhé.”

Quý Trạch cười tủm tỉm.

“Anh thật sự không muốn công khai quan hệ của chúng ta, anh đang nghĩ, chờ chúng mình kết hôn, ở website thư viện sẽ làm bốn chữ biểu ngữ màu đỏ, ghi là, đam mỹ tiểu thuyết Mặc Văn đã trở thành ông chủ thứ hai của thư viện Mộng Thành, hãy chúc mừng Mặc Văn cùng ông chủ thư viện kết hôn, khai sáng đồng tính luyến ái, đam mỹ tiểu thuyết giới, đồng thoại chân thật nhất.”

Đường Văn nghiêng răng nghiêng lợi, cái con sói khoác lột dê này, đồ hồ ly tinh, chỉ biết tính kế với cậu.

“Anh, về sau còn dám chạm vào tiểu thuyết của em, em cho anh hai cái vuốt.”

Quý Trạch chính là cười, không chạm? Việc này là không có khả năng, cậu viết tiểu thuyết đúng là có chút nghiệm rồi, đặc biệt giúp cậu viết này nọ, trong tiểu thuyết của cậu biểu đạt tình cảm của mình, tuy cái nhìn bất đồng, nhưng lại có thể dung hợp cùng nhau, trong văn của Đường Văn thường có tư tưởng ngược, hẳn chỉ cần thêm chút hạnh phúc thôi cũng chẳng có gì không đúng. Há há, có khi đó là cơ hội, mỗi lần đem cậu làm sạch sẽ, cậu sẽ chẳng có sức lực viết tiểu thuyết, đến lúc đó, hẳn có thể giúp cậu đánh chữ, cũng có thể giúp cậu viết thêm H văn, thể nghiệm tư vị ăn Đường Văn, thật sự là quá tốt.”

“Ba ba đứa nhỏ à, hộ chiếu của em ở đâu?”

Lông mày Đường Văn run rẩy, cậu thật sự muốn phun cháo này lên áo Quý Trạch đích quần áo, ghê tởm không chịu nổi? Hai gã nam nhân to đùng ở cùng nhau, còn bị hắn nói thành ba ba đứa nhỏ? Sao hắn không chịu sinh một đứa nhỏ cho cậu xem coi.

“Làm gì?”

Đường Văn đập bát, vẻ mặt tức giận.

“Bà nội đứa nhỏ đó, cũng chính là mẹ anh, vẫn nhớ anh nhưng anh không có thời gian về, em thân thể cũng đỡ hơn, anh cũng có vài ngày nghỉ, muốn đưa em đi xem bà nội đứa nhỏ. Bà nội ấy, em vẫn nên gọi là nhạc mẫu cũng được, bà ấy rất muốn gặp em, đừng làm cho bà nội thất vọng nha.”

“Anh có chịu thôi đi không, cứ nói thêm ba ba đứa nhỏ hay bà nội đứa nhỏ là em trở mặt đấy.”

A A, con mèo nhỏ phát uy, lông mao đều dựng cả, nhìn sao mà đáng yêu thế.

“Được được, không nháo nữa, em không phải nói ở nhà hoài có chút phiền lòng sao? Chúng ta đi đến Đài Loan chơi, thuận tiện gặp mẹ anh, em cũng du ngoạn Đài Loan một lần, phong cảnh cũng đẹp lắm.”

Tính kế gì đây? Thật sự là gặp cha mẹ?

“Chúng ta giữ mối quan hệ kiểu này không được sao? Em sợ, lỡ mẹ anh tức giận, chúng ta thật xấu hổ lắm.”

Quý Trạch lần này không cười nữa.

“Xấu hổ? Em là người yêu của anh, chuyện này nhất định phải nói cho người trong nhà biết, anh không định ủy khuất em, để em theo anh không danh không phận, nếu anh bị mẹ anh bức kết hôn thì làm sao bây giờ? Việc này sẽ gây tổn thương nhiều cho em? Tuyệt đối không được, chúng ta yêu nhau, nhất định phải thông báo cho bọn họ biết, dù họ không đồng ý, thì họ cũng phải hiểu, anh đã có người yêu.”

“Em thật sự không cần đâu, thật đấy, chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ là được, không cần hô cho cả thế giới biết đâu, sao phải chọc họ mất hứng, anh về một mình đi, không cần lo cho em.”

Quý Trạch vuốt tay cậu, đặt lên môi hôn.

“Anh phải làm cho tất cả thân thích bạn bè chứng kiến anh cùng em trao lời thề cùng nhẫn cưới, anh phải kết hôn, anh muốn cho tất cả mọi người biết.”

Hôn lên ngón áp út của cậu, tin rằng không bao lâu nữa, trên tay cậu sẽ có đeo lên chiếc nhẫn cưới của hai người, hơn nữa, chiếc nhẫn này sẽ không bao giờ bị tháo ra.

“Nếu mẹ anh phản đối, rồi cứ thế mà sinh bệnh thì làm sao bây giờ?”

“Không sao, trong nhà có bác sĩ gia đình.”

Đường Văn trừng mắt nhìn hấn một cái, chẳng bao giờ chịu nói một câu đứng đắn gì hết.

“Ngoan nào, việc này anh sớm tính toán rồi. Em nghỉ anh và em sẽ mỗi ngày bận rộn công việc rồi thôi sao? Cùng kết hôn với em là chuyện anh sớm hạ quyết tâm, cho nên, tất cả công việc cần thiết anh đều sớm chuẩn bị hết rồi, em còn nhớ chị họ anh không? Chị ấy về Đài Loan sớm bắt đầu tiến hành tẩy não mẹ anh rồi, nói với bà chuyện tình của chúng ta, mẹ anh vẫn muốn gặp em, chắc là muốn xác định một chút tình cảm của chúng ta thế nào, nếu đã nói với chị họ như thế thì chúng ta kết hôn bà cũng sẽ không phản đối đâu, có khi còn giúp chúng ta tổ chức hôn lễ luôn ấy chứ, mẹ anh là người tư tưởng khai sang lắm.”

Việc này phải cảm tạ chị họ, chị họ lần nào cũng đối với mẹ mà nói: Đường Văn là một cô nhi, từ nhỏ đã không cha không mẹ, cậu luôn khao khát có một gia đình ấm áp, còn khát vọng được tình thương của cha mẹ nữa, nếu cậu kết hôn với Quý Trạch thì bác sẽ có hai đứa con. Hơn nữa Đường Văn thái độ làm người thiện lương, tâm địa tốt, đơn thuần, có tài hoa, chính là một đứa con hiếu thuận.

Về phần vấn đề Quý Trạch không thể cùng nữ nhân thành gia lập thất sinh được đứa nhỏ thì bây giờ không phải có thể sinh con bằng ống nghiệm sao? Bọn họ có thể chỉ tiền làm ống nghiệm, sau đó tìm một bảo mẫu, thế thì không phải cũng có đứa nhỏ sao?

Mẹ hấn vẫn bị lừa lên xuống, vừa nghe nói Đường Văn là một cậu bé đáng thương bị bố mẹ bỏ rơi liền sụt sịt khóc đến khăn tay ướt sũng, một mực nói đứa nhỏ này quá đáng thương, nếu sau này bọn họ kết hôn mà Quý Trạch đối Đường Văn không tốt, Đường Văn mất đi chỗ dựa duy nhất, có thể nghĩ luẩn quẩn trong lòng hay không? Bà nhất định cấp cho Đường Văn làm hậu thuẫn kiên cố nhất, bà phải làm bà mẹ chồng bảo vệ con dâu không bị người ta khi dễ được.

Chị họ chuyển lời này cho Quý Trạch nghe, hần nghe xong dở khóc dở cười, chị họ đúng là lắm chiêu, đem mẹ hần xoay vòng vòng.

Mới nghĩ có thể cùng Đường Văn kết hôn hần đã muốn nhanh chóng về Đài Loan, tốt nhất mẹ hần giữ lời để hần mang Đường Văn bay sang Hà Lan, kết hôn cho nhanh để Đường Văn thật sự không bay đi đâu được nữa.

“Mẹ anh thật tốt, đúng rồi, mẹ anh làm gì mà tư tưởng khai thông vậy?”

“A, mẹ anh à, bà chuyên nghiên cứu cổ đại thi từ, mấy năm nay nghiên cứu Hồng Lôu Mộng, là người của Hồng học phái.”

Quý Trạch nói tên mẹ hần, Quý Vương Uyển Ngọc, một vị văn nhân Đài Loan chuyên nghiên cứu thi từ, có văn phong rất cổ điển vô cùng nổi danh.

Đường Văn vừa nghe tên này, không dám nói thẳng, cả nhà bọn họ, đều là danh môn à?

17. Chương 17

Thật sự là bị lừa gạt mà, đến khi cả hai người đứng trên lãnh thổ Đài Loan mà miệng của Đường Văn lúc này mới khép lại được, cậu thật sự rất muốn nói một câu kinh điển trong truyện anh hùng võ lâm ngày xưa “Trời của tôi ơi”

Giấc mộng của cậu là được đi du lịch cả nước, chu du thưởng thức cảnh đẹp non xanh nước biếc, cậu tính chờ đến lúc có tiền sẽ đi chu du khắp thế giới, tốt nhất cả đời được đi du lịch, rồi chờ đến lúc cậu già, cậu sẽ viết một cuốn hồi ức, viết tất cả con đường cậu từng đi qua, giới thiệu tất cả danh sơn thắng cảnh, đó chính là ý nguyện cuối cùng của đời cậu.

Cậu còn lên kế hoạch, chờ cái túi tiền phình ra một tí, cậu sẽ đi đến Đài Loan một chuyến, vùng đất phồn vinh này không được đưa về đất nước thì quá đáng tiếc, cậu thật hy vọng chính phủ nước mình cường thế hơn một ít, đem Đài Loan mang về.

Không phải cậu thích huyết tinh bạo lực gì, nếu có thể cậu muốn có thể đàm phán hết mình mà không được mới dùng tới vũ lực, ít nhiều cũng thật xin lỗi nhân dân Đài Loan, chuyện này không phải để một tác giả hạng ba như cậu có thể giải quyết, cậu chỉ có thể nhìn chính trị mà cảm thán vài câu thôi.

Quý Trạch cười kéo Đường Văn đi về nhà, phản ứng của Đường Văn thật đáng yêu.

Mẹ của Quý Trạch là một phu nhân mặc sườn xám dịu dàng, đeo cặp kính mắt mạ vàng, thấy đứa con liền túm túm ôm ấp.

Đường Văn nghĩ nếu mẹ anh mà biết anh mang về là một gã nam nhân to đùng thì có tăng huyết áp mà xỉu luôn không?

“Đây hần là Văn Văn à. Thật sự là một đứa nhỏ đáng yêu.”

Đường Văn trừng lớn mắt, ngón trỏ chỉ vào chính mình? Văn Văn? Mình sao? Mẹ mình cũng chưa từng gọi mình cái cách ngây thơ như thế, bác gái này dung cách gọi làm cậu chấn động.

Cũng không chờ phản ứng của cậu, mẹ Quý Trạch đã tiến tới ôm chặt cậu một cái.

“Đứa nhỏ ngoan quá, đến đây cứ coi là về nhà nhé. Đừng nghĩ mình là người ngoài, đây là nhà của con rồi.”

Đường Văn mê mê hoặc hoặc, tuy rằng giết mình vì thái độ của mẹ anh, nhưng trên người bà lại phảng phất hơi thở ấm áp, thật sự làm cậu mê luyến, cậu cũng chẳng còn nhớ rõ cảm giác mẹ cậu ôm cậu, hóa ra là sự ấm áp này, mùi thơm vẫn khiến cậu quyến luyến.

Quý Trạch buồn cười, mẹ hần thể hiện tình yêu lúc gặp Đường Văn thế này chứng tỏ mẹ hần sẽ không phản đối hần Đường Văn.

Đường Văn vẫn buồn bực, chẳng lẽ là tư tưởng người Đài Loan lại mở mang đến thế? Con của mình đem nam nhân về nhà, lại còn thân mật nữa, vậy mà chẳng có chút ý phản đối gì? Cậu còn tưởng sẽ có một cảnh huyết vũ tinh phong, thật không ngờ, cứ tăng tăng vui vẻ hòa thuận thế này.

Theo lý thuyết, người nào nghiên cứu thi từ cổ xưa nhất định là sung bái đạo gia nho học tư tưởng, kiểu như Khổng mạnh, suy nghĩ sẽ không thoáng. Biến anh từ một thanh niên thành công thành một gã đồng tính, không thể vì gia tộc mà nới lỏng tong đường được, cậu vô cùng có lỗi với người phụ nữ dịu dàng này.

Ăn xong cơm chiều, Quý Trạch liền phân phó người hầu dọn dẹp lại phòng, để hai người ở lại phòng khách nói chuyện.

“Văn Văn à, bác xem tiểu thuyết cháu viết rồi, thật sự rất hay, cháu cũng nên ném thử một chút tiểu thuyết cổ đại, nếu cháu cần tư liệu, bác có thể đem lịch sử mấy ngàn năm của Trung Quốc đưa cho cháu, tất cả thi từ ca phú, gì bác cũng thích hết, cháu xem cháu thích gì? Bác nghĩ, phải so sánh phương hướng thì thế hệ mới xuất hiện rất nhiều lớp người tốt hơn.”

Đường Văn hôm nay thu được kinh ngạc không thể nhiều hơn.

” Thích, gì cháu đều thích.”

Cậu cười cười, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cậu viết là viết tiểu thuyết đồng tính H cao lại ngược luyến, thế mà bác ấy lại biết? Còn đọc rồi? Cậu còn mặt mũi nào mà sống nữa, mặt thể loại đó làm gì có mặt mũi, ở đại lục còn bị cấm, vậy mà còn để mẹ người yêu thương thức? Cậu chưa từng dám chia sẻ với bất kỳ ai, chỉ có Quý Trạch ở nhà cậu mới được biết, thế mà còn bị một vị danh gia văn thơ biết? Tâm cậu chết đứng rồi, chẳng còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

“Bác cũng là do chị họ Quý Trạch đưa cho mới biết đó, chị họ nó rất thích viết thể loại đó, nó không ngừng nói bên tai bác là nó mới phát hiện ra người sang tác mới mẻ, viết truyện thật sự rất được, điểm cũng cao, bác cũng vì vậy mà tò mò theo, Văn Văn à, cháu đã lấy không ít nước mắt của bác đâu đấy, biến bác cũng bị tình cảm của nhân vật đau thương vui vẻ ảnh hưởng, bác rất thích. Quý Trạch có thể đem cháu ký hợp đồng là nó tinh mắt, thật là một thiên lý mã. Bác rất thích những người có tài hoa. Lần sau viết tiểu thuyết, cháu thử viết tình yêu nam nữ bình thường đi, bác tin rằng cháu viết thể nào cũng sẽ rất hay, tỷ lệ được xuất bản cũng lớn hơn nhiều.” (hai mẹ con như nhau, nói đùa để ai nói cùng ^^)

“Chỉ là hứng thú thôi ạ, cháu không định thay đổi văn phòng, cháu thích viết đam mỹ đồng nghiệp. Nếu hứng thú giảm xuống, cháu cũng sẽ thử thay đổi một chút, nhưng tâm lý nữ tính thì cháu không nắm chắc, sợ viết không hay.”

“Cháu viết không được cứ tìm bác đi, có chỗ nào khó cứ việc cùng bác trao đổi, bác thích viết văn xuôi, kiểu nữ tính (ngôn tình í), trái tim nữ nhân bác hiểu nhất đấy.”

Cùng mẹ người yêu bắt tay viết tiểu thuyết? Ý nghĩ này cậu chưa bao giờ tưởng tượng được. Có đánh chết cậu cũng sẽ không với bác ấy, cậu muốn Quý Trạch gả cho cậu, cậu không định ở rể.

Mẹ Quý Trạch kéo tay Đường Văn đích thủ, vẻ mặt xót xa.

“Đứa nhỏ đáng thương, ở cô nhi viện chịu không ít đắng cay, nhìn thân thể nhỏ vậy, ở đó có được ăn no không? Có người nào khi dễ cháu không? Không sao đâu, hiện giờ đã có nhà rồi, nếu gọi bác là mẹ thấy còn ngượng, vậy chờ vài ngày nữa lại gọi mẹ cũng được, mẹ tuyệt đối không để con chịu khổ nữa.”

Mẹ Quý Trạch đã thừa nhận quan hệ của cậu với Quý Trạch, đứa nhỏ này có tài hoa, thân thể đáng thương, nhu thuận lúc còn nhỏ, cho dù là nam nhân, bà cũng không thấy có vấn đề gì. Cho bọn nhỏ hạnh phúc thôi, bà không phải bà mẹ tàn nhẫn, Quý Trạch có vợ như thế với bà cũng là điều tốt.

Đường Văn ngậm ngẫn cả người.

“Cô nhi viện? Bác gái? Bác nghe ai nói cháu lớn lên ở cô nhi viện? Cháu có mẹ có cha mà.”

Đến phiên mẹ Quý Trạch ngậm ngẫn cả người. Ánh mắt hai người đồng loạt hướng về phía Quý Trạch.

Quý Trạch sờ sờ cái mũi, thật không ngờ nhanh như vậy lại bị lộ.

“Quý Trạch, sao lại thế này? Con không phải nói Văn Văn bị mồ côi lớn lên ở cô nhi viện sao? Nó ăn không ít khổ làm con thương tiếc mới quyết định cho nó hạnh phúc, còn tính kết hôn sao?”

“Họ là ly hôn, cháu trước đây có gia đình bình thường, bác không biết sao? Anh sao lại lừa bác gái?”

“Không phải là do con sợ mẹ không chịu chấp nhận chuyện tình bọn con sao? Mẹ à, cậu ấy hơn mười tuổi cha mẹ ly hôn, cậu ấy vẫn sống cô độc một mình, cũng đã nếm không ít khổ, mẹ không biết chứ lúc trước cậu ấy từng kể với con là bị bệnh nặng, sốt tới hơn ba mươi chín độ ngay cả đi đường cũng khó vậy mà còn phải một mình đi đến bệnh viện điều trị, cho dù bị đói ba ngày cũng không có người cho chút đồ ăn. Cái đó so với cô nhi cũng chẳng khác biệt gì, vừa nghe cậu ấy nói vậy còn rất đau lòng, nếu chúng con quen biết vài năm, con nhất định không để cậu ấy chịu một phần khổ sở.”

Cậu đã từng nói với anh ấy chuyện này sao? Có quá không nhỉ? Đường Văn nghiến đầu nghĩ nghĩ, cậu từng có thời điểm đáng thương vậy sao?

Những lời này làm mẹ Quý Trạch hai mắt rưng rưng, nhồm hăn dụi ôm Đường Văn, vuốt ve tóc Đường Văn.

“Bé đáng thương quá, từ nay về sau, con không chỉ có mình Quý Trạch là chồng, còn có bà mẹ này, mẹ nhất định mang hết tình thương người mẹ cho con, đứa nhỏ đáng thương của mẹ, con thật khiến người ta đau lòng.”

“Nhưng mà, bác à, cháu không phải cô nhi, hiện tại vẫn hay liên lạc với cha mẹ, chỉ là do bọn họ đều tái hôn, thân phận cháu có chút xấu hổ thôi, bác đừng nghĩ cháu thâm hiểm.”

Đường Văn có chút đỡ khóc đỡ cười, chuyện này là gì đây, không phải vô duyên vô cớ mà cậu lại có một bà mẹ, với một người cô đơn như cậu, chờ đợi tình thân cũng sớm biến mất rồi, đột nhiên có người đối với cậu biểu đạt tình thương của người mẹ, cậu có chút không quen. Nhưng mà, lừa bác gái là không tốt, cậu muốn nói rõ ràng, cậu thật sự không phải cô nhi, còn ở cô nhi viện thì chưa từng.

Quý Trạch cũng tiến lên, ôm lấy hai người bọn họ, một cái tay đập mạnh về phía lưng Đường Văn, không cho cậu nói thêm gì nữa, mẹ hắn đã bị tác động rồi, sẽ không thu lại tình thương này đâu, mà hắn cũng chẳng ngại có nhiều người đối tốt với Đường Văn.

“Mẹ, con nhất định sẽ đối tốt với cậu ấy.”

“Đúng, phải yêu thương nhiều, đem đứa nhỏ này yêu như yêu bảo bối trân quý, nếu con mà làm chuyện có lỗi với nó, đừng trách mẹ đây không khách khí. Văn Văn đáng thương của mẹ, con ở lại Đài Loan đi, để mẹ có thể chiếu cố cho con, sau còn Quý Trạch nữa, hai đứa sẽ thật hạnh phúc. Từ nay cùng sống cuộc sống vui vẻ.”

“Nhưng mà, bác à, cháu với anh ấy yêu nhau, bác không phản đối sao?”

Hết thấy cũng không nằm trong suy nghĩ của cậu, cậu cảm thấy cực kỳ quái đản.

“Phản đối cái gì? Con mẹ cuối cùng cũng tìm được người lương tình tương duyệt, hai đứa cùng sống một chỗ mẹ rất vui vẻ. Ý con là con sợ bên này có người phản đối đồng tính luyến ái sao? Con có thể yên tâm, có mẹ ở đây, không ai dám nói gì hết. Quý Trạch à, có thời gian thì đi tìm địa phương kết hôn đi, không thể ủy khuất Văn Văn được, con phải cho nó thân phận, mới có thể cùng sống cả đời bên nhau được.”

Quý Trạch gật đầu nhanh nhẹn đáp ứng, hắn chỉ biết, mẹ hắn sẽ giúp hắn thúc đẩy đoạn lương duyên này.

“Bác trai cũng không phản đối sao?”

“Con cũng yên tâm đi, cha nó cả đời chỉ nghe lời mẹ, mẹ nói chính là cha nó nói.”

Đường Văn thực không còn gì để nói, chung thân đại sự của cậu, thuận lợi đến khó tin được, ngay cả vấn đề đồng tính luyến ái khó nhất cũng giải quyết xong, bọn họ được thông qua thuận lợi, người nhà biết còn thúc giục kết hôn, cậu đối với gia đình này không nói thêm được gì.

18. Chương 18

Nhìn chiếc nhẫn kết hôn trên ngón tay, Đường Văn hưng hăng véo mình mấy cái, ngay cả chính cậu cũng không tin nổi, cậu sẽ cùng Quý Trạch kết hôn? Còn Quý Trạch vẫn nở nụ cười vô tội, có vẻ như anh ta sớm biết sẽ nắm được cậu trong tay là cái chắc? Rốt cuộc là trong tình huống nào mọi chuyện lại xảy ra thế này? Cậu đã đồng ý kết hôn rồi sao?

Hình như là do tên tiểu nhân dê tiện này dưới ánh trăng lãng mạn trong vườn hoa, vào lúc hân hôn cậu làm cậu hôn phách bay đi hết thì phải, rồi nghe tiếng nói trầm thấp che mắt, rồi lúc cậu mê đã bị tất cả người nhà hân tiến lên máy bay, rồi sau đó là đến đất nước rất xinh đẹp này, cậu vẫn mê man, lại thấy Quý Trạch mặc màu trắng lễ phục màu trắng bộ dáng cực đẹp trai, sau đó liền bị hân nắm tay, rồi lại mơ mơ màng màng, cuối cùng giờ cậu là con dâu Quý gia.

Kế tiếp, hai người về nước, Quý Trạch bắt đầu gói ghém hành lý, dắt tay Đường Văn nhét vào oto, đến trước cửa nhà lớn, quay lại nói với Đường Văn, từ nay về sau, đây sẽ là nhà của chúng mình (vợ íu nhé)

Đường Văn không trả lại nhà trọ của cậu, đây là đường lui cuối cùng, nếu có ngày hai người chia tay, cậu cũng còn chỗ về. Quý Trạch cũng không ép buộc cậu trả lại, lại còn dung tiền mua toàn bộ khu nhà trọ này cho Đường Văn, để cậu làm chủ toàn bộ, coi như là tặng cậu món quà nhỏ, chỉ cần cậu vui vẻ là được rồi.

Đường Văn dạo này vui vẻ, tiền của cậu kiếm càng lúc càng nhiều, tiền nhuận bút đã đủ trả điện nước, tiền lương cậu do đó mà dư ra nhiều, dùng làm tiền dưỡng lão, rồi sau cậu không mất tiền thuê nhà, nên tiền đó có thể giúp cậu du ngoạn thiên nam địa bắc cũng được.

Quý Trạch đưa chi phiếu, sổ tiết kiệm, cổ phiếu của hân đưa hết ra trước mặt Đường Văn, nói với cậu, ngày mai đi sửa lại tên, đổi lại thành sở hữu của hai người. Hai người là vợ chồng, chẳng cần phân biệt của anh của tôi nữa.

Đường Văn thật sự thấy không ổn, nếu đem tài sản của cậu và Quý Trạch thật rõ ràng ra, cả hai cùng sở hữu thì liệu tiền của cậu có quá nhiều hơn không? Làm vậy với Quý Trạch có chút không công bằng không? Nhưng Quý Trạch nói, hân thích thấy Đường Văn tay cầm sổ tiết kiệm, bộ dáng cười vui sướng, giống như con gấu đã kiếm đủ đồ ăn qua mùa đông, đáng yêu không chịu được.

Chỉ cần cậu vui vẻ là được rồi.

Vì những lời này, Đường Văn thực ngoan để hân lại ăn tiếp, khiến cậu không thể không xin nghỉ việc vì bệnh.

Rút gào với hân, không được đối với cậu không kiêng nể gì hết, lần sau nhất định phải biết kiềm chế lại, ai cha, thất lưng cậu muốn bị đứt lìa rồi.

Quý Trạch hôn hôn, áp cậu vào ngực hân, nói sẽ bi thương, để hân giúp Đường Văn viết tiểu thuyết.

Đường Văn kiên trì năn nỉ, nói không được trên trang chủ của thư viện Mộng Thành dán thông tin tiểu thuyết gia đam mỹ đã đại hỷ với đại biên tập, da mặt cậu chưa dày được như vậy đâu, cậu sao dám công khai thừa nhận, cậu đã trở thành vợ của ông chủ thư viện Mộng Thành chứ.

Theo lẽ thường, hân vẫn là ông chủ của cậu, nên sau khi kết hôn cậu vẫn chậm rãi tuân thủ viết ba mươi vạn chữ, sau đó kiểm tra lại tài khoản, mới biết lương của cậu còn nhiều hơn trước.

Cậu rất hào phóng mua hai vé mời, đưa cho Quý Trạch.

Cầm hoa đi, đây là tiền tiêu vặt em đưa cho anh đó.

Quý Trạch thụ sủng nhược kinh, Đường Văn có thể vì một củ cải trắng hạ giá mà chạy qua ba siêu thị, vậy mà lại hào phóng như thế này, Quý Trạch vừa giận vừa buồn cười, hai vé mời hân kẹp vào trong sách, ký lên bìa, mỗi năm sẽ nhớ mãi vật này là do Đường Văn ban cho, kỷ niệm vô giá.

Đường Văn nói, không phải cậu keo kiệt, là vì có kế hoạch nên không thể tiêu tiền như nước.

Cùng cậu vui vẻ, hẳn phát hiện Đường Văn thật sự rất đáng yêu, cậu có thể chạy qua ba siêu thị mới quyết định mua gì đó mang về nhà, còn tiền lẻ, cậu để dành mười xu, cứ bỏ vào trong con heo tiết kiệm, nghe thấy trong bụng heo leng keng tiếng vang, cậu lại vui vẻ như trẻ con.

Quý Trạch biết thế liền để một con heo đất rất lớn đặt trong phòng khách của họ, làm đồ trang trí, cũng là cho cậu chỗ để tiết kiệm, như vậy, cậu có thể bỏ hàng trăm đồng xu vào đó. Cũng không cần xem con heo này có phá hỏng trang trí phòng khách hay không. Đường Văn vui vẻ là chính.

Mỗi ngày cậu vẫn viết tiểu thuyết, trong khoảng thời gian này, Quý Trạch sẽ không quấy rầy cậu.

Đường Văn đang hưng trí bưng bưng viết lách, QQ của cậu không ngừng nhấp nháy, đa số các tác giả đều viết tiểu thuyết vào buổi tối, cho nên cùng giao lưu với nhau cũng trong lúc này, hôm nay cũng rất náo nhiệt.

Nói chuyện một lúc, thấy có một vị tác giả đang mắng to, nói biên tập trù hấn, cứ đến kỳ lại muốn được tặng lễ vật, mới có thể đưa tiền nhuận bút, mà tiền nhuận bút cũng khát nợ mất lần, lại còn lấy danh nghĩa mua lễ vật này nọ.

.

Có biên tập như vậy nữa sao? Từ lúc cậu tiếp xúc với tiểu thuyết VIP thì tất cả đều do Quý Trạch phụ trách, cậu không có tiếp xúc với mặt đen tối như thế, chính là cứ mơ mơ hồ hồ mà trở thành vợ của hấn.

Vị tác giả này tính tình thực nóng nảy, nhưng mà người tốt lắm, bọn họ còn cùng đi du lịch mấy lần, hỏi han vài câu, nói người biên tập phụ trách hấn là ai, vị kia cảm giận bất bình nói phụ trách hấn là một biên tập của thư viện Mộng Thành, nghe xong tên Đường Văn cũng không biết, lúc cậu cùng Quý Trạch kết hôn, thì cả bốn bị đại biên tập kia đều đến đây, cũng đều quen biết cả, nhưng tên này thì chưa nghe qua.

Vị tác giả này đưa cho Đường Văn xem thư từ trao đổi giữa biên tập này với hấn, Đường Văn vừa thấy liền nổi trận lôi đình.

“Quý Trạch, Quý Trạch!”

Đường Văn hô to, hấn chuẩn bị cho cậu thư phòng cách âm hiệu quả tốt lắm, cũng rất rộng nữa, Quý Trạch đang xem trận đấu bóng, mơ hồ nghe tiếng gọi tên hấn, còn đang cảm thấy kỳ quái, không phải cậu đang viết tiểu thuyết sao? Còn nghiêm túc nói trong khoảng thời gian này cấm không cho đi vào, không được mang đồ ăn cho cậu, không được phép quấy rầy.

Hấn mới có thể nhàm chán xem trận bóng, kỳ thật hấn rất muốn nhìn lúc cậu sáng tác thật sự, thật sự rất nghiêm túc, quá đáng yêu.

Đẩy cửa đi vào, Đường Văn đã đứng ở một bên.

“Anh lại đây, anh xem xem thuộc hạ của anh là kiểu người tốt gì, biên tập mà lại làm thế sao? Hấn đúng là một tiểu nhân đê tiện mà.”

Quý Trạch rất kỳ quái, chuyện gì đây?

Ngồi xuống một lúc, liền thấy mấy thứ ghi chép của hai người.

Biên tập nói, cũng không phải không đưa tiền nhuận bút cho cậu, mà là do ông chủ không nói đến, cậu muốn tôi hỏi giúp à? Tôi nào dám, ông chủ chúng tôi hung dữ lắm, mà tôi cũng không có thời gian.

Nói ra thì chúng ta cũng là bạn bè, tôi cũng giúp cậu, mai đi hỏi ông chủ một tiếng, gọi là cho vay tiền nhuận bút. Đúng rồi, tôi mới mở một cửa hàng quần áo, cậu mau nhanh chân đến xem rồi mua đi, quần áo trong cửa hàng của tôi rất đẹp đấy.

Tôi mới sửa lại nhà mới, dù sao cũng là bạn bè, chi bằng cậu với nhóm tác giả kia tặng tôi một cái giường mới đi.

Ai nha, trà mới đưa ra thị trường, tôi thích nhất là có được một hộp đồ thẩm giá 800 tệ đó nha.

Còn rất nhiều thứ nữa, Quý Trạch vừa thấy, cơn tức cũng dâng lên.

“Anh nói là thuộc hạ của anh ai cũng công chính, tác giả sẽ có tiền sao? Chúng ta chẳng qua chỉ ôm niềm vui chia sẻ với độc giả mới có thể thức hàng đêm viết tiểu thuyết, mỗi người cũng mong có cơ hội xuất bản tiểu thuyết, dùng chính tác phẩm của mình kiếm tiền, ý niệm này trong đầu chính là nguyện vọng lớn nhất, vậy mà bị biên tập lợi dụng dùng thủ đoạn nữa? Chúng ta đâu có dễ dàng gì, vắt hết óc viết tiểu thuyết, bắt quá muốn kiếm một khoảng không gian để văn từ của chúng ta được tự do phát huy thôi, chúng ta ôm gối đánh chữ, còn bị phóng xạ của máy tính nữa, khiến da dẻ đều khó coi là do bị trừng phạt đúng tội chăng? Bây giờ chỉ muốn tìm một nơi sạch sẽ đơn giản có thể tự do tự tại biểu đạt tình cảm, các anh làm vậy chính là phá hủy nó. Anh là quản lý như vậy thì em cũng sẽ hủy hợp đồng, ký cái gì, rồi để bị biên tập áo chế.

Tác giả chúng ta tác giả rồi cuộc đời tội với ai, viết tiểu thuyết, lại bị chính phủ khống chế, sau đó, nghĩ đến thư viện trên mạng sẽ tốt hơn một chút, còn gặp phải người như thế? Quý Trạch, anh rồi cuộc quản lý kiểu gì? Anh không biết làm như vậy, sẽ có rất nhiều tác giả mất đi hứng thú viết truyện sao? Sẽ mất đi nhiều tác phẩm hay, rồi sau đó, thư viện của anh cũng chẳng còn tồn tại nữa.”

Đường Văn rống to, cậu thật sự không ngờ còn có loại chuyện này, rất tức giận thất vọng rồi.

19. Chương 19

Vì chuyện này, Quý Trạch mỗi ngày hội nghị lại phát hỏa đập văn kiện lên bàn, đem bốn đại biên tập hung hăng thoải mái vài tiếng rồi bắt đầu tra, có phải là tên biên tập này thật sự là thế, rất nhiều tác giả đứng ra làm chứng, gã biên tập này liền bị đá ra khỏi thư viện. Quý Trạch nói vị tác giả do tên biên tập này quản lý viết tiểu thuyết không tệ chút nào, nhanh chóng công khai giải thích trên trang web thư viện, nói sau này nhất định nghiêm túc kiểm tra, sẽ không làm ảnh hưởng đến quyền lợi của tác giả.

Đường Văn ở nhà sinh hờn dỗi, cậu không quen thấy Quý Trạch mờ ám, hẳn nên đi gặp vị tác giả kia giải thích, quyền lợi tác giả không thể bỏ qua, nếu đường mờ ám thì thư viện của hắn sớm từ từ suy bại, đây là chuyện tự hủy tương lai.

Mỗi ngày hắn về nhà, Đường Văn lại nói hắn phải để ý, Quý Trạch có chút không kiên nhẫn, cậu liền câm miệng, cái gì cũng không nói, mặc kệ Quý Trạch an ủi thế nào, cậu cứ an vị mà sinh hờn dỗi.

Quý Trạch không có cách nào, kỳ thật ngẫm lại, cũng là Đường Văn vì hắn mà suy nghĩ, nếu không muốn thư viện đi xuống mà lúc nào cũng được náo nhiệt thì phải bảo hộ tốt tài nguyên trụ lực, tác giả chính là chỗ dựa vững chắc hữu lực tốt nhất của hắn, bắt quá Đường Văn không nói đến nội chiến gì, đành phải để đại biên tập ra mặt, mau chóng thu phục vị tác giả kia.

Văn nhân đều có chung là tính quật cường, vị tác giả kia rõ ràng nói trang web làm cô mất sự tin tưởng, cô thì không biết tiểu thuyết, dù sao cô cũng không chỉ kiếm tiền nhờ tiểu thuyết, cũng không muốn lại gặp đả ngộ kiểu này nữa, viết tiểu thuyết mà hết như người dân bị áp bức bóc lột khổ khổ.

Đường Văn cũng lạnh lùng nói rằng rất thất vọng, thư viện kiểu gì mà một tác giả cũng không có niềm tin.

Quý Trạch đành phải hỏi rõ ràng địa chỉ vị tác giả này, tự mình lái xe, đi giải thích với cô ta.

Đường Văn cười thầm, lại nhận phụ trách việc này, hẳn đúng là thiên hạ vô song mà. Tuy là sẽ không cuồng vọng tự đại, hẳn sẽ không làm thường nhân, ba lần Lưu Bị đi mời khiến cậu kính nể nên hẳn sẽ dùng chiêu này khuất phục.

Không đúng, hẳn đối với người khác như vậy Đường Văn sẽ ghen. Tính toán thời gian thì hẳn sẽ đi hai ngày, Đường Văn sợ hẳn sẽ là đại thử không thêm về nhà nữa.

“Quý Trạch, anh chừng nào về nhà?”

“Bên này phong cảnh không tồi, có khi lúc nào đó anh mang em đi du lịch ở đây nhé. Vị tác giả này thực sáng sủa, trách không được có thể cùng em đi du lịch vui vẻ, quả nhiên tính cách không tồi, mấy ngày nay

cô ấy một mực làm hướng dẫn du lịch cho anh, chờ lần sau mình đi sẽ không cần dùng hướng dẫn du lịch nữa.”

Hai người này ở một chỗ chơi đùa rất vui vẻ, tuy rằng cô ta là nữ nhân, nhưng cá tính mạnh mẽ, người cũng rất tốt.

“Lúc tan tầm về nhà trông rỗng dợn người, Quý Trạch, em nhớ anh.”

Đường Văn làm nũng, Quý Trạch nói rất thích Đường Văn dùng loại thanh âm nhẹ nhàng này nói chuyện với hắn, giống như bé con làm hắn vui vẻ, bình thường, cái giọng nhu nhu mềm mềm này chỉ xuất hiện sau khi hai người họ hoan ái, cậu ghé lên ngực hắn nói mật ngữ.

“Vợ yêu, mai anh về nhà, em ngoan nhé, ở nhà nhớ khóa kỹ cửa.”

Đường Văn nói thêm là ố chần lạnh lắm, cậu một mình ngủ hay bị ngã xuống dưới giường, cả hai ngày này để tỉnh dậy trên sàn nhà, nói đến đây, cậu còn khụt khịt vài cái, quả nhiên, Quý Trạch đau lòng, hỏi: “Bảo bối à, bị cảm lạnh rồi à? Mau đi đo nhiệt kế xem, nếu thật sự khó chịu quá thì anh sẽ nhờ bạn đưa em đi bệnh viện, sáng mai anh sẽ về nhà.”

Đã hơn nửa đêm, Đường Văn nói không cần đâu, bảo hắn mai về nhà cẩn thận lái xe, bọn họ còn muốn sống cuộc sống lâu dài.

Lúc định cúp điện thoại, cậu lại nghe thấy đầu đầu bên kia có tiếng con gái cười, nói Quý Trạch là thê nô.

Đường Văn cảm tức, nam nhân của cậu đối tốt với cậu là đúng rồi, hai người còn là vợ chồng đã kết hôn nữa chứ.

Gấp gáp gửi một tin nhắn, chính là gửi cho vị nữ tác giả kia, cũng là người đang ở cạnh Quý Trạch.

“Nam nhân của tôi luôn nghe lời tôi nha, hắn quan tâm đến tôi chính là vì hắn yêu tôi, cô nên hâm mộ đi.”

Quý Trạch ở sau đang chọn đồ, hắn đáng tính sáng mai sẽ về nhà, nhưng hắn nghe thấy tiếng khụt khịt của Đường Văn, lại sợ cậu không chăm sóc tốt cho mình, rồi sinh bệnh, cậu mà ốm thì lại lâu khỏi.

“A, không thể nào, anh với Mặc Văn là một đôi à, thật quá khủng bố đi.”

Quý Trạch sững sốt, cười lớn, nữ tác giả kia đang cầm di động, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tình trừng trừng nhìn Quý Trạch.

“Rất kỳ quái sao? Chúng tôi ở Hà Lan kết hôn rồi, chuyện này cũng là chuyện ba bốn tháng trước.”

Quý Trạch hơi đưa chiếc nhẫn bạch kim ra (show hàng ^^), đây là nhẫn kết hôn của hai người, hai người bọn họ ở trong nhà thờ đã phát thệ lời hứa, còn có rất nhiều người chúc phúc, nên cả hai mới mang nhẫn luôn.

“Thật là sự thật, vậy là gì đây? Bụi vương tử gặp bạch mã vương tử? Tình yêu của một tác giả cùng nhà xuất bản? cũng đủ để biết một quyển tiểu thuyết rồi, hai người sao biết nhau vậy? Người nhà không phản đối sao?”

Nữ tác giả vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc.

“Sao lại quen biết à? Thì cũng giống như tôi và cô biết nhau vậy, tôi thích tiểu thuyết của cậu ấy, rất nhiều người đề cử cậu ấy với tôi, nhưng cậu ấy lại bất hòa không chịu ký hợp đồng, tôi đành tự mình xuất môn ra tay cùng cậu ấy nói chuyện với nhau vài lần, phát hiện cậu ấy rất đặc biệt, rồi bị hấp dẫn. Trong nhà cũng thông qua rồi, mẹ tôi đứng về phía cậu ấy, nói rằng nếu tôi mà làm chuyện có lỗi với cậu ấy thì sẽ dùng gia pháp hầu hạ tôi.

Cậu ấy rất đáng yêu, người lại đơn thuần, chính là không thích ra khỏi nhà, mỗi ngày tan tầm không hề ra ngoài nữa, có lúc tôi đi siêu thị muốn cậu ấy đi cùng, cậu ấy cũng từ chối, tôi vẫn luôn lo lắng cậu ấy không hay vận động, thân thể sẽ không tốt, nhưng mỗi ngày cậu ấy đều làm việc rất nhiều, một khi nằm lên giường thì xương sống thắt lưng lại mỗi nhừ. Bảo từ chức đi thì cậu ấy không chịu, cậu ấy thích nơi đó, thích tiền nữa, mà còn thích nhất khi tôi đem tiền lương với sổ tiết kiệm giao cho cậu, lúc ấy liền nhảy lên hôn liền mấy cái. Nhưng cậu ấy lại hay mua đồ vật cho tôi, mùa đông chân tôi lạnh như băng, cậu ấy

liền tìm mua một cái chậu rửa chân mấy ngàn tệ, mà quần áo của mình thì chưa bao giờ dám mua quá một trăm, tính tình có đôi khi rất quật cường, dễ dàng một chút là tốt ngay. Tôi thích cậu ấy, thương cậu ấy, cùng cậu ấy sống cùng nhau, thật sự rất vui vẻ, cho dù mỗi ngày cậu ấy đều ghé lên sô pha nói với tôi, “vợ yêu của anh sắp chết đói rồi, mau đi nấu cơm đi”. Tôi cảm thấy rất tốt đẹp, vuốt vuốt thịt trên lưng cậu ấy, tôi thấy rất tự hào, đó là do công tôi nuôi béo đây.”

Quý Trạch thực tự hào, hẳn thích kể với người khác cuộc sống của hắn với Đường Văn. Đó là hạnh phúc của hắn, hắn muốn cho tất cả mọi người biết, hắn cùng một người nam nhân kết hôn, hai người cùng một chỗ, cuộc sống rất khá.

“Tình yêu là cái gì? Đây mới chính là tình yêu, rõ ràng là cuộc sống phu phụ mà, quả thật câu nói yêu thương một người chẳng qua là do người kia giống với tính tình của mình, nhưng không ngăn cản được tình yêu của chúng ta, anh yêu em không phải chỉ trên chop lưỡi đầu môi, mà thể hiện từng giọt từng giọt trong cuộc sống này.”

“Thật sự không thể ở lại được, hôm nay tôi phải về, cùng hợp tác với cô thật vui vẻ lắm, hy vọng có thể hợp tác lâu dài.”

“Vâng, nếu anh cùng Mặc Văn tình yêu không đổi thay, tôi cũng muốn hợp tác với trang web này, có thể kết hôn đồng tính, còn yêu nhau như vậy, anh nhất định rất bao dung, chung tôi là người viết tiểu thuyết, cần nhất chính là niềm tin tình yêu hôn nhân đồng tính, có như vậy mới thấy được trái tim bao dung, mới có thể làm cơ sở để chúng tôi biểu đạt ý tứ, đây là tình yêu, đạo đức lễ giáo không quan hệ gì hết.”

Vị tác giả này đối với tình yêu liền diễn thuyết, yêu một người cần chi để ý đến nam nữ, chỉ cần yêu thương, mục đích là kết giao cả đời, yêu thương người đó cả đời, cho dù trong cuộc sống gặp nhiều gặp ghềnh, nhưng có thể che chở cho nhau, bao dung nhau thì phần tình yêu này có thể khiến họ ngay khi nhắm mắt xuôi tay nói một câu, anh chưa từng hối hận đã yêu cậu ấy, không hối hận đã cùng cậu ấy sống cả đời bên nhau.

“Thật sự phải về, cậu ấy ban đêm có thói quen đá chăn, thường xuyên nằm trên mặt đất, tôi nghe thấy giọng cậu ấy có chút không tốt, sợ là đã cảm rồi, tôi khá lo nên đêm nay sẽ về luôn.”

“Bảy tám trăm dặm đường đó.”

“Tiểu biệt thắng tân hôn, tôi muốn cho cậu ấy niềm vui bất ngờ.”

Giống như trẻ con bắt được một món đồ chơi mới, nữ tác giả hô to lúc Quý Trạch rời đi.

“Tôi muốn đem chuyện hai người viết thành một cuốn sách, được không?”

“Tôi hy vọng tình yêu cả chúng tôi do chính cậu ấy viết thành tiểu thuyết, tôi mới thấy đó là hạnh phúc.”

Vẫy tay, Quý Trạch rời đi, nữ tác giả thưởng thức cảnh đẹp, cười lớn, tình yêu à? Cô đã từng rất không tin tưởng thứ này, cô nghĩ tình yêu chỉ xuất hiện được dưới ngòi bút của cô mà thôi, và trong tất cả tiểu thuyết của các tác giả khác, nhưng trước mắt có một đôi rồi, cuộc sống thật tốt đẹp.

Hắn lái xe khá nhanh, trời cũng sắp sáng, hắn phải nhanh hơn bằng không cậu thức dậy mới có thể nhìn thấy hắn.

Cẩn thận mở cửa phòng, hắn bật cười, Đường Văn thật đúng là đang ngủ trên sàn nhà, chăn đặt ở dưới thân, cậu có vẻ như cũng cảm giác được lạnh lẽo, co cắp trong chăn, gác lên tay, ngủ say sưa.

Người kia, mới có hai ngày đã như vậy? trong nhà bếp hoa quả bị để thối hết, quần áo thì vứt lên sô pha, hắn bắt quả mới đi công tác hai ngày mà cuộc sống của cậu đã rối loạn hết lên. Nếu hắn mà đi ra ngoài lâu chút thì Đường Văn của hắn sẽ sống thế nào đây.

Cởi áo khoác, cẩn thận ôm lấy Đường Văn.

“Ngoan, tiếp tục ngủ, anh đang ở đây.”

Hắn vừa động vào Đường Văn, Đường Văn liền mở to mắt, vừa thấy đó là hắn, hai tay liền ôm chặt cổ hắn, dán lên ***g ngực hắn, giống như con mèo nhỏ, nhu thuận vô cùng.

Đắp lại chăn cho cậu, hẩn nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, chui vào trong chăn ấm áp, làm Đường Văn thở dài thoải mái.

“Quý Trạch, em thật sự không thể không có anh.”

“Chúng mình sẽ không bao giờ rời xa nhau, anh vẫn mãi luôn cạnh em.”

Đường Văn ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi hẩn.

“Hoan nghênh anh về nhà, mở mắt liền thấy anh, thật sự em rất hạnh phúc.”

Quý Trạch áp đảo cậu, đem môi hôn mãnh liệt, bọn họ vẫn là tân hôn, thân thiết một ít, là theo lý thường phải làm.

Đường Văn duỗi thân thể, ở dưới thân hẩn tỏa mị lực, ngâm nga theo nụ hôn của hẩn, lại đắp lại nụ hôn đó, thời điểm hẩn tiến vào, cậu gắt gao ôm lưng hẩn, hai người giao hòa, huyết mạch tương liên, mang theo chút đau đớn, còn lại đều là hạnh phúc, hẩn đang trong thân thể cậu sẽ không thể rời đi nữa, hai người họ sẽ yêu nhau cả đời, điều này khiến cậu vô cùng chờ mong.

Nếu mấy tháng trước cậu không dám kiên định, chỉ cho rằng hai người kết hôn chỉ là trò khôi hài, hiện tại cậu thật sự tin tưởng, người đàn ông này thật thương cậu, có thể cùng cậu chậm rãi sống đến già.

Đường Văn ngủ dậy muộn, cậu an tâm ngủ ở trong lòng Quý, dán lên ngực hẩn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, cảm thấy cánh tay kia nhẹ nhàng siết lại, bên tai cậu nghe được giọng nói trầm thấp, nói cậu là một con mèo nhỏ làm hẩn yêu thương không ngừng, khiến hẩn lúc nào cũng phải lo lắng cho cậu, còn nói hai người khi mở mắt ra liền nhìn thấy đối phương, thói quen này sẽ theo họ đến lúc đầu bạc răng nanh rơi rụng, nghe được giọng của hẩn, Đường Văn ngủ thật sâu.

Cậu thích sáng nào cũng như vậy, cậu thích ngủ thẳng giấc tự nhiên tỉnh dậy mà không có đồng hồ báo thức quấy rầy, cậu thích ngủ trong ***g ngực của người đàn ông này, cảm nhận được nhiệt độ của hẩn, được hơi thở của hẩn, tất cả hết thảy đều làm cậu an tâm. Cậu yêu cuộc sống này, yêu người đàn ông này.

20. Chương 20

Đường Văn lại một lần ôn lại Hoàng tử tennis, cậu kích động la ó trong phòng, cầm vợt tennis quơ loạn trên sofa, miệng thì không ngừng hô to.

Quý Trạch vuốt cằm cười lớn.

“Vợt à, hóa ra em cũng thích tennis à.”

Đường Văn mỗi ngày đều ở lì trong nhà, đừng nói là cậu vận động, đến ngay cả buổi sáng cậu dậy sớm cũng thống khổ vạn phần, cứ như là gọi cậu rời khỏi giường là đáng hận vậy. Cậu ôm chặt gối, nhất định không chịu rời giường.

“Tennis, em yêu nhất đó.”

Phải nói, hoàng tử tennis là nhân vật cậu thích nhất.

“Anh nhớ em có mua thẻ tập thể hình, mình kết hôn cũng lâu mà chưa thấy em đi tập được vài lần, hay vậy đi, để tennis không bị bám bụi, không bằng hai đứa mình sử dụng, ngày mai anh được nghỉ, chúng ta đi chơi tennis, anh sớm đã muốn lĩnh giáo công lực của em, chúng mình cùng luận bàn một chút.”

Vận động một chút là tốt rồi, một tuần đi hai lần, cam đoan thân thể cậu khỏe mạnh, nhìn cậu cả người thiếu ánh sáng mặt trời, hẩn rất thích Đường Văn trắng trẻo béo đẹp, nhưng mà hẩn lại lo cậu lâu quá không vận động, thân thể thay đổi. Sao còn dám trông cậu hai người ở cùng nhau năm sáu chục năm nữa chứ, không thể để cậu sớm bị ma bệnh quần thần.

A, tennis à, thích tennis là một chuyện, nếu thật sự phải đấu trận cậu vẫn nhớ lần đó đấu với vách tường, khiến cậu mệt tới mức nằm úp luôn.

Quý Trạch tiến lên, ôm thắt lưng Đường Văn đang bất động.

“Trận đấu lần này, nếu em thắng anh, anh sẽ cùng em đi du lịch đến phía nam, chúng ta sẽ đi ngắm biển rộng, đi ăn cua nữa. Du ngoạn ít nhất mười ngày, coi như là du lịch tuần trăng mật.”

Biển rộng à, cậu vẫn một lòng muốn đi đến nơi đó, hay nhất là ở bãi biển, đẩy cửa sổ lớn trong phòng ra, sau đó nhìn thấy hoàng hôn rực đỏ, cậu đứng sau lưng Quý Trạch, nhẹ nhàng ôm nhau, cho dù không nói lời nào, cũng ít nhiều lãng mạn, sớm đã nói với cậu là thời gian hân rất thiếu thốn, nếu mà bây giờ hân nói vậy, nhất định là có thể đi rồi.

“Em mà thua, chúng ta vẫn đi ngắm biển, nhưng mà, em phải đồng ý với anh, mỗi tuần ít nhất phải cùng anh đi trung tâm thể dục vận động hai lần.”

“Mệt mỗi lần, ở nhà vận động cũng được mà.”

Thì như mua cái máy chạy bộ về, ở nhà cậu cũng có thể chạy bộ, cậu cũng biết bây giờ cậu ở nhà sẽ không đi ra khỏi cửa, nhưng mỗi lần nghĩ đến vận động hai lần là cậu thấy đau đầu.”

“Anh cũng thích vận động trên giường.”

Quý Trạch hôn cậu một cái, Đường Văn đỏ mặt, nhắc chân đá hân một cái, đại sắc quỷ.

“Cho dù là mua máy chạy bộ, em thà để nói làm trang trí dưới lầu cũng sẽ không thêm dùng một lần, anh còn không hiểu em sao? Lúc trước anh sẽ dạy em đánh Thái cực, em chỉ học có hai ngày đã than đau chân, không học nữa. Em nghĩ lại xem, em không mệt à, sớm đã muốn đi biển rồi, lúc trở về mặc kệ em thắng hay không, nếu em vẫn không đáp ứng đề nghị này, thì cái ý tưởng đi biển hưởng trăng mật sẽ nằm đó đợi thôi.”

Hân cố giả bộ vậy thôi, vừa được nghỉ mười ngày lại còn được ngắm biển rộng xinh đẹp, còn có cậu làm bạn, quá tốt đi, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy đẹp.

“Kia, em mới chơi tennis có vài lần, vẫn là luyện với vách tường, anh phải nhường em ba hiệp, à, không, phải là bốn hiệp.”

Quý Trạch cười đến thoải mái, vừa lòng hôn nhẹ miệng cậu.

“Vợ yêu à, anh cũng mới chỉ xem người ta chơi thôi, căn bản cũng không rành lắm, nhưng mà vì phu nhân của anh vui vẻ, anh sẽ nhường em mấy hiệp.”

Không cần nói cho Đường Văn biết, lúc học đại học, là đội trưởng đội tennis, cho dù là nhường cậu sáu hiệp, Đường Văn vẫn thua là cái chắc. Trước thì nên dụ dỗ cậu sau rồi đến sân bóng hân sẽ làm chủ hết, Đường Văn đời này, khẳng định là bị hân ăn rồi.

Đường Văn đẩy hân ra rồi nhảy xuống sofa, nhảy đến sém chút đầu chạm vào vách tường gần TV, cậu phải xem lại hoàng tử Tennis lần nữa, phải học tập các tuyệt kỹ nhiều hơn.

Quý Trạch cười, bị cậu đẩy ngã xuống đất, hân cũng chẳng nghĩ gì.

Cậu bây giờ giống hệt con nít, nhìn thấy phim hoạt hình là si mê.

“Cơm chiều muốn ăn cái gì?”

“Nắm xào cải dầu.”

“Thêm món trứng chiên tôm, chân gà hầm nhé.”

Đường Văn lung tung gạt đầu, Quý Trạch hôn lên mặt cậu một cái, lúc này mới xắn tay áo lên, đeo tạp dề, bắt đầu làm chủ gia đình. (đi nấu cơm ạ)

“Trời quang trời đánh!”

“Cự hùng đánh trả!”

“Phi yến quay mình!”

“Trừu đánh cầu B!”

“Linh thức tước cầu!”

“Đường Văn linh vực!”

Trong phòng khách truyền đến tiếng hoan hô không ngừng nghỉ của Đường Văn, còn thêm tiếng vung quất của vợt nữa, Quý Trạch bưng bát đi ra, tựa vào cửa nhà bếp, khước miệng mang ý chiều chuộng cười tươi, quấy quấy trứng trong bát, cứ cho cậu học hỏi đi, dù sao mai cậu cũng thua hẳn thê thảm cho coi, hẳn không tin chỉ trong một buổi tối mà cậu có thể học xong mấy tuyệt kỹ đó, vợ của hắn, ngoài viết tiểu thuyết lành nghề ra, đối với việc vận động ít ỏi chán ghét, để cậu có thể thích vận động là phải đối phó.

Cùng sống với Đường Văn thật sự rất tự tại vui vẻ, nhìn cậu là thấy nguyên cách suy nghĩ của một đứa nhỏ, hết sức đơn giản, hi vọng đều rõ ràng, chỉ cần là điều tốt thì cậu sẽ ngoan ngoãn, bên ngoài còn có pha chút ổn trọng của nam nhân. Còn ở trong nhà, sẽ biến thành con nít, cứ ở trong ***g ngực hắn làm nũng, thích phim hoạt hình, thích viết H văn lúc xem GV, không thích người khác quấy rầy lúc cậu viết tiểu thuyết, chán ghét lúc ngủ ngon bị đánh thức, không thích nơi nào quá náo nhiệt, thích ở lý trong nhàn làm Đại vương Sơn tinh, lúc đối mặt với người lạ lại tỏ vẻ xa cách, sùng bái thần tượng đến mù quáng, một khi đã quen thân sẽ trở thành bạn bè tốt của cậu. lại có chút tính tham tiền, mà hứng thú lớn nhất là được đội các tin nhắn của mỗi chương tiểu thuyết cậu viết, thêm nữa là thích nhìn mấy số 0 phía sau của sổ tiết kiệm, mỗi lần tăng được một số 0 cậu sẽ vui vẻ đến vùng chân múa tay. Cậu sống đơn giản chỉ như vậy, không có chuyện người lừa ta gạt, sinh hoạt giản đơn, vui vẻ của cậu rất bình dị.

Không thể không nói, thần kinh vận động của cậu quá ít.

Cậu mới chỉ đơn giản xoay người một cái mà khiến chân phải quàng chân trái, cả người ngã rầm trên đất.

“Cẩn thận một chút, bị thương ở chân rồi thì để xem mai em muốn quyết đấu thế nào với anh, du lịch đại dương cũng bị ảnh hưởng đấy.”

Đường Văn ngồi trên sàn nhà, kiêu ngạo hất cằm lên.

“Hừ, ngày mai sẽ khiến anh ngất ngây trước tuyệt kỹ hoa lệ của bốn đại gia đây.”

Cậu còn bắt chước điệu bộ dạng đại gia đến đây, chỉ thiếu mỗi bó hoa trên người thôi?

Quý Trạch quay đầu nhìn thoáng qua xong chảo, ừm, cũng đủ nhiệt, có thể làm món trứng chim chiên tôn rồi.

Cậu thích xem Hoàng tử tennis, sao dám nói chắc người khác không thích? Hắn cũng là người mê Hoàng tử Tennis mà.

“Khởi động! Khởi động!”

Đường Văn sững sốt một chút, nhảy dựng lên, bổ nhào ôm lưng Quý Trạch,

“Quý đáng ghét này, anh sao lại dùng câu cửa miệng của Long Mã mà đả kích em, anh mới kém xa ấy, mai sẽ cho anh xem em đánh bại anh như thế nào.”

Quý Trạch cười, cảm giác phía sau lưng như có con khỉ nhỏ giống y như bà vợ của hắn, buổi tối mà có cảm xúc như thế thì thật quá tuyệt vời.

“Đi xuống đi, bảo bối, anh còn muốn nhét đầy dạ dày của em đấy. Cho em ăn no rồi đến lượt em cho anh ăn no nhé”

Vỗ vỗ cái mông cậu, nhéo một chút, xúc cảm không tồi, hẳn thực vừa lòng.

“Hôm nay không được, em phải nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai đánh bại anh.”

“Việc này về sau phải bồi thường chồng em thật tốt đấy nhé.”

Đối với lợi ích của bản thân, Quý Trạch thực để ý, có thể ăn cậu một buổi tối, đây chính là đêm tốt lành nhất của hắn, hắn rất mong chờ.

21. Chương 21

Không cần phải bàn, Đường Văn bị đánh bại thê thảm, lăn trên mặt đất trong hội quán tennis, đáng tiếc cậu vừa mới sắm một bộ đồ tập tennis mới cóng.

Quý Trạch ném bóng tennis qua một bên, cẩn thận ôm lấy cậu đang nằm (ăn vạ) trên mặt đất, bộ dáng tươi cười.

“Vợ à, anh đã đặt vé máy bay ngày mai rồi, mai mình sẽ đi du lịch đại dương, anh còn mua luôn hai thẻ tập thể dục một năm nữa, năm sau, em phải vận động thân thể nhiều hơn, có thể anh mới yên tâm.”

“Quý Trạch, anh thật là tiểu đề tiện vô sỉ, dám lừa gạt em.”

Đường Văn thở phì phò, hung tợn, vừa thấy hấn cầm cái vợt là hiểu được, nghiệp dư sao có động tác chuyên nghiệp như vậy, là cậu ngu ngốc, xem thường Quý Trạch.

“Lúc học đại học anh ở trong CLB tennis, các vị sư huynh đánh tennis giỏi hơn anh nhiều, anh cũng chỉ là nghiệp dư thôi. Anh nhớ học trưởng cả ngày đều xem Hoàng tử tennis để học tuyệt chiêu, thật không ngờ, ngoài dự kiến của anh, đã đạt đến cực hạn của anh.”

Cả người ngồi xồm xuống, chân cậu đau xót, với bộ dạng này về nhà sẽ mất vài ngày đau chân, rõ ràng phải chườm nóng mới được, nếu không hứng thú đi chơi sẽ bị giảm ngay.

Còn cách nào nữa, cậu cũng chỉ còn cách xin ông chủ cho nghỉ phép, dự định ngày nghỉ trước đã, vậy mà hôm sau đang nằm trong chăn, đã bị hấn ôm ra ngoài, đóng gói nhét lên máy bay.

Thời điểm ngắm nhìn đại dương xanh thẳm, cậu hoa hô hướng biển mà kêu gào: đại dương à, anh đến đây!

Mà cho dù cậu có đi biển chơi vẫn theo thói quen mang bút với máy tính, tiểu thuyết “Thủ trưởng vô địch” hoàn rồi, trong cuộc thi đam mỹ kết thúc, thành tích của cậu không tệ, tuy là ko đứng thứ nhất, nhưng nếu tính điểm hấp dẫn được đánh dấu thì thứ nhì không thoát khỏi tay cậu.

Cậu ở nơi duyên dáng xinh đẹp này, chờ tiểu thuyết “Thủ trưởng vô địch” kết thúc, viết đến phiên ngoại liền viết hai nhân vật cùng đến bờ biển hưởng thụ đồ ngon cảnh đẹp như cậu lúc này, bên người lại có giai nhân làm bạn, vô cùng vui vẻ.

Quý Trạch có chút không hài lòng, nhưng lại không có cách nào, mấy ngày nay là thời điểm quan trọng, vậy mà không thể cắt dòng suy nghĩ của cậu, ngay cả trong lúc du ngoạn cũng nghĩ về tiểu thuyết của cậu thôi, thật sự hấn hối hận vì đã đồng ý cho cậu mang theo máy tính, hấn thật muốn liêu mình cùng máy tính kia tranh đoạt sự chú ý của Đường Văn, nhưng hấn không thể không bận tâm đến tình hình thư viện được, tiểu thuyết của Đường Văn thật sự được hoan nghênh, thứ nhất vì tác gia đam mỹ vô địch kia vốn là một đại thần bí mật, sớm có nhiều thư hâm mộ lắm, Đường Văn là một tác gia mới ra lò, có thể có thành tích này đã khiến nhiều người nhìn bằng cặp mắt khác, rất đúng, hấn rất vừa lòng Đường Văn nhà hấn, trải qua quá trình chỉ điểm của mẹ hấn cùng chị họ, đã khuyết điểm của Đường Văn sửa lại không ít, đây cùng chính điều khiển kết quả tăng lên.

Chốt ba chấm cuối cùng, “Thủ trưởng vô địch” đã kết thúc, có chút tiếc nuối, nhưng cậu viết nhiều thêm cũng không có thêm ý mới nào, nên dù luyến tiếc, vẫn cho tiểu thuyết này kết thúc dù chưa dốc đủ hết lực.

Quý Trạch xem xong cuốn tiểu thuyết của cậu, ôm lấy Đường Văn, Đường Văn hôm nay cảm xúc có chút kém đi, đại khái là luyến tiếc tiểu thuyết của cậu.

“Viết tiểu thuyết mà, giống như đang nuôi một đứa con nhỏ, nhìn thấy nó từ một đứa trẻ chậm rãi trở thành người lớn, đến cuối có thể giương đôi cánh mạnh mẽ bay cao, trong lòng tự hào vô cùng, chính là đứa nhỏ đã trưởng thành.... Sớm muộn gì cũng có cơ hội bay xa, đây là tâm huyết của em kết tinh, luyến tiếc là điều tự nhiên. Sao em không nghỉ tạm vài ngày, rồi viết một câu truyện mới, anh chờ mong mỗi tác phẩm của em, đó là đứa nhỏ của hai chúng ta mà, nhìn thấy chúng dưới ngòi bút của em, chậm rãi lớn dần, giống như nhìn thấy đứa con của mình trưởng thành mà vui vẻ. Viết đi, viết đến khi không thể viết được nữa mới

thôi, làm ông xã của em, anh sẽ đem mọi tác phẩm em viết xuất bản hết, chò dù không ai đọc, anh cũng đem tất cả về nhà, giống như con chúng mình về nhà vậy. Chỉ cần em còn sức lực, không vì việc viết tiểu thuyết mà yếu sức thì chỉ cần em muốn viết, anh sẽ giúp em xuất bản hết.”

Thích nhất là được nhìn nụ cười vui vẻ của cậu, nếu viết tiểu thuyết có thể khiến cậu có cảm giác thành công và làm cậu vui vẻ, vậy thì cứ để cậu viết, đem chiếc máy tính vuông góc kia thành chiếc hộp chứa ngòn từ duyên đáng đó, tiểu thuyết thật sự của Đường Văn làm hẳn rất tự hào, đó là thành tích của bà xã hẳn, hẳn cũng có hưởng ít vinh quang.

“Nói đến vấn đề xuất bản, chừng nào anh cho em xuất bản “ Thủ trưởng vô địch”, em còn quyển “ Sự chờ đợi của baba” nữa, chờ đến lúc xuất bản có tiền nhuận bút, em sẽ thành phú ông. Tất cả tác giả đều có giấc mơ, được xuất bản tiểu thuyết của chính mình, em đã thực hiện được giấc mơ này rồi, vui chết mất.”

“Lúc về anh sẽ đưa đề án xuất bản này ra, tiểu thuyết của em sau ba tháng nữa sẽ có mặt trên thị trường, mẹ anh đã sớm chờ tiểu thuyết của em, bà muốn cầm tiểu thuyết của em đem khoe với bằng hữu, vợ của anh đã xuất bản tiểu thuyết, với bà ấy cùng là đại tác gia. Không thể nào bắt mẹ chờ lâu quá, anh cũng muốn được em cho tiền tiêu vặt, em xuất bản xong sẽ có rất nhiều phí, cho anh thêm chút tiền tiêu vặt đi.”

Đường Văn cười tủm tỉm, có thể xuất bản, giúp đỡ cậu chính là ông chủ thư viện, phúc lợi không ít đâu.

“Được, em cho anh thêm tiền tiêu vặt.”

“Chúng mình vì tiểu thuyết của em mà quen biết rồi yêu nhau, cho dù cuốn tiểu thuyết này có kết thúc, tình yêu chúng ta sẽ không bao giờ kết thúc, chúng mình sẽ ân ái yêu nhau thật lâu. Anh yêu em, không phải yêu tác phẩm của em mà là yêu mình em thôi.”

Đây là lời thề của hẳn, vì tiểu thuyết mà quen nhau, bọn họ sẽ không vì kết thúc của tiểu thuyết mà chấm dứt, bọn họ sẽ đi tiếp cùng đoạn tình cảm này, mãi mãi cho đến lúc già.

Đường Văn ngoan ngoãn dựa vào ***g ngực hẳn, hưởng thụ nhu tình mật ý, Quý Trạch, cậu rất yêu, thật vui vẻ, cậu đã nghĩ sẽ cả đời cô đơn một mình, Quý Trạch xuất hiện, cho cậu một gia đình, cho cậu một người làm bạn cả đời, cho cậu bạn đời, cậu rất yêu, rất yêu.

“Anh muốn đem câu chuyện của chúng mình viết thành một cuốn truyện ngắn, anh muốn dùng ngôi thứ nhất để viết, cùng mọi người chia sẻ tình yêu của anh, hạnh phúc của anh.”

Quý Trạch hôn nhẹ cậu.

“Anh sớm đã có quyết định này, muốn cho em mang tình yêu của chúng mình sửa thành một cuốn tiểu thuyết, mỗi lần thấy bản tiểu thuyết này, anh sẽ thật vui vẻ, đây là ngày tháng của chúng mình, tình yêu của chúng mình. Dù không oanh oanh liệt liệt, nhưng là ân ái cả đời.”

Hắn thản nhiên kể lại câu chuyện bọn họ từ lúc quen nhau đến lúc yêu nhau, rồi đồng ý cùng nhau làm bạn cả đời, với hẳn mà nói đó chính là niềm vui lớn nhất.

Đường Văn lập tức mở chương truyện mới ra, tên của cuốn tiểu thuyết mới căn bản không cần nghĩ, cậu còn một cái tên này.

Bá Nhạc yêu bảo mã.

Cậu là thiên lý mã, Quý Trạch chính là thượng thức cậu, yêu thượng cậu, chính là vị Bá Nhạc kia.

Nhìn thấy ngón tay cậu đánh phím bùm bùm vang vang lên, nói hết tình huống lần đầu tiên gặp mặt, Quý Trạch cho cậu ánh mắt dịu dàng, yêu hơn ngàn dặm, yêu thật sâu nặng với Đường Văn, vì người này đáng giá để hẳn yêu thương cả đời.

Thật sự mong chờ mỗi ngày đều sống cùng cậu, cùng nhau nghênh đón tất cả hạnh phúc.

Đêm nay uống rượu, hi ha, dẹt hoa trên gấm, tôi muốn hét thật to, đem đoạn tiểu thuyết này kết thúc. Mau chúc mừng đi, tuy rằng là ý người, nhưng mà tôi vẫn rất thích.

Đường Văn chính là tôi, một tác giả hạng ba, nói đúng hơn tôi cũng chỉ là một cây viết, không thể tự mình kiếm một chút tiền, chỉ muốn đơn giản hưởng thụ niềm vui viết tiểu thuyết, thích đem ý văn mình viết ra, cùng mọi người chia sẻ tình yêu trong mắt tôi, nhu tình mật ý của trái tim tôi.

Quý Trạch là ông xã trong lòng tôi, thật sự hy vọng gặp gỡ một người như vậy. Tôi là một kẻ chỉ sống dựa vào tình thần, cho nên mới có thể khiến tôi đến bây giờ vẫn còn tồn tại. Con người tôi buồn cười nhất chính là cuộc sống rất trì độn, chưa từng yêu ai một lần, tôi cũng không thấy đáng buồn, không có người yêu cũng không bị ai yêu, tự do tự tại, không gì vướng bận, tôi rất hưởng thụ sự tự do này, yêu thích cuộc sống tự do này.

Tất cả tác giả có cơ hội gặp gỡ đều có vấn đề như vậy, đặc biệt chúng ta lại thích viết về người trong tác phẩm của mình, tuy rằng ít người công nhận, nhưng đây là lạc thú của chúng ta, cho dù đời này không có chuyện chấp nhận, tôi vẫn muốn tiếp tục đam mê của mình, viết ra tình yêu trong mắt tôi, cách yêu đồng tính luyến ái trong mắt tôi. Có thể được yêu một lần, mặc kệ người này chẳng hợp tính cách với mình, hãy yêu, nắm chắc trong tay, xuất phát từ trái tim mà yêu đến tâm phế một lần, không uống sống một đời này.

Cả nước cũng chỉ có “Thần tiên công tử” của Liễu công tử mới có thể xuất bản, nhưng mà, sau đó chúng ta có nói chuyện, mới biết được tiểu thuyết bị sửa khó có người nhận ra nữa, có thể xuất bản đam mỹ trong nước là chuyện không có khả năng. Lúc này, tôi chỉ có thể chúc phúc cho tất cả đồng chí, hãy yêu, cố gắng thật hạnh phúc, sẽ không có lời tạm biệt trên đường dù kiên trì cũng có lúc mệt mỏi, nhưng mà có thể cùng người mình yêu chung sống, thật sự rất hạnh phúc.

Trong tiểu thuyết của tôi, tôi cùng tặng cho mình một người nam nhân, haha, tôi thật sự hy vọng nam nhân của tôi cũng như vậy, nếu tôi có người đó, tôi sẽ đối xử thật tốt với người yêu, thật đáng tiếc là trước kia chưa từng yêu ai, cũng không có ai yêu, haha, tình yêu hy vọng trong lòng tôiTa ở tiểu thuyết lý cấp chính mình tìm một người nam nhân, hắc hắc, ta thật sự thực hy vọng chính là như vậy mà thôi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-ngan-can>